

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 7

II Legislatura

Any 1984 (segon període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 9,

tinguda dimecres 10 d'octubre de 1984

SUMARI

La sessió s'obre a les onze i onze minuts del matí.

*El M. H. Sr. President introdueix el primer punt de l'ordre del dia: **Necrologia del Diputat I. Sr. Ramon Fernández Jurado**. La fa el Diputat I. Sr. Obiols, del G. Socialista (p. 151).*

*Es passa a tractar del segon punt de l'ordre del dia: **Debat i votació del Projecte de Llei de l'impost del bingo**. Per fer-ne la presentació, pren la paraula l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 153).*

Abans de procedir a la votació de l'articulat i de les esmenes presentades, el Diputat H. Sr. Armet intervé per a una qüestió de procediment (p. 155).

Es posa a votació l'article 1, el qual és aprovat per 85 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció (p. 155).

Se sotmeten a votació els articles 2 i 3, els quals també són aprovats per 85 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció (p. 155).

Es posa a votació l'article 4, el qual resta aprovat per 86 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció (p. 155).

Se sotmeten a votació els articles 5 i 6, que són aprovats per 87 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció (p. 155).

El Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, intervé per fer la defensa d'una esmena presentada a l'article 7 (p. 155).

Per a un torn en contra, pren la paraula el Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 156).

Sotmesa a votació l'esmena núm. 7, és rebutjada per 5 vots a favor, 71 en contra i 44 abstencions (p. 157).

Es posa a votació l'article 7 del text del Dictamen, el qual és aprovat per 71 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció (p. 157).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, pren la paraula per a una qüestió de procediment (p. 157).

Es posen a votació l'article 8 i tot l'article 9, llevat del paràgraf tercer, els quals són aprovats per 76 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 157).

Se sotmet a votació el **paràgraf tercer** de l'article 9, el qual és aprovat per 82 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció (p. 157).

El Diputat H. Sr. Folchi, del G. p. Popular, intervé per fer avinent la retirada d'una esmena de supressió a l'article 10 (p. 157).

Sotmès a votació l'article 10, és aprovat per 76 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 157).

El Diputat H. Sr. Folchi comunica també la retirada d'un vot particular presentat pel G. p. Popular a l'article 11 (p. 157) i, tot seguit, per a una qüestió de procediment (p. 157).

Es posa a votació l'article 11, el qual és aprovat per 110 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 157).

Se sotmeten a votació, conjuntament, els articles 12 i 13 i les **disposicions finals i transitòries** del text del Dictamen, els quals textos són aprovats per 92 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 157).

El Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, pren la paraula per a una qüestió de procediment (p. 157) i tot seguit fa la defensa d'una esmena d'addició que proposa la inclusió d'una nova disposició transitòria (p. 157).

Per a un torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Camps i Rovira (p. 159).

Sotmesa a votació la dita **esmena d'addició**, és rebutjada per 47 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció (p. 159).

El Diputat I. Sr. Vives pren de nou la paraula per tal de fer avinent la retirada d'una altra esmena d'addició (p. 160).

Es posen a votació, conjuntament, el **títol** i l'**exposició de motius** del text del Dictamen, els quals són aprovats per 82 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció (p. 160).

Per explicar llur vot, intervenen, respectivament, els Diputats H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 160); Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 161), i Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 162).

El Diputat H. Sr. Armet intervé per al·lusions (p. 163).

Per a una qüestió d'ordre, pren també la paraula el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 163).

El Diputat I. Sr. Vives intervé per explicació de vot, en nom del G. p. del PSUC (p. 163).

El Diputat H. Sr. Folchi, del G. p. Popular, pren la paraula per explicació de vot (p. 164).

Es passa a tractar del tercer punt de l'ordre del dia: **elecció d'un Síndic de la Sindicatura de Comptes** (p. 165).

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura a l'article 20.1 de la Llei 6/84, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (p. 165).

Es procedeix a fer la votació (p. 165). L'escrutini proclama com a Síndic de la Sindicatura de Comptes el Sr. Ferran Termes i Anglès, per 111 vots a favor, 9 en blanc i 1 de nul (p. 165).

La sessió se suspèn a dos quarts i dotze minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart i onze minuts de cinc de la tarda.

Es passa a tractar del quart punt de l'ordre del dia: **interpe·llació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut**. Per formular-la, pren la paraula el Diputat I. Sr. Soto, del G. Socialista (p. 165). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 166). Replica l'I. Sr. Diputat interpe·llant (p. 167). Torna a respondre l'H. Sr. Conseller (p. 168).

Per formular la **interpe·llació al Consell Executiu sobre l'ajut a famílies amenaçades de desnonament**, cinquè punt de l'ordre del dia, pren la paraula el Diputat I. Sr. Oliart, del G. Socialista (p. 168). Respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 169). Replica l'I. Sr. Diputat interpe·llant (p. 171) i respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 171).

Per formular la **interpe·llació al Consell Executiu sobre construcció de noves presons**, sisè punt de l'ordre del dia, intervé el Diputat I. Sr. Oliart, del G. Socialista (p. 172). Respon l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 173). Replica l'I. Sr. Diputat interpe·llant (p. 175) i respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 176).

Es passa a tractar del setè i darrer punt de l'ordre del dia: **preguntes amb resposta oral**.

Per formular la **pregunta al Consell Executiu sobre la retransmissió per TV3 del partit de futbol Barcelona-Metz** pren la paraula el Diputat I. Sr. Casals i Parral, del G. p. Popular (p. 177). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 178). Replica l'I. Sr. Diputat (p. 179). Per a una qüestió d'ordre, intervé el Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista (p. 179). El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, pren també la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 179). L'H. Sr. Conseller de Governació respon la rèplica del Diputat I. Sr. Casals i Parral (p. 179).

El Diputat I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana, intervé per formular la **pregunta al Consell Executiu sobre traducció simultània català-castellà en els actes oficials** (p. 180). Respon l'H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 181). Pren de nou la paraula el Diputat I. Sr. Torres (p. 181).

Per formular la **pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el Pla d'Actuació Urbanística a la Corporació Metropolitana de Barcelona** intervé el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 181). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 182). Replica l'I. Sr. Diputat (p. 183). Respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 183).

La sessió s'aixeca quan manquen sis minuts per a les set de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 9

La sessió s'obre a les onze i onze minuts del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tota la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Necrologia del Diputat I. Sr. Ramon Fernández Jurado.*
2. *Debat i votació del Projecte de Llei de l'impost sobre el joc de la plena o bingo.*
3. *Elecció d'un Síndic de la Sindicatura de Comptes per a substituir el que dimiteix.*
4. *Interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut.*
5. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'ajut a famílies amenaçades de desnonament.*
6. *Interpellació al Consell Executiu sobre construcció de noves presons.*
7. *Preguntes a formular oralment en el Ple.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Com que l'ordre del dia ha estat repartit oportunament i publicat, a més, pel *Butlletí*, suposo que no hi ha necessitat de llegir-lo, i, per tant, amb l'assentiment d'aquesta Cambra prescindirem d'aquesta lectura.

Necrologia del Diputat I. Sr. Ramon Fernández Jurado

I passarem, doncs, ja al primer punt de l'ordre del dia, que és la necrologia de l'Il·lustre senyor Ramon Fernández Jurado. Aquesta Presidència —ni cal dir-ho— s'associa de tot cor a la presentació d'aquesta figura i al seu elogi, i recorda emocionadament la seva presència el dia de la constitució d'aquesta legislatura, amb l'esforç exemplar que va fer d'homenatge al Parlament i a la democràcia, venint, evidentment, contra tot consell mèdic, però, evidentment, digne de tots els elogis.

Feta aquesta adhesió personal de la Presidència, que suposo que tots compartim, prego l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Obiols que prengui el seu lloc a la tribuna per fer la necrologia del nostre enyorat company.

El Sr. OBIOLS: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en un dia de la primavera de l'any 1918 una família andalusa, nascuda a Almeria, després de vuit dies de navegació amb un vaixell de cabotatge, arriba a Catalunya. És una família composta per un vailet de quatre anys, una mare de vint-i-dos anys i els avis, i és rebuda al moll de Barcelona pel marit, el pare, que feia ja uns mesos que era a Barcelona, i tenia ja la feina i la seguretat de poder cridar la seva família.

El primer record d'aquest infant, evocat un xic irònicament, és aquesta família de tres generacions pujant amunt de la

Rambla de Barcelona, arrossegant un carretó, fins a ocupar el nou habitatge en uns baixos de la barriada de Gràcia, al carrer de Vic, molt a prop de la Riera de Sant Miquel. Aquest vailet, molts anys després, dic, evoca irònicament aquesta travessia de Barcelona dient que devia ser una escena de pel·lícula de Visconti o potser com una processó de Corpus. En tot cas, és el primer record d'aquest infant de quatre anys, que va morir en una altra primavera, aquest passat 26 de juny, a l'edat de setanta anys, essent membre d'aquest Parlament.

Per a mi, és un orgull evocar avui, aquí, la seva vida, no sols pel fet de ser un membre del nostre partit i del nostre Grup parlamentari, sinó també pel fet de ser un vell amic, un vell company. I evocar una vida que és una vida interessant i alligadora, perquè és una vida rica en vicissituds, en aventures, que es descabdella, des l'aquella primavera del 18 fins a aquesta primavera del 84, en estret contrapunt amb l'aventura col·lectiva del poble català, també tan plena de vicissituds, i també tan alligadora. Una vida exemplar, la vida d'un obrer de Catalunya, la vida d'un combatent de Catalunya, d'un combatent de la llibertat, d'un combatent del moviment obrer, del socialisme. La vida, també, d'un home de cultura. La vida, en fi, d'un català.

Obrer, sens dubte. Ell mateix evoca, després d'aquesta recordança de l'arribada a Barcelona, com els seus primers records són els records del sindicat, els records d'anar a acompanyar el seu pare a cotitzar al sindicat de la fusta de la barriada de Gràcia i l'enorme impressió que li causà la desolació i la desesperació del seu pare sindicalista quan Francesc Layret, l'advocat dels treballadors de Catalunya, va caure assassinat pels carrers de Barcelona. Una vida de treball; una vida, primer, d'aprenent i de fadrí ebenista; una vida lligada, tota la vida, als problemes i a les dificultats dels treballadors, dels obrers de casa nostra. Una vida forjada també en els seus valors, en els valors del moviment obrer apresos en el sindicat, en el partit obrer, a l'escola primària d'una barriada popular, a l'Escola Complementària d'Oficis, als centres obrers, a l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Vida també de combatent. Cinquanta-quatre anys de militància sindical i política a la Unió General de Treballadors de Catalunya, al Bloc Obrer i Camperol, al POUM... Finalment, al Partit dels Socialistes de Catalunya. Combatent, fins i tot amb les armes a la mà, quan és l'hora d'aixecar una defensa contra els enemics de la democràcia i de Catalunya. A la columna Maurín, a la 29 Divisió, acabant la guerra amb set ferides i com a comandant de l'exèrcit republicà.

Vida de combatent des dels primers combats i enfrontaments en el camp sindical i polític, passant per la lluita durant la Guerra Civil, per la clandestinitat i els intents, després de la sortida de la presó, de reconstrucció de la UGT de Catalunya, entre els anys 43 i 48, cinc anys de combat clandestí en una situació extraordinàriament difícil; en l'exili, quinze anys passats a Xile, i, en tornar a Catalunya, en la represa del combat en l'Assemblea de Catalunya, en la constitució del nostre partit i en el procés de transició que ens ha portat a aquesta nova situació democràtica i a l'establiment de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Doncs jo voldria dir-los que els qui hem tingut l'enorme sort de poder conviure amb aquest home hem restat fascinats, no tant per aquesta aventura exemplar que significa aquesta llarga

vida de combat, sinó per una altra aventura més fascinant per a nosaltres: l'aventura interior d'aquest home contra la contaminació de l'esperit, tractant de defensar en tot moment els valors de la democràcia, de la llibertat, de la igualtat, que són els valors bàsics del moviment obrer. Conquesta al llarg de la seva vida d'aquests valors: resistència, dic, contra la contaminació de l'esperit que signifiquen els valors de la competència, del poder i del diner, i conquesta d'aquesta llibertat, a través de l'arma fonamental de la llibertat, que és la cultura. Aquest home, que va ser un treballador, va acabar convertint-se en un home de cultura, en un intel·lectual, en el millor sentit que té aquesta expressió, en un profund coneixedor de la literatura i de la poesia catalana, ell mateix, poeta. I el que fascinava de la seva personalitat era, fonamentalment, que tants d'anys de sofriments, ferides de guerra, anys de presó, de camps de concentració, des de Deusto, passant per la presó de Torrero a la presó del Cànem de Barcelona o la Modelo, fins als quinze anys d'exili, res de tot això havia afectat la seva llibertat interior i la seva alegria de viure a través de la cultura i de la solidaritat: aquest home va morir essent un home feliç.

Voldria destacar també que aquest home, nat a Almeria, ha estat un català exemplar. Ell mateix ens recordava la consternació de la seva mare quan arribà, no al port de Barcelona, perquè van fer una petita marrada —perquè el port de Barcelona tenia, com té ara, problemes per a admetre tots els vaixells— fins a Palamós; la consternació de la seva mare en pensar que els havien enganyat i que els havien desembarcat a França, perquè en desembarcar al moll de Palamós va sentir per primera vegada parlar en català.

Ens recordava també com tornava, els primers dies de l'escola, plorant a casa seva perquè no comprenia el que li deien els seus companys d'escola. Bé, aquest home, va acabar l'any 63 tenint el títol expedit per la Universitat de Barcelona de professor de català, i ens deia com el moment de disposar d'aquest títol havia estat una de les grans satisfaccions de la seva vida.

Procés d'integració, doncs, en una pàtria. Una pàtria viscuda com una pàtria fraternal en relació amb la pàtria que havia deixat, aquella terra terrible dels pagesos sense terra d'Almeria. Pàtria solidària, pàtria identificada en tot moment amb la idea de llibertat, de justícia social i de solidaritat amb tots els pobles d'Espanya. Aquest home va morir, doncs, essent un gran català.

Va assistir, com ens recordava el Molt Honorable President d'aquesta Cambra, a la sessió constitutiva d'aquest Parlament. Malauradament no tindrem l'ocasió d'escoltar la seva veu, apassionada i potent, en aquesta Tribuna, però jo voldria, en aquesta ocasió, cedir-li la veu per a una darrera reflexió sobre el moment actual de Catalunya, perquè crec que Fernández Jurado, molt poc amic d'homenatges i de panegírics, hauria desitjat que la nostra evocació avui, aquí, tingués un abast de reflexió i també, per què no dir-ho, un abast polític.

Aquest home, que va morir feliç, va morir també —jo en sóc testimoni— amb la inquietud d'una anàlisi sobre el moment social, col·lectiu, comunitari, a Catalunya, que l'inquietava i que no li plaïa. Ens recordava, amb amargor, com un dels moments més difícils de la seva vida fou la Diada de l'Onze de Setembre de l'any 82, quan fou increpat junt amb els seus companys, amb una sèrie d'epítets, i ens recordava —i ho ha deixat escrit— que el que li va saber més greu d'aquesta vicissitud

—que diu: «Vaig viure com una de les pitjors experiències de la meua vida»—, va ser no tant la reacció d'aquesta gent, que acusava amb paraules terribles els socialistes, sinó la seva pròpia reacció. Diu: «Jo vaig quedar ferit per tot el que els vaig dir jo mateix», i afegia amb aquest to d'ironia que sempre mantenia: «Els vaig contestar amb els renecs més recargolats que vaig trobar en el meu repertori, que és molt ric en aquest tema.»

I, a propòsit d'això i a propòsit d'un altre fet que ell ens evoca, jo voldria concloure avui, aquí, amb les paraules d'un home que ha fet, al llarg de la seva vida, l'aprenentatge de la llibertat i de la tolerància, un home que no podrà parlar en aquesta Tribuna, però que a través de les meves paraules pot adreçar-se, finalment, als Diputats de Catalunya. I diu així Ramon Fernández Jurado: «Jo em vaig trobar durant la guerra a la presó del Torrero, a Saragossa, tota una colònia de presoners catalans. Ens reuníem al pati i enraonàvem, lògicament, en català. Els recitava poemes de Josep Maria de Sagarra, de López-Picó, de l'Alcover, d'en Gassol. Al cap dels anys ens hem tornat a reunir i hem fet una mena d'associació que no té nom ni res; ens trobem cada any per fer un dinar. No parlem de política, però m'he trobat en el cas d'un noi, que en aquella època era de la CNT i era el més jove de la colònia penitenciària catalana del Torrero, que em va enviar una carta titllant-me d'anticatalanista i comminant-me que, si no m'agradava Catalunya, me'n tornés a la meua terra. No va afegir que m'estava menjant el pa dels catalans, perquè potser no se li va acudir. Conservo aquesta carta antològica. Retornar a la meua terra? La meua terra, quina és? Jo sóc un enamorat de Catalunya, n'he trepitjat totes les ciutats, tots els indrets, conec totes les seves esglésies romàniques, els monestirs, els rius. Arreu on vaig sempre trobo rètols de propietat privada, vedat, camí particular. Aquests senyors que posen aquests cartells, ells sí que tenen terra, són els propietaris de la terra. Jo no tinc terra, la meua terra és el món perquè també estimo aquella miserable terra d'Almeria on vaig néixer i on va néixer la meua mare. Hi he retornat de gran, a aquella terra resseca, inhòspita i sóc molt amic de gent que hi viu. La terra són els homes que hi viuen, que hi pateixen, que hi treballen. És a Catalunya on jo he treballat, on he tingut els millors ensenyaments, on han nascut els meus fills i els meus germans, on està soterrat el meu pare. La terra és la gent, és la gent que hem de servir, per la qual hem de lluitar i treballar, per la qual hem de dignificar-nos.

»Desitjo que un dia la gent tingui una gran cultura humanística, àmplia, universalista, internacionalista, que sapiguem que tots els homes som germans, que tots naixem i morim de la mateixa manera, deseparats. Aquell antic company a qui tan estimo, que em va enviar la carta comminant-me a retornar a la meua terra si no m'agradava Catalunya, em va doldre molt. I si injurio algú amb això que dic, els demano perdó, però no tindrè mai la rancúnia que demostren alguns. El nacionalisme exacerbant per a mi sempre serà nefast; el fanatisme, el dogmatisme, sempre seran nefastos.»

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. I no voldria donar per acabat aquest punt de l'ordre del dia sense adreçar una salutació emocionada i fraterna a la senyora Fernández Jurado i a la seva família, que ens honoren amb la seva presència i, de passada, invitar els Diputats a fer un minut

de silenci recollint-se per la memòria del nostre benaurat company. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

**Projecte de Llei de l'impost
sobre el joc de la plena o bingo**

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és: discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de l'impost sobre el joc de la plena o bingo i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès un Dictamen. Prego a la sala que ens excusi de fer la lectura d'aquest Dictamen, que ha estat publicat i, ni cal dir-ho, conegut pels Il·lustres senyors Diputats i Diputades en el *Butlletí* número 13 del Parlament.

Voldria demanar si hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei. L'Honorable senyor Cullell té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell): Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan el President de la Generalitat, en el recent debat de política general del Govern, va citar l'impost que contempla aquest Projecte de Llei que ara anem a debatre, va especificar els objectius d'aquest tribut. Els ingressos obtinguts es destinarien a fomentar el benestar social, ajudar els disminuïts i paliar els efectes de l'atur. La importància d'aquests objectius ha decidit el Govern de la Generalitat a iniciar la seva pròpia política tributària d'acord amb el programa i el discurs del President en el debat d'investidura, sense gravar les empreses ni les rendes ni el patrimoni de les persones per a no dificultar el tant necessari relleu de l'economia.

L'article 156 de la Constitució estableix l'autonomia financera de les Comunitats Autònomes per a dur a terme llurs competències, i l'article 44 de l'Estatut preveu que la Generalitat creï els seus propis impostos, principi que recull la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes autoritzant les Comunitats Autònomes a establir i a exigir llurs tributs. Donat, doncs, aquest marc competencial, i vist el pla objectiu de benestar social, la insuficiència de recursos financers provinents dels pressupostos generals de l'Estat ha aconsellat la creació d'aquest impost per a possibilitar l'acció del Govern de la Generalitat en unes matèries en què hem de ser especialment sensibles.

El Govern ha decidit considerar, com a font impositiva, les quantitats que lliurement es destinen al joc, i sense cap incidència en el procés productiu de l'economia, ja que, a més, la gestió d'aquest tribut és senzilla i barata; no cal crear cap infraestructura funcional per endegar-lo i és tècnicament controlable, impossibilitant-ne el frau.

No entraré aquí ara a fer una crítica, que, per a mi, ja va estar feta prou a bastament en l'últim debat general de política en aquesta Cambra sobre el sistema de finançament de les Comunitats Autònomes. Tan sols vull dir-los a vostès, assenyalar-los i recordar-los novament que l'autonomia de la despesa, en la qual es mou el sistema financer que nosaltres tenim com a mètode, la Comunitat Autònoma de Catalunya, és condicionada per una metodologia adoptada pel Consell de Política Fiscal i Financer, a través de la qual els ingressos que rep la Comunitat són fonamentalment donats pel que és el cost efectiu dels

serveis. Per tant, això vol dir que, d'una manera o altra, el marge de maniobra, el que és l'autonomia que poden tenir el Govern i aquesta Cambra a destinar uns recursos cap a unes finalitats o cap a uns objectius o cap a uns altres és petita, molt petita, sobretot si tenim en compte que el marge de maniobra —donat que la metodologia fonamental se centra sobre el concepte de cost efectiu—, és l'anomenat efecte financer, en el qual no entraré, però que, evidentment, en veure's reduït a través de les modificacions constants en el Consell de Política Fiscal i Financer, aquest marge de maniobra es redueix —és any rere any i, per tant, el fet de poder portar una política autònoma per aquesta Cambra, pel que fa referència a prioritats i objectius fonamentals, es veu també agreujada per aquest motiu.

És evident que, aleshores, un pot assenyalar que, si aquest marge de maniobra en el qual es pot moure la Comunitat Autònoma —en aquest cas, la Generalitat de Catalunya—, és petit perquè la majoria d'ingressos que rep, provinents del pressupost general de l'Estat, tenen, si més no, o, gairebé, una destinació finalista, aleshores és quan pràcticament un cau en l'obligació o en l'obligatorietat d'haver de crear noves fonts d'ingressos per poder tenir polítiques que siguin realment autònomes i que responguin uns criteris de prioritats establerts pel Govern autònom en qüestió.

Jo voldria sortir al pas de tot el que s'ha dit. En aquests moments, afortunadament, hi ha un acord, pel que fa referència a l'any 1985, de finançament d'aquesta Comunitat Autònoma, un acord que qualifico de necessari, però un acord que al mateix temps haig de dir —i em penso que en això tots hi estarem d'acord— que és insuficient. Algunes veus han dit: no s'entén com s'ha trigat tant. Jo, a vostès, els voldria donar unes dades, dades publicades pel Ministeri d'Economia i Hisenda, són dades de l'any 83, perquè són les úniques publicades, i són dades que ens donen, o que els poden donar a tots vostès, criteris respecte a la necessitat que en aquests moments tenim de crear aquest nou tribut, donat el sistema de finançament en què es mouen les Comunitats Autònomes en general. Pel que fa referència aquí a Catalunya, segons el Ministeri d'Economia i Hisenda, de cada 100 pessetes que es recapten a tot l'Estat, 20,31 pessetes es recapten a Catalunya. Els tributs cedits només signifiquen el 9,06 del que es recapta a Catalunya, o sigui, que de cada 100 pessetes recaptades a Catalunya es queden menys de 10 aquí, com a tribut cedit, i més de 90 s'ingressen a l'Estat, l'Administració central per ser més exacte. La recaptació a Catalunya pels capítols 1 —impostos directes—, capítol 2 —impostos indirectes—, i capítol 3 —recàrrec i interessos—, significa el 900% del cost efectiu dels serveis transferits, el 900% del cost efectiu dels serveis transferits. La recaptació a Catalunya pels capítols 1, 2 i 3 —impostos directes, indirectes, recàrrec i interessos— és cinc vegades superior a les subvencions i transferències de la secció 32 i de l'assignació del Fons de Compensació Interterritorial més els tributs cedits. La recaptació a Catalunya pels capítols 1, 2 i 3 significa el 45,58% de les despeses de l'Estat pels capítols 1 i 2, és a dir, tot el personal de l'Estat —funcionaris—, més despeses de funcionament. La recaptació a Catalunya pels capítols 1, 2 i 3 significa el 160% de les despeses pressupostades per l'Estat per les inversions reals. La recaptació a Catalunya pels capítols 1, 2 i 3 —impostos directes i indirectes, i interessos més

recàrrecs— ha superat la despesa pressupostada en sis dels nou Apartats Generals de la classificació econòmico-funcional del Pressupost General de l'Estat. És a dir, ha superat, aquesta recaptació, la despesa efectuada pel Servei General, pel Ministeri de Defensa, pel d'Educació, pel de Sanitat, pel d'Habitatge i Benestar, i altres serveis comunitaris. Aquestes xifres, aquestes dades, ens posen en l'antecedent de dir que, malgrat l'acord, que és necessari —i jo estic content d'haver-hi arribat—, nosaltres estem en una situació encara molt lluny de ser satisfactòria per donar resposta als autèntics problemes que té aquesta Comunitat, aquests homes i dones que viuen avui aquí, a Catalunya.

I nosaltres, mentre veiem aquestes xifres, mentre veiem aquestes recaptacions, que s'apliquen com s'apliquen, nosaltres, aleshores... He agafat dos exemples comparatius, que em sembla que són significatius, perquè en un d'ells, sobretot, hi ha hagut unes retallades molt importants. Em refereixo al nivell de prestacions socials que existeixen avui aquí, a Espanya, i a l'Anglaterra de la senyora Thatcher. Com vostès saben, a Anglaterra la senyora Thatcher ha fet una retallada molt important en prestacions socials. Però anem a veure exactament, per exemple, què és el nivell de prestacions socials que es reben avui aquí, a Espanya i a Catalunya, i quines són les prestacions socials que es reben a Anglaterra, i veurem aleshores nosaltres si ens veiem obligats o no a posar un tribut que pugui paliar en part aquestes deficiències. Malgrat que, del 1974 fins al 1979, que són les darreres dades de què es disposa, les despeses de la Seguretat Social espanyola van elevar-se des d'un 8,43% al 13,31 del seu percentatge sobre el producte interior brut, les despeses totals de protecció social —subsidi d'atur, protecció a la família, protecció sanitària i pensions respecte al producte interior brut—, l'any 79 situaven Espanya per sota dels països de la Comunitat Econòmica Europea. Holanda estava en un 31,2, Bèlgica en un 27,1; Alemanya en un 26,6; Luxemburg en un 25,4; França en un 25; Itàlia en un 22,9; Regne Unit, 20,4; Irlanda, el 18,7; Espanya en un 16%. La Llei d'Integració Social dels Minusvàlids, aprovada el 22 de març del 1982, i que ara està posant-se en marxa —fins ara no ha estat prevista en els Pressupostos Generals de l'Estat, val a dir-ho, fins ara no ha estat prevista—, en el seu capítol 5, article 12, apartat 2, per les persones minusvàlides sense ingressos i no emparades per la Seguretat Social, recull les prestacions següents: a Espanya es preveu un subsidi de garantia d'ingressos mínims de 10.000 pessetes/mes, a l'Anglaterra de la senyora Thatcher, que ha fet una gran retallada, amb la qual no hi estic d'acord, 20.000 pessetes mes. A Espanya es preveu un subsidi de mobilitat i de compensació per despeses de transport pels minusvàlids de 3.000 pessetes/mes; a Anglaterra, de 18.500 pessetes/mes. A Espanya es preveu un subsidi d'ajuda a tercera persona, tercera persona que té a càrrec un minusvàlid, de 5.000 pessetes/mes; a Anglaterra de 31.800 pessetes/mes.

Tot això, senyores i senyors Diputats, torna a posar aquesta qüestió que abans jo els deia: tenim una insuficiència important, i tots en som conscients, perquè més d'una vegada aquest Parlament, tots els Grups, en els diferents pressupostos que s'han anat aprovant en aquesta Cambra, han expressat les seves inquietuds respecte a aquestes insuficiències, unes insuficiències preocupants en el camp del benestar social; uns dèficits heretats molt importants, que nosaltres hem de combatre,

que nosaltres hem de poder paliar, amb modèstia, en la mesura de les nostres possibilitats. Jo no vull amagar-los a vostès, senyores i senyors Diputats, jo no diria una certa perplexitat —perquè el fet de la política a tots ens va endurint—, però jo no els vull amagar una certa perplexitat, sí, el fet que la tramitació, si vostès volen, d'aquest nou tribut hagi despertat una oposició, que, si bé no és significativa pel que podríem dir la seva extensió en el carrer, sí que ho és per la seva influència, molta influència. I a la meua manera de veure s'intenta, o s'ha intentat confondre, fins i tot, diferents col·lectius i a l'opinió pública. És lògic: la creació d'un tribut no agrada a ningú, és lògic. En aquest cas, jo crec que aquest tribut recau sobre un sector empresarial, que ha vist com se li mantenia el seu marge brut de beneficis d'una manera fixa des de l'any 1977, i, per tant, que ha vist la lògica davallada de la taxa de beneficis com a conseqüència d'aquest manteniment del seu marge brut. Però és un sector en el fons dinàmic, perquè la xifra de vendes, la facturació, si vostès em permeten, de cada any, és creixent cada any. Un sector que experimenta, però, un canvi, dia rere dia, sense tributs, ha anat experimentant dia rere dia un grau major de concentració, sense impostos, s'han anat concentrant les anomenades sales de bingo. Hi ha maneres de millorar el marge brut, hi ha maneres; per exemple, el cartró doble, l'augment del preu del cartró, etcètera, però això, senyores i senyors Diputats, els haig de recordar que excedeix les nostres competències, perquè això depèn de la Comisión Nacional del Juego i, per tant, nosaltres no hi podem entrar, en aquesta qüestió. Tanmateix, sí que els haig de dir que hi ha bones perspectives respecte al fet que aquesta Comisión Nacional del Juego modifiqui els reglaments en el sentit concret del cartró doble, modifiqui el que és la reglamentació de l'organització del joc per tal de fer possible aquesta pràctica del cartró doble.

Crec que per part del Govern de la Generalitat, el pagament ajornat d'aquest impost —cosa que no es fa amb la taxa que es recapta com a impost cedit, com a tribut cedit—, l'ajornament de l'impost, així com la implantació d'un premi de cobrament, que tampoc no es fa amb la taxa, són dos ajuts importants en el sector. Però, de tota manera, es pot evitar aquest procés, que és evident —amb el manteniment, ho repeteixo, d'una taxa de beneficis estancada des de l'any 77, d'una taxa, d'un marge brut estancat des de l'any 77-, d'una davallada de la taxa de beneficis. Repeteixo que aquestes dues mesures, incorporades en el Govern a través de la figura del premi de cobrança i de l'ajornament del cobrament, poden ajudar aquest sector.

De tota manera, jo no els voldria amagar, senyores i senyors Diputats, quina és la filosofia del Govern de la Generalitat en aquests moments respecte a aquest tema.

En primer lloc, jo els haig de dir una cosa: per al Govern actual de la Generalitat l'activitat del joc, o, millor dit, l'extensió de l'activitat del joc no constitueix un objectiu ni un paradigma de model de societat a assolir; això és així. Constatem que hi ha una demanda d'oci, que aquesta demanda es manifesta, es plasma a través d'una demanda de joc, i l'Administració ha de regular aquesta demanda, en benefici del mateix jugador. Ha de regular aquesta demanda en benefici del mateix jugador.

Però, si com a resultat —no els vull enganyar— de les mesures que pensem emprendre, no solament en aquest sector del joc del bingo o de la plena, sinó en els altres —després en

parlarem— es reduís la quantitat de diners jugada a Catalunya anualment —potser qui els parla podria sentir-ho des del punt de vista pressupostari d'ingressos al pressupost—, però jo crec que tots vostès haurien fet un bon servei al país, perquè, en definitiva, la quantitat no jugada pot ser —no dic que ho sigui—, pot ser un estalvi que pot donar origen a una inversió i que pot perfectament, aquesta inversió, originar nous llocs de treball, i, per tant, una forma de lluitar contra l'atur.

S'ha dit que amb aquest impost es volia discriminar, per part del Govern de la Generalitat, el bingo, la plena, en favor d'altres. La realitat, senyores i senyors Diputats, és tossuda, deia. Aquesta Cambra —espero que aviat—, en aprovar els pressupostos del 1985, aprovarà, en compliment del Decret 267/84, la consignació necessària per a la creació del cos d'inspectors dependent del joc, dependent del Departament de Governació, amb el fi de perseguir el frau fiscal d'una manera total, absoluta, en el camp de les màquines escurabutxaques. Per tant, aquí no hi ha cap mena de discriminació, sinó que hi ha absolutament la voluntat decidida del Govern d'actuar en tots els camps del joc.

Tercer punt que els volia dir també, senyores i senyors Diputats: jo crec que la lluita pel benestar social —estic segur que, això, tots ho comparteixen—, la lluita per aquesta societat millor que tots volem ha d'estar sempre per sobre de la defensa del corporativisme, per legítima que sigui la defensa dels interessos particulars. No es pot al·legar seriosament, no es pot dir seriosament que s'està contra un impost determinat, l'impost contra el joc, per exemple, l'impost del bingo, perquè d'aquesta manera es modifiqui una forma de jugar o es modifiqui un sistema que fa perdre unes gratificacions voluntàries dels clients. No s'hi pot estar en contra, no es pot fer una oposició frontal a l'impost del bingo per por de perdre les gratificacions voluntàries dels clients. No s'hi pot estar, i, menys, si aquesta oposició ve des de posicions pretesament d'esquerra.

I, finalment, senyores i senyors Diputats, fent meves unes paraules d'un gran pedagog català, jo diria que quan en una societat aquells sectors que s'autoreclamen com els motors del progrés, que aquells sectors que s'autoproclamen com els abanderats de la construcció d'una societat més justa, abdiquen, d'alguna manera —o pot semblar que abdiquin—, d'aquestes sensibilitats, d'aquest patir de la gent quotidiana de la nostra terra, d'aquests ciutadans, homes i dones amb noms i cognoms, aleshores, si això fos així, aquesta societat esdevindria egoista, mancada d'il·lusió, i seria l'hora del regne dels mediocres.

Espero, senyores i senyors Diputats, que amb el seu vot, ho facin impossible.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre membre de la Comissió vol completar la presentació del Dictamen? (Pausa.) Aleshores, comença el debat del Projecte de Llei. Com que no hi ha cap esmena a la totalitat, passarem, tot seguit, a la part dispositiva i deixarem el debat sobre l'exposició de motius per al final, com és costum de fer.

La primera esmena presentada és a l'article 7; per tant, poso de votar conjuntament els sis primers articles, si cap de les senyores Diputades i senyors Diputats no hi tenen inconvenient.

Prego, doncs, que els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els sis primers articles, que es posin drets... (El Sr. Armet demana per parlar.) Perdó...

El Sr. ARMET (de l'escó estant): Demanem votació separada de l'article 1 i 4, la resta poden ser conjunts.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per tant, votarem ara primer el punt 1, després el 4 i després el 3, 5 i 6. (Pausa.)

Els senyors membres d'aquesta Cambra que estiguin d'acord amb el punt 1, l'article 1, que es posin drets.

Els que votin en contra, volen posar-se drets?

Els que s'abstinguin?

L'article ha quedat aprovat per 85 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació dels articles 2 i 3. Els que estiguin d'acord amb aquests dos articles, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Els que s'abstinguin?

Aquests dos articles han estat aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Passem, ara, a l'article 4. Els que estiguin d'acord amb l'article 4, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra, tenen la bondat de posar-se drets?

Els que s'abstinguin?

L'article ha estat aprovat per 86 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Els articles 5 i 6. Els que estiguin d'acord amb aquests dos articles, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Els articles han estat aprovats per 87 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a l'article 7, al qual hi ha una esmena presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és una esmena de modificació. Per defensar-la, prego a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives que faci ús de la paraula.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, per defensar una esmena de modificació al tipus de gravamen al qual haurà d'estar subjecte, en cas que sigui aprovat —com tot fa suposar que ho serà—, el Projecte de Llei d'impost sobre el joc de la plena, o del bingo, i per proposar-ne la reducció del 20% del que fa esment el Projecte de Llei fins al 5% com diu la nostra esmena.

Abans d'entrar, però, en el fons d'aquesta qüestió, jo voldria destacar dos temes que em semblen importants en aquest moment, sobretot després de l'explicació de l'Honorable Conseller. I és que, en opinió del nostre Grup parlamentari, aquest és un Projecte de Llei plenament emmarcat dintre l'ordenament legal vigent i, per tant, d'acord amb la Constitució i amb el text estatutari de Catalunya.

Però en segon lloc assenyalar, també, que ens va semblar impropri que aquest Projecte de Llei es portés al Parlament sense un marc global de referència del conjunt de l'imposició a Catalunya, i, en aquest sentit, vam donar suport a esmenes que no s'han mantingut pel plenari, que apuntaven en la direcció de crear aquest marc global, és a dir, de fer possible que el conjunt dels impostos de la Generalitat fossin tractats bé en el marc d'una Comissió parlamentària, bé en el marc d'un projecte de

lleí globalitzador, amb caràcter previ a aquest impost sobre el bingo.

Dit això, però, i entrant en el contingut concret que avui ens porta aquí, nosaltres volem explicitar el nostre acord global amb l'impost, genèricament considerat. Ens preocupa, però, que només sigui sobre aquest joc en concret, perquè, al nostre entendre, fent un torn a favor contra el torn en contra que abans ha fet el Conseller, quan no tenia torn a favor previ a la seva intervenció, crea un greuge comparatiu en relació amb la resta de jocs existents avui a Catalunya.

El que succeeix és que el joc del bingo és relativament fàcil de controlar, és una imposició molt fàcilment aplicable —tants cartrons reps, tant pagaràs—, i, en conseqüència, a l'hora que un Govern —per la raó que sigui, senyor Conseller— necessita diners amb una certa rapidesa, amb una certa lleugeresa, amb una certa comoditat, és fàcil de recórrer a aquest tipus d'impostos que, evidentment, creen aquest greuge comparatiu o —si vostè m'ho permet— desestimulen el joc cap al bingo, en benefici d'altres tipus de jocs. I és aquí on aquest impost es pot tornar en contra de la seva filosofia inicial.

I no dic això tant per l'oposició que hi han fet des de determinats sectors. Sovint, en els passadissos d'aquesta Cambra, es diu que amb les, aproximadament, vuitanta pessetes que quedaran de cadascuna de les cent vint que haurà de pagar el subjecte passiu quan comenci a jugar, en el moment d'adquirir el cartró a la sala, al més normal, com que a quasi tothom li molesta sovint aquesta *calderilla* —per utilitzar una expressió que comença a ser ja pràctica habitual d'aquesta Cambra—, com que vostès han autoritzat a col·locar màquines recreatives a la sortida de les sales del bingo, es quedaran en aquestes màquines recreatives. I, per tant, tot això del marge brut, de la taxa de benefici, val més que en aquest moment ho deixem aparcat.

A nosaltres, el que ens porta a fer aquesta esmena és dir: d'acord amb aquesta imposició autònoma; d'acord amb aquesta creació d'un marc de recaptació propi de la Generalitat; d'acord a fer-ho sobre el conjunt del joc a Catalunya, i no només sobre un joc en concret —en aquest cas, la plena o bingo—, però fent les coses ben fetes, fent les coses amb la mesura que ha de caracteritzar una decisió d'aquest tipus. I, des del nostre punt de vista, en un projecte de llei que autoritza —i, si no ho hagués fet, nosaltres ho hauríem proposat— que any rere any, amb la llei de pressupostos de la Generalitat es pugui modificar el tipus tributari, era un bon inici de treball reduir, limitar aquest tipus de gravamen al 5%, com nosaltres plantejem, i en funció dels resultats, previ l'estudi seriós de les conseqüències que això ha comportat en el sector a Catalunya i previ l'inici dels tràmits, de les discussions, per crear aquest marc global impositiu a casa nostra, modificar-lo, si fes falta, en la llei de pressupostos.

Se'm dirà, segurament, per què el 5 i per què no el 2, i per què no el 10? Bé, perquè des de la concepció del nostre Grup parlamentari, que separa nítidament —i ho deia al començament de la meua intervenció, quan afirmava el caràcter plenament constitucional d'aquest impost— el que és taxa sobre el joc d'impost sobre el jugador, que quedi clar que no ho entenem ni com quelcom superposat ni com un recàrrec sobre la taxa del joc, perquè són dos temes completament diferents; el que sí que succeeix és que, en el seu resultat final, taxa sobre el

joc més impost sobre el jugador contribueixen despesa líquida que ha d'efectuar aquella persona que entra en la sala del bingo a jugar.

I, des d'aquesta concepció i a partir del Reial Decret del febrer del 77, que el Conseller abans esmentava —llevat del tema de les màquines recreatives, imposició a part i específica o el tema dels casinos, imposició també a part i específica en relació amb tipus de gravàmens, taxa sobre el joc, en aquest cas—, el conjunt de jocs que tenen lloc a l'interior d'un local ve gravat —taxa sobre el joc— amb un 20%. Al joc del bingo se li aplicava el 15%. En consideració de què, en el debat que hi va haver a l'entorn d'aquest Reial Decret? En consideració que era el joc al qual, normalment, acudien ciutadans i ciutadanes de Catalunya amb menys disponibilitats econòmiques, que era un joc, per entendre'ns, més popular —sense el concepte que algú li pot donar, pejoratiu del mot— i que, en definitiva, era convenient que aquesta taxa fos més reduïda. El que proposa el Grup parlamentari del PSU és que, amb aquest 5% addicional al resultat final, taxa del joc, sigui en el seu global del 20% la imposició final, equiparant-lo, per tant, a la resta de jocs que tenen lloc a l'interior de determinats locals.

I, en definitiva, d'aquesta manera es permetria reduir, recaptar a la Generalitat, aproximadament, entre 3 i 4.000 milions de pessetes, segons les dades de la Conselleria que, des del nostre punt de vista, donarien plena sortida a allò que avui són les necessitats.

Per tant, senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest és el plantejament bàsic de l'esmena del PSU, que entenem que dona plena validesa a la motivació última del Projecte de Llei, però que, al mateix temps, recull les aspiracions no només dels sectors afectats —en aquest cas empresaris, societats gestores de sales de bingo, treballadors d'aquestes mateixes sales—, sinó que, més enllà d'això, permet de fer les coses amb la cautela necessària en un tema de tanta transcendència per a Catalunya com aquest i no crear precedents que podrien ser perillosos per les seves conseqüències negatives, prèvia la discussió d'aquest marc global en el qual cal col·locar aquest impost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per fer el torn en contra a l'esmena presentada pel PSU. Per endavant ens felicitem per la coincidència global, pel que fa a aquest nou impost de la Generalitat —el primer impost de la Generalitat. Pel que fa a la seva constitucionalitat, hi estem rotundament d'acord. Ens felicitem en la coincidència de no confondre gens la taxa del joc —tribut cedit, i, per tant de titularitat estatal, cedit a la Generalitat—, no confonent gens ni mica l'impost que grava aquesta autorització per a l'organització del joc, no confonent-lo amb l'impost que grava directament el jugador. Una confusió «burda» seria dir que, evidentment, tot grava la renda. En aquesta ona d'idees, qualsevol impost, evidentment, grava la renda i fins i tot, si vol, es paga amb la renda.

Evidentment, no s'incideix en l'article 6 de la LOFCA, que s'hi podia haver pensat, ni s'incideix, evidentment, en la Llei 41/81, de cessions de tribut a la Generalitat, ni en la 30/1983, de cessió de tributs a les Comunitats Autònomes.

Presentada aquesta coincidència, jo discrepo del senyor Diputat, del senyor Vives, pel que fa a la creació d'aquest marc global impositiu del joc a Catalunya. Ja hi discrepàvem —hi discrepaven el nostre Grup parlamentari i la majoria de la Comissió que va estudiar i millorar fonamentalment aquest projecte del Govern— pel que fa a aquesta aplicació global, i aquesta no era una consideració política, i tots hi vam coincidir, sinó que era una consideració tècnica. I ho vam examinar en Comissió, i jo, en principi, atribueixo la retirada total de les esmenes del Grup Socialista que pretenien aquesta esmena a què vostè feia esment, senyor Vives, a la comprensió de les dificultats, a la impossibilitat tècnica que comportava la contemplació global, en un projecte, d'aquest tipus d'imposició globalitzada.

Això no vol dir que discrepem gens ni mica de la filosofia del tema, i estem i sabem que el Govern de la Generalitat està absolutament disposat, absolutament disposat a contemplar i a estudiar la mecànica operativa adequada perquè, salvant aquestes impracticables dificultats tècniques, ara com ara, sense vulnerar l'article 6 de la LOFCA, sense vulnerar l'esperit i la filosofia que presideix un tribut cedit, puguem, realment, augmentar la fiscalitat, ampliant-la a altres jocs.

No estic, en canvi, d'acord, senyor Maties Vives, que fins i tot ara, en aquest moment, existeixi una discriminació fiscal pel que fa al joc del bingo. En fi, no vull cansar l'atenció de les senyores i els senyors Diputats, però, la fiscalitat, jo discrepo de la forma com l'ha explicada.

Parlem dels grans blocs. Els grans blocs de joc. No refarem, evidentment, el catàleg de jocs però, pel que fa a tots els jocs que es juguen en casinos —per tant, partint de la ruleta, passant pel *bacarà*, *chemin de fer*, etcètera, tots els jocs autoritzats—, ens trobem que tenen una doble fiscalitat que res té a veure amb el 15% de què ens parlava el senyor Diputat. Recordar al senyor Diputat que els casinos tributen amb un doble concepte: amb una quota fixa de dos milions de pessetes per taula pel que fa als jocs que es juguen amb boles, i 800.000 pessetes pels jocs que es juguen amb cartes. I que la tributació té un doble aspecte, que va en un escalat que parteix dels 300 milions de pessetes de benefici net anual per taula, que té un tipus impositiu d'un 35%, que quan va de 300 a 600 milions de pessetes, aquest tipus de gravamen puja al 42% i quan es passa dels 600 milions de pessetes anuals per taula arriba a un 50%. Doncs, en aquest gran sector no ens trobem amb aquest tipus impositiu de què vostè ens parla.

Tampoc en el gran sector de màquines ens trobem amb una equiparació o amb una discriminació fiscal. Possiblement, estaré d'acord amb vostè, senyor Maties Vives, que l'impost sobre les màquines és un impost injust; injust, per tant, perquè no guarda una proporcionalitat amb la recaptació d'aquestes màquines i paga exactament el mateix una màquina situada en un carrer principal de Barcelona que una màquina situada a l'últim barri d'un poblet de Catalunya. Però la fiscalitat de les màquines —no la hi repetiré, la coneix perfectament— és injusta, en tot cas, però no depèn gens —i ho sap millor que tots nosaltres—, de la Generalitat, sinó que depèn, ai las!, de la Llei de cessió de tributs i de l'article 6 de la LOFCA.

Crisi en el sector. Crisi en el sector... Jo no vull repetir les paraules del Conseller. El tipus impositiu que marquem, del 20%, és absolutament independent del reciclatge normal que s'està produint, que s'ha produït, en el sector. És ben cert que

tot i haver disminuït les sales de bingo, el que és cert —i li'n puc llegir les dades— és que les recaptacions netes han augmentat constantment.

Any 1979. Ingressos nets —ingressos nets, vull dir ingressos per a l'empresari, deduïts els premis, taxes, impostos—: 14.000 milions sis-cents. Any 1980, 20.000 milions; 1981, 22.000 milions i escaig; 1982, 23.000 milions; 1983, 23.000 milions sis-cents mil pessetes, de benefici net. És, per tant, diferent el reciclatge que s'està produint en les sales de bingo, amb la concentració en aquelles que engloben més joc brut dels jugadors, per poder incidir en major nombre de premis, en la fiscalitat d'aquestes sales. En tot cas, els criteris recaptadors de la Generalitat en aquest aspecte, del Govern de la Generalitat en aquest aspecte, fan aconsellable el tipus de gravamen del 20% perquè, amb aquest 5%, no en tindríem, segurament, ni per començar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Consumits els torns a favor i en contra, podem passar a la votació de l'esmena.

Els que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Els que s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 71 en contra i 44 abstencions.

Passem ara, doncs, a la votació del text del Dictamen.

Els que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra, volen posar-se drets?

Els que s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 71 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Ara podríem fer, si no hi ha objecció, la votació conjunta dels articles 8 i 9, als quals no s'han presentat esmenes.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres demanàrem votació separada de l'article 9 i d'un paràgraf de l'article 9, del paràgraf tercer de l'article 9.

El Sr. PRESIDENT: Votaríem, per tant, ara l'article 8 i la resta del 9 menys el paràgraf tercer, que és el que comença: «S'autoritza...» i acaba: «autoliquidada». És això? (*Pausa.*) Bé, doncs, anem a votar ara l'article 8 i la totalitat de l'article 9, a excepció del paràgraf que comença: «S'autoritza el Consell Executiu...» i acaba per «autoliquidada».

Els que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest article 8 i la part de l'article 9 que no s'ha reservat han estat aprovats per 76 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Ara votarem el paràgraf que s'havia reservat, o sigui, el que comença per «S'autoritza» i acaba per «autoliquidada», de l'article 9.

Els que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

El text aquest ha estat aprovat per 82 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.

A l'article 10 hi ha una esmena, presentada pel Grup parlamentari Popular, que és una esmena de supressió. L'Il·lustre

senyor Diputat que vulgui defensar aquesta... *(Pausa.)* El senyor Folchi, perdó. El senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, per defensar una esmena de supressió que el nostre Grup ha presentat a l'article 10 del Projecte. De fet, som conscients que es tracta d'una qüestió purament tècnica i que probablement s'hagués pogut resoldre en el si de la Comissió. No ha estat així i això ens porta a plantejar la qüestió davant del Ple.

El nostre Grup entén la intenció del precepte, de la redacció de l'article 10 tal com ve presentada en el Projecte del Govern, i entén que es limiti a reproduir un precepte que ja es conté en el Reglament del Bingo, i que intenta, d'alguna manera, concretar, limitar els casos en què els contribuents poden obtenir la devolució de l'impost. Tot i així, pensem també que aquesta norma respon a la redacció inicial del Projecte del Govern, és a dir, a la redacció que tenia l'article 9 en el text tramès pel Govern a la consideració de la Cambra, i que no s'ajusta a la redacció que té avui l'article 9, d'acord amb el Dictamen de la Comissió.

Intentaré resumir al més breu possible els problemes o els dubtes que la redacció actual del precepte ens planteja. I, en primer lloc, considerem que el precepte és parcialment insuficient. Es regulen els casos de devolució de l'impost, i no els de rectificació de les declaracions-liquidacions que s'han de presentar obligatòriament, d'acord amb la norma. En aquests casos, per tant, estarem al que disposa la legislació general, específicament la Llei general tributària. El precepte és, diem, parcialment insuficient.

Segon ordre de dubtes. Entenem que, respecte a la finalitat del precepte és també de dubtosa eficàcia. Vegem-ho. El precepte intenta limitar els casos en què els contribuents podrien obtenir la devolució de l'impost, els dos que marca la redacció actual de la norma. Però l'acreditament de l'impost, d'acord amb la redacció de l'article 8, es produeix en el moment que es comprin els cartrons, i, per tant, el fet real és que, digui el que digui la norma, el dret de devolució es produirà en els casos que marca la Llei general tributària, o qualsevol altra norma que es pugués fer a nivell català per regular la matèria, però avui, d'acord amb el que preveu la Llei general tributària. Per tant, l'eficàcia limitativa del precepte és també dubtosa.

I, en part, és també problemàtica quant a la seva aplicació. Si contemplem un cas concret, podem seguir l'argument. Pot perfectament passar que un substitut del contribuent torni els cartrons —supòsit previst en el paràgraf primer del precepte— abans de passar els trenta dies, que, d'acord amb la redacció actual de l'article 9, és el període de pagament. I, per tant, un contribuent es presentaria davant de l'Administració d'Hisenda de la Generalitat demanant, aplicant la literalitat del precepte, la devolució d'un impost que encara no ha pagat. Bé, per tant, almenys en aquest cas, si ens atenim estrictament a la literalitat de la norma, és de problemàtica aplicació.

Finalment, el nostre Grup ha considerat també, davant de la impossibilitat d'arribar a un acord per donar a la norma una redacció a satisfacció de tots els Grups, que tots aquests problemes, probablement, es poden resoldre per via reglamentària, per via reglamentària, i, en conseqüència, el Grup retira l'esmena, considerant, deixant a la consideració de la Cambra, i, molt especialment del Conseller, aquests dubtes —que no

acaben de ser objeccions de fons, sinó dubtes tècnics—, i confiant que el Reglament pugui donar solució a aquests problemes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, si s'ha retirat l'esmena, no hi ha lloc a la seva contradicció, i podem passar a la votació d'aquest article.

Els que estiguin d'acord amb l'article 10, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que s'abstinguin?

L'article ha estat aprovat per 76 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 11, al qual el Grup parlamentari Popular té presentada una esmena, que és un vot particular, perquè manté el text original del Projecte. El senyor Diputat...

El Sr. FOLCHI *(de l'escó estant)*: La retirem.

El Sr. PRESIDENT: També queda retirada. Gràcies, senyor Diputat. Podem passar a la votació de l'article 11 al final, compronent les disposicions finals i transitòries, si no hi ha observació o objecció a fer-ho conjuntament, deixant per després, doncs, la qüestió de l'exposició de motius i de les esmenes d'addició que hi ha presentades. Hi ha alguna observació?

El Sr. FOLCHI *(de l'escó estant)*: Senyor President, per demanar votació separada de l'article 11.

El Sr. PRESIDENT: Bé.

El Sr. FOLCHI: De l'article 11.

El Sr. PRESIDENT: 11. Molt bé, gràcies. Bé, comencem, doncs, la votació de l'article 11.

Els que estiguin d'acord amb l'article 11, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra, volen posar-se drets?

Els que s'abstinguin?

L'article ha estat aprovat per 110 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Anem ara, si no hi ha cap objecció, a la votació dels articles 12 fins al final, 12 i 13, per tant, disposicions finals i disposició transitòria. Cap objecció a fer-ho conjuntament? *(Pausa.)*

Els que hi estiguin d'acord, doncs, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest conjunt d'articles i de disposicions ha estat aprovat per 92 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Ara passem a les esmenes d'addició, dues esmenes d'addició, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Voldria preguntar si és que el senyor Maties Vives vol fer la defensa conjunta o separada.

El Sr. VIVES: Separada.

El Sr. PRESIDENT: Separada. Molt bé, doncs, el senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per defensar la incorporació al text del Projecte de Llei —dintre de breus minuts segurament Llei—, d'una nova disposició transitòria, que diu textualment el següent: «El Consell Executiu, per decret, establirà els números orgànics, serveis i conceptes dels pressupostos de la Generalitat als quals caldrà assignar la distribució del total recaptat per l'aplicació del tribut.»

Es tracta, per tant, d'atribuir específicament en la part normativa de la Llei el caràcter finalista d'aquest impost. Caràcter

finalista de més que dubtosa validesa o encert, des d'un punt de vista estrictament tècnic, i amb això queda clar que no és opinió del Grup parlamentari del PSU que els impostos hagin de tenir per si mateixos aquest caire finalista. El que succeeix és que, quan ens enfrontàvem amb aquesta proposta d'esmena, ens venia al cap aquella expressió que diu: «Digue'm del que fas una ostentació excessiva i et diré, segurament, allò que no vols fer.» I, és clar, quan el Conseller d'Economia i Finances presentava aquest Projecte de Llei, abans de l'estiu, amb declaracions àmpliament divulgades, ahir mateix recordades a través de determinats informatius de Ràdio-televisió espanyola, en el sentit que no es preocupin els catalans, que aquest és un impost que és atribuït a benestar social: «A fer coses» —deia ell— «que Madrid no fa i que nosaltres ens veiem obligats a fer.» Tanmateix, quan llegíem el preàmbul —l'exposició de motius encara, en aquest moment— d'aquesta Llei, i en vint-i-tres ratlles apareixen tres cops les expressions següents: «la voluntat de millorar la qualitat de vida de tots els ciutadans de Catalunya», primera; «la voluntat d'aprofundir una política de benestar social», segona; «aquesta Llei estableix, doncs, una nova font positiva per atendre més bé les necessitats relacionades genèricament amb el benestar social», tercera; en vint-i-tres ratlles. I quan comprovàvem, d'altra banda, amb sorpresa, que el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, *Diari de Sessions del Parlament* del dia 25 de setembre de 1984 deia: «Quan el dia 29 de juny vaig passar instruccions al Conseller Cullerell, perquè preparés el Projecte de Llei popularment dit «del bingo», «del tribut sobre el bingo», que es calcula que pot arribar a significar entre 10.000 i 12.000 anuals de pessetes, li precisava instruccions; que el 60% d'aquests ingressos, en principi, haurien de dedicar-se a atur, a benestar social i a disminuïts. En què quedem? Que és un impost que va per atendre benestar social o que és un impost que va en el seu 60% a atendre despeses de benestar social?

Creiem que el subconscient o el molt conscient del Molt Honorable President de la Generalitat li va jugar una mala passada —segurament deia la veritat, però li va jugar una mala passada— en aquest discurs d'orientació política del Govern.

Això fa sospitar al nostre Grup parlamentari que aquest 40% restant anirà destinat a allò de sempre: a finançar, suposem, despesa corrent, o bé, genèricament en podríem dir a tapar forats que hi ha, en aquest moment, en allò que és l'estructura financera de la Generalitat de Catalunya. I no voldria reproduir aquí un debat sobre de qui és culpa això, on són les gèneris d'aquest problema, etcètera. Però, és clar, si es diu i s'argumenta, per justificar-ho davant de l'opinió pública, que aquest és un impost que va atribuït a benestar social, si es diu tres cops en el preàmbul de la Llei, si es defensa això davant el conjunt dels ciutadans d'aquest país, és bo que el Consell Executiu, sense períodes, sense terminis, expliqui al conjunt del poble de Catalunya a què destinarà, dintre del benestar social, els diners que recapti mitjançant aquest tribut.

Per tant, és una esmena amb exigència simplement de transparència i amb la voluntat que un cop discutit aquest marc general, senyor Jaume Camps —que no vol dir imposició genèrica igual per a tots els tributs, sinó el marc general d'imposició a Catalunya—, discutit això, en tot cas, que es retiri aquest caràcter finalista en aquest impost en concret. Mentrestant, mentre

no s'estigui en contra d'atribuir-li-ho, nosaltres, lamentablement, no ens podem creure ni les bones intencions que exposava el Conseller Cullerell quan presentava el Projecte de Llei, ni l'explicació que es fa en el preàmbul d'aquest Projecte.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun torn en contra? L'Il·lustre senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. No sigui mal pensat, senyor Maties Vives; no sigui mal pensat, home! El President de la Generalitat va dir que, en principi, d'inici, com a mínim, el 60%, la qual cosa no vol dir el màxim; primer punt. En segon punt, pensi, senyor Maties Vives, que val més el 60% del 20% que el 100% del 5% que proposava vostè com a tipus de gravamen. O sigui que, com a mínim, si arribava a triomfar la seva esmena, ni que haguessim dedicat el 100% d'aquesta recaptació al benestar social, molt poc benestar social hauríem pogut fer.

Seriosament, l'afectació amb caràcter finalista d'un impost, vostè sap que és l'excepció. Vostè sap que la regla general —article 27 de la Llei general tributària, article 22 de la Llei general pressupostària, article 8 de la Llei de finances de la Generalitat— és que els ingressos són destinats a satisfer el conjunt de les obligacions respectives, llevat que, finalísticament, s'afectin a una consideració determinada.

Per tant, l'excepció és l'afectació i la norma general és la llibertat. Però és que és més; és que és més. És que la taxa del joc, a partir del Reial Decret-Llei del 26 de setembre de 1980, exactament el Reial Decret-Llei 9/1980, en què es regulava l'augment estatal de la taxa del joc, etcètera, desafecta aquesta adscripció concreta, i aquesta desafectació és confirmada per la Llei pressupostària, concretament per la Llei 44/1981, del 26 de desembre, que prepara i encapçala els Pressupostos Generals de l'Estat del 1982.

Per tant, per tota aquesta argumentació, perquè realment aquesta és una excepció i perquè en el fons del fons la Llei del Pressupost que aprovarem aquí, al Parlament de Catalunya, és bastant més important, bastant més coercitiva que el mateix Decret, un simple decret que no ha d'entrar en aquesta assignació concreta, per totes aquestes raons, nosaltres ens oposem a l'esmena, no pas en la filosofia, sinó en el seu redactat concret.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per tant, la cosa està preparada ja per a la votació i els que estiguin d'acord amb aquesta nova Disposició transitòria, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui s'abstinguin?

L'esmena d'addició ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

La segona Disposició transitòria a addicionar a proposta del ... Pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la bondat el senyor Maties Vives de defensar-la?

El Sr. VIVES: Sí, senyor President, des de l'escó mateix, si m'ho permet. Aquesta és una nova Disposició transitòria que diu, textualment: «Dins un termini de tres mesos d'ençà de l'aprovació de la Llei, el Consell Executiu presentarà al Parlament de Catalunya un pla de regulació del joc de màquines re-

creatives A, B i C, que haurà d'incloure les mesures a emprar per posar fi a la situació d'il·legalitat de moltes d'elles, l'establiment de les superfícies mínimes a ocupar per cada màquina i la seva equiparació tributària amb la resta de jocs.» Això no obstant, atesa la voluntat explicitada per l'Honorable Conseller d'introduir, per desenvolupament del Decret de regulació de la inspecció del joc, via pressupostos, un camp molt més ampli d'actuació d'aquesta inspecció i de la disposició per discutir —sembla— el marc general impositiu, que no la imposició general a Catalunya, el nostre Grup parlamentari retira aquesta esmena i, per tal de no reproduir el debat que ja hem tingut anteriorment amb el senyor Jaume Camps, tot recordant-li que per tapar forats sempre és millor el 0% del 5%, que no pas el 40 del 20, el nostre Grup parlamentari retira també l'esmena al preàmbul de la Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, queda, doncs, retirada aquesta esmena i, si no ho he entès malament, també la de l'exposició de motius. La de l'exposició de motius també, no? Bé, gràcies. Aleshores, quedaria per votar només el títol de la Llei i l'exposició de motius, un cop retirada l'esmena del PSUC. Sembla que es pot votar conjuntament títol i exposició de motius? Cap objecció?

Aleshores, els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El títol i l'exposició de motius han estat aprovats per 82 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

Algú vol fer ús de la paraula? L'Honorable senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pujo en aquesta tribuna una mica perplex, després de la intervenció del Conseller d'Economia i Finances, que ens ha obsequiat amb un conjunt de frases històriques —i és la tercera vegada que ens ho fa en aquest Parlament—, quan fa una cita, concretament del Lenin, i no diu exactament que és del Lenin. Però a nosaltres ens ha agradat especialment quan s'ha fet —sí, «la veritat és tossuda» és del Lenin—, quan s'ha fet una al·lusió a la mediocritat, és a dir, a la idea de la mediocritat. Llavors s'ha fet una mena d'amenaça volent dir: «Qui no està amb mi, qui no dóna suport a això, qui no dóna suport a la solvència és mediocre.» Però el que és curiós és que ens hem trobat davant d'un projecte absolutament insolent, per la qual cosa podríem dir que la mediocritat és d'inici, quant a plantejament del mateix Consell Executiu.

Ens trobem davant el primer impost de la Generalitat de Catalunya. Quina actitud política calia davant d'aquest primer impost de la Generalitat de Catalunya? L'actitud política, l'actitud des de la nostra perspectiva d'obertura, de diàleg, de reconèixer amb humilitat que allò que va dir el senyor Pujol ha hagut de tirar-se enrere, que calen més recursos, que cal parlar amb els Grups parlamentaris de la Cambra i que cal fer una política que sigui, lògicament, una política estructuradora del que és la nostra potencialitat d'ingressos del futur.

Vostè ha fet la seva política, o sigui, en aquest Parlament ha passat una cosa jo crec que bastant divertida, i em sap greu que hagi estat el senyor Jaume Camps, que, per primera vegada, no hi ha hagut una ponència conjunta en aquest tema, hi ha hagut un relator. És a dir, amb la pressa del projecte... És un projecte que sorgeix per les dificultats de tresoreria immediates

que cal cobrir, la qual cosa vol dir que no és un projecte estructurador, sinó que és un projecte conjuntural; es nomena un relator, el relator lògicament és de la majoria parlamentària, i pren la iniciativa, i la iniciativa és dir: «Jo no accepto cap tipus de suggeriment, jo no accepto cap tipus d'esmena, jo no accepto cap tipus d'aportació parlamentària en aquesta Cambra.»

Jo crec, sincerament, que això ha estat un element negatiu, i els socialistes, per tant, volem mostrar amb tota cordialitat —per segona vegada en aquesta legislatura— la nostra indignació per un procediment parlamentari que, atesa la mediocritat del projecte, no fa res més que no permetre un consens sobre temes fonamentals com seria l'estructura dels nostres ingressos de futur.

(El M. H. Sr. President s'absenta momentàniament de la Cambra i l'I. Sr. Vice-President Primer ocupa el lloc de la Presidència.)

També hem observat que hi havia una certa especialització temàtica en el tema de bingos pel Grup Popular; una especialització temàtica no confessada del tot en el tema de casinos per Convergència; hem vist que hi havia, per tant, tota una situació curiosa i peculiar en el si d'aquesta Cambra, el que en podríem dir la dreta d'aquesta Cambra, des del punt de vista de localització, és evident. A nosaltres, això ens ha sobtat de tal manera que, quan vàrem valorar el tema: «Impost sobre el joc»; d'acord. Ara, estudiem-lo bé. Hi ha una cosa, senyor Conseller, que es diu, com sap vostè molt bé per la seva formació econòmica, la corba de Gompertz; vol dir que hi ha un creixement exponencial i després hi ha un procés de maduració amb tendència a la baixa. Quan s'aplica una taxa, quan s'aplica un impost, s'ha de preveure molt bé; no n'hi ha prou a fer un plantejament immediatista en el sentit de dir: «Amb això traurem 12.000 milions de pessetes, i ara anem per bingos i després anirem per màquines escurabutxaques, si podem.» Aquest és un plantejament que no correspon a una voluntat política d'estructurar un sistema impositiu modern. Això correspon a una voluntat política de fer cara a unes voluntats de tresoreria. Punt i ratlla.

Per això, vostès entendran aquesta indignació continguda del Portaveu socialista avui, en aquesta Cambra, indignació que sorgeix com a conseqüència d'un menyspreu sistemàtic del que poden ser aportacions de voluntat, aportacions positives de tot el que fa referència a projectes que nosaltres considerem que no corresponen a un Govern, sinó que corresponen a una concepció política que ha de ser compartida per tots els Grups d'aquesta Cambra.

Què pensàvem nosaltres? Nosaltres pensàvem una cosa tan elemental com que aquest tema convé estudiar-lo, però no pas estudiar-lo per ajornar-lo, sinó perquè deu ser l'únic parlament del món on s'aprova una figura impositiva sense una memòria tècnica que avaluï els efectes sobre els ingressos que tindrà aquesta nova figura impositiva, i totes les lleis tributàries del món avalen aquesta política. Per tant, jo diria rècord parlamentari mundial per fer que no hi hagi aquest estudi tècnic o memòria explicativa, quan tots els parlaments del món ho tenen. I aquí ve la solvència, i aquí és quan no hi ha mediocritat, és quan hi ha aval, no fer unes comparacions en abstracte de l'últim treball que m'han fet els economistes del Departament per remenar una mica la cua al Parlament. No, no, document tècnic. I jo els vull recordar que en el tema dels trens, per exem-

ple, de la Generalitat, es va fer una inversió de 15.000 milions de pessetes —i ho poso com a exemple— sense una memòria explicativa, i jo deia: «escoltin, si us plau, una memòria explicativa, característiques tècniques del que anem a comprar. Després ha passat el que ha passat, i ho sabem perfectament: aquesta memòria explicativa va arribar vint-i-quatre hores abans, i per no retardar el procés, que semblava que era de vida o mort que els trens s'inauguessin, després d'estar dos anys, diguem-ne, retardats, es va trametre a aquest Parlament. El que diem aquí el Grup Socialista és que nosaltres no admetrem de cap manera que un tema de transcendència vingui a aquest Parlament sense la memòria explicativa, i no hi valen explicacions aquí al Ple complementàries o collaterals sobre el tema. Vull dir-los a tall d'anècdota que l'única memòria explicativa ha estat la patronal del sector, que ahir concretament va trametre tot un informe exhaustiu en relació amb aquest tema. Aquesta nit me l'he estat mirant... No, perdó, perdó, és clar, com vostè pot suposar, la relació amb els empresaris la tenen vostès; per desgràcia nostra, ens agradaria un 10%, com a mínim, però la tenen vostès. (*Remor de veus.*)

Aleshores, em sembla que és important, senyores i senyors Diputats, per un rigor parlamentari, que, si no hi ha un estudi tècnic, la cosa no val. Hi ha tot un conjunt de deficiències que poden fer que es mati la gallina dels ous, i permetin-me que utilitzi aquesta expressió. Aquests presumptes ingressos de 12.000 milions de pessetes estan fets amb una concepció de linealitat, estricta linealitat; és l'aplicació aritmètica d'una taxa suposant que els ingressos indefinidament pujaran al mateix ritme. Això és molt poc solvent tècnicament. No s'ha tingut present les possibilitats d'actuació en el tema de casinos —em sembla que vostès potser el coneixen més que el dels bingos—, amb el tema de les màquines escurabutxaques, és a dir que hi ha unes possibilitats d'actuació, i vostès saben que la recaptació de la Generalitat en el tema de les màquines escurabutxaques —1983, 3.000 milions, quan, aplicant a les màquines B i C, les pessetes per màquina que tocarien, hauríem d'estar en aquests moments a 5.000 milions de pessetes. Vol dir que aquí calia tota una valoració de les possibilitats que teníem d'actuació quant al tema del joc, una actuació aprofundida, una actuació veient les diferents actuacions possibles dins d'aquest camp.

Jo volia referir-me a un tema que ha sortit, i va sortir en el debat d'investidura, va sortir en el debat de setembre, per part del President senyor Pujol. És aquesta concepció paternalista de dir: l'impost sobre el joc anirà a benestar social. Els estats moderns, i la tradició socialdemòcrata europea, fa que el benestar social sigui una partida substancial dels pressupostos, i, per tant, anar a la idea limitativa de dir que aquestes quantitats van dirigides a aquest tema no és res més que una fórmula de vulnerar el pressupost, i són les típiques concepcions de la dreta europea i americana, que s'han abandonat, perquè, evidentment, l'estat d'ingressos i l'estat de despeses, cal contemplar-la en la seva globalitat, i el que compta és quines despeses fem d'inversió i de subvencions en benestar social en el conjunt del pressupost, no pas que unes quantitats determinades aniran dirigides a donar un servei complementari; llavors, evidentment, se citen els sectors més desfavorits de la societats.

Per tant, el Grup Socialista diem: aquestes quantitats, i més,

i molt més, i, només esgarrapant el pressupost actual, podem treure uns 1.500, 2.000 milions de pessetes de més; facin menys «Catalunyes vives», facin menys cartells, que són 400 milions en quatre anys, facin menys... diguem-ne despesa sumptuària, que no ho fa el Govern de l'Estat, i dediquin-ho a benestar social. Aquest és un plantejament correcte, i ja el poden fer, i, si tenim més recaptació, el 100% d'aquests temes.

Jo no voldria fer aquesta intervenció amb acritud, faig l'esforç, com he dit abans, d'una certa indignació continguda, indignació continguda que no és res més, diguem-ne, que un estímul per continuar dia a dia aquesta feixuga tasca davant de la seva actitud. I voldria novament dir-los que en qualsevol tema que faci referència a l'impost del joc o als ingressos de la Generalitat, —i en què vostès vulguin col·laborar obertament amb tots els Grups parlamentaris—, tindran la nostra col·laboració, però també amb tota confiança els vull dir: s'han equivocat vostès fent aquest plantejament, s'han equivocat, i els resultats es veuran, perquè han fet un plantejament precipitat, han fet un plantejament poc solvent i han fet un plantejament que no correspon a la tradició democràtica. I la nostra esperança, sincerament, després de veure com durant mesos i mesos el President de la Generalitat ens ha anat repetint: «no posarem cap impost», i això era un dels elements de batalla, és a dir, «nosaltres gastem molt, tot ens ho deu Madrid, no posarem cap impost», això és la quadratura del cercle polític, és a dir, una cosa que ningú entén que tingui una mica de tradició democràtica. La nostra esperança..., (*L'I. Sr. Vice-president Primer indica a l'H. Sr. Armet que ja ha esgotat tot el temps*) Senyor President, acabo de seguida, sí, gràcies... La nostra esperança, senyores i senyors Diputats —i farem tots els esforços perquè sigui així— és que d'aquí a uns mesos ens trobarem amb les passions de Catalunya, la Passió d'Olesa, d'Esparraguera, d'Ulldecona, aquestes passions comarcals, i tenim l'esperança, vejam si és veritat, que, abans d'aquestes passions no canti el gall, perquè realment la badada del senyor President, compromís públic fet davant del poble de Catalunya— de no posar un impost, compromís que no vam fer nosaltres mai d'aquesta manera taxativa, s'ha incomplert, i som els primers a lamentar un incompliment del President, incompliment important, perquè s'insinuen tot un conjunt d'actuacions en aquesta línia i d'altres de complementàries que vindran.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Algun altre Grup parlamentari vol fer explicació de vot? El senyor representant d'Esquerra.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, els parla un Diputat que no està indignat (*rialles*), ni tan sols amb una indignació continguda, per la senzilla raó que el nostre Grup parlamentari es complau, no solament a no haver hagut de presentar cap esmena a aquest Projecte de Llei, perquè el seu contingut, el seu plantejament i la seva formulació han obtingut el nostre beneplàcit, sinó perquè, a més a més, volem manifestar públicament la nostra satisfacció per l'aprovació d'aquesta nova normativa tributària que obre indiscutiblement perspectives per alleugerir i per incrementar una tresoreria actualment deficient.

I això ens complau, entre altres raons, perquè no creiem que aquest nou tribut que hem aprovat tingui cap repercussió nega-

tiva sobre el procés productiu del nostre país. El Conseller Cullell ho ha explicat amb claredat, i és evident que aquesta nova tributació no compromet els viaranys de reconstrucció de la nostra economia.

D'altra banda, creiem que s'ha fet molt bé, s'ha actuat amb seny, en la línia política d'aprofitar aquesta ocasió d'explotar les competències que ens ofereix l'article 156 de la Constitució i que tradueix la nostra carta autonòmica, sense que això contradigui ni de bon tros els preceptes de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes.

Per tant, crec que és una bona línia, és una línia justa i adequada en el moment difícil que travessen les nostres institucions, i, ho repeteixo, volem manifestar aquí la nostra satisfacció per l'aprovació d'aquest Projecte de Llei.

Cal destacar també —ja se n'ha parlat, ho ha dit l'Honorable Conseller, ho han dit els illustres Diputats que han intervingut— la finalitat d'aquesta nova recaptació possible de les nostres finances. Ho diu el preàmbul, ho ha repetit el Conseller, els objectius que es volen assolir és millorar el benestar dels ciutadans de Catalunya, és anar en ajut dels disminuïts físics, és paliar en la mesura que es pugui aquest problema prou gros que és l'atur.

Nosaltres vetllarem el Parlament i l'Executiu perquè aquesta destinació sigui efectiva, prestarem una gran atenció al mecanisme de recaptació i de distribució d'aquest tribut que, efectivament, inaugura, gairebé diria jo, una nova etapa en el finançament de la nostra autonomia. I, si no és massa demanar —possiblement ho farà—, demanaríem al Conseller d'Economia i Finances que tingui informat el Parlament, a través del plenari o a través de la Comissió corresponent, del procés recaptatori, de si les esperances que hi hem posat són fonamentades o no ho són, i, d'altra banda, de la destinació que es doni als fons que nosaltres desitgem que es recaptin.

En un moment en què les nostres finances travessen un moment del qual almenys que es pugui dir és que és un moment difícil. En un moment en què tothom, unànimement, reconeix la necessitat absoluta de modificar i de millorar el finançament de les autonomies en general i de la catalana en particular, jo crec que és bo que aquest Parlament, utilitzant les facultats que li correspon per l'ordenament constitucional en vigor, utilitzant aquest dret d'iniciativa, ens hagi sotmès aquest Projecte de nova tramitació.

Desitgem llarga prosperitat a aquest tribut perquè, acompanyat d'una bona gestió, acompanyat d'una bona distribució dels fons recaptats, estem que haurem contribuït a superar aquesta difícil etapa i, en definitiva, a millorar el benestar dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Algun altre Grup parlamentari? El senyor Jaume Camps, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo tampoc pujo amb indignació continguda, en tot cas, pujo amb perplexitat explicitada (*ri-alles*). En primer lloc, ens hem de felicitar per l'aprovació per amplíssima majoria d'aquest primer impost de la Generalitat, que és perfectament coherent amb el que el President de la Generalitat va dir en el seu programa d'investidura; va dir: «no

ensem posar impostos recàrrecs sobre les transmissions patrimonials, noensem posar recàrrecs sobre la circulació de béns i riqueses sobre el cercle productiu»; va fer especial esment i excepció d'altres temes com aquest que avui hem creat, com les taxes. El senyor Armet ho recorda perfectament.

El treball de Comissió ha estat important, ha estat important en el sentit que s'han recollit —i d'això ens hem de felicitar— unes millores tècniques evidents, unes millores tècniques partides de la iniciativa dels Grups parlamentaris i s'ha arribat a fórmules transaccionals, tal com és costum, com és tradició, com és voluntat d'aquest Grup parlamentari que segueix en aquesta Cambra, independentment de les majories que hi pugui haver, o de la circumstància eventual de l'existència de majoria absoluta.

El senyor Armet, en aquesta nova legislatura, té —i va la tercera vegada, senyor Armet— un defecte, diguem-li defecte, que no és tolerable. Quan ens parla de tradició democràtica, quan ens parla d'hàbits democràtics, etcètera, senyor Armet, vostè no és ningú per dubtar de les tradicions democràtiques o dels hàbits democràtics de qualsevol dels Diputats i Diputades d'aquesta Cambra. És la tercera vegada que hem de fer esment d'aquest mal hàbit en aquesta nova legislatura. Que a vostè li sorprengui que hi hagi una majoria, la que sigui, en aquest Parlament, no vol dir amb això —per més sorpresa que a vostè li sembli— cap trencament dels hàbits democràtics. En tot cas, aquesta és una norma de democràcia que juga a majories i minories, i aquesta circumstància eventual, de l'existència en aquest Parlament, no farà canviar el nostre tarannà en el Grup parlamentari d'arribar a les transaccions que es pugui, a les transaccions que realment siguin viables.

I aquest hàbit democràtic no es trenca pel nomenament d'un relator —cas excepcional en aquesta Llei tramitada per tràmit d'urgència, que s'ha limitat, i vostè ho sap molt bé, a una simple ordenació d'esmenes—, quan en la Comissió —i poso per testimonis els altres Grups parlamentaris, especialment, en aquest cas, el Grup Popular i el Grup del PSU, perquè la coincidència d'acord amb el Grup d'Esquerra Republicana també ho va fer possible—, el fet d'haver-hi grans transaccions que han portat a una millora —i en cito solament dues, com són la dilació entre l'acreditament de l'impost i el pagament d'aquest, o entre aquest premi de cobrança del qual ens parlava el mateix Conseller.

El que passa és que amb les esmenes de vostès no hi va haver manera de fer transacció, perquè, perdoni'm, senyor Armet, eren tècnicament impresentables. Eren tècnicament impresentables perquè no hi havia possibilitat absoluta de transacció perquè, tècnicament, eren inaplicables. Vostès contemplaven en una filosofia que jo m'he esmerçat a dir al principi plenament coincident d'aquesta Cambra, de globalitzar el tractament fiscal dels altres jocs. Però era pràcticament impossible, és impossible, ara com ara, amb l'article 6 de la LOFCA a la mà, amb la Llei de cessió de tributs a la Generalitat, amb la Llei de cessió de tributs a les Comunitats Autònomes, aplicar l'impost al jugador de forma directa i globalitzada als altres jocs, com vostès pretenien. I aquesta explicació purament tècnica a la qual poso com a testimoni els altres companys de Comissió, companys i companyes de Comissió que van assistir-hi, vam entendre que era acceptada i coneguda pel Grup parlamentari, i això ens explicava la manca de presentació d'esme-

nes a aquest Projecte. I la voluntat, a partir d'ara, d'entrar en un estudi profund de millorar les condicions tècniques per poder saltar el topall que ens imposa l'homologació de l'Estat, homologació dels elements i màquines de joc, que correspon a l'Estat, i la mateixa Llei de cessió de tributs a la Generalitat, i la mateixa Llei de la LOFCA, per tal de poder incrementar la fiscalitat màxima de joc. Aquesta posició oberta i de diàleg hi és perfectament patent, i des d'aquí els l'ofereixo.

La perplexitat que jo explicitava té unes altres arrels. Since-rament, no hem entès les votacions del seu Grup parlamentari, senyor Armet. No les hem enteses gens ni mica perquè vostès diuen «no» a l'impost de la Generalitat, i, curiosament, voten que sí a un sol article, a l'article 11 de la Llei, que ens parla de la gestió. Ens diuen que no a l'impost, però ens diuen que sí, en canvi, a poder-lo gestionar; a l'impost no, vostès no creen cap impost; ara, gestionar-lo sí que ho poden fer. Aquest és el concepte de l'autonomia financera de les Comunitats Autònomes —article 156 de la Constitució—? Què hem de ser, Catalunya? Uns simples recaptadors de contribucions? És això el que vostès volen? *(Rialles.)*

Realment, no ho entenem. I entenem encara menys que ens diguin: votem sí a una esmena del PSUC, que crea el caràcter finalista d'aquest impost. Vostès no estan d'acord que creem l'impost, estan d'acord que el gestionem, però, en canvi, volen que aquest impost —que, com que vostès no volen que el creem, tampoc no el recaptarem— l'apliquem a coses determinades, i en l'explicació de vot ens diu que això és retrògrad i que el que és progressiu —i en això estem d'acord— és que la Llei pressupostària marca l'aplicació de la recaptació, i no marca específicament un punt concret. D'acord amb la Llei General de Pressupostos, d'acord amb tota la tècnica d'aplicació de recàrrecs impositius que està en l'Estat.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al lloc de la Presidència.)

I això no és novell, és absolutament el que es fa normalment i el que fa l'Estat amb l'aplicació de la taxa del joc.

Miri, senyor Armet, jo no sé quines relacions té el meu Grup parlamentari amb els empresaris del sector, jo només sé les trucades que hem rebut —dic trucades per no dir altres paraules—; bé, jo crec que no en tenim cap, jo sé que —ho sabem perfectament— l'impost sempre dol, dol a uns sectors. En tot cas, volem dir-li que no creiem gens ni mica que aquest Parlament no vulgui l'impost, ho ha ben demostrat, i que l'impost es desenvoluparà i servirà per als fins que marca l'exposició de motius. No es preocupi, no en faci cas dels demòcrates de coneguda solvència com el senador Meilan Gil, que porten un dictamen i que donen suport a un sector...; no es preocupi, aquest impost seguirà endavant.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(El Sr. Armet demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Prego que aquesta intervenció sigui molt breu.

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, demano la paraula per al·lusions —article 64 del Reglament—, dic que hi ha hagut una al·lusió a reiterades conductes d'aquest Diputat per tres vegades i, com que el tema és important perquè es dubta del caràcter democràtic de qualsevol Diputat, crec que voldria un aclariment *(Pausa.)*

Des de l'escó, President, i molt agraït per donar-me la pa-

raula. El Grup Socialista no dubta del sentit democràtic de cap dels Diputats d'aquesta Cambra. De cap dels Diputats d'aquesta Cambra i de cap Grup parlamentari. El Grup Socialista ha fet esment d'hàbits no democràtics, referint-se, per exemple, que s'envii un projecte d'aquesta importància sense la memòria explicativa; que no es controlin els procediments; posaria un exemple molt concret: que un President de la Generalitat estigui mitja hora per rebre les centrals sindicals més importants del país. No són hàbits corrents democràtics, «al tanto». Per tant *(remor de veus)*..., perdó, el caràcter democràtic...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Armet, li prego que es refereixi exclusivament al tema que ha motivat la seva intervenció d'ara.

El Sr. ARMET: Acabo, acabo; sí, si us plau, el caràcter democràtic de qualsevol Diputat queda absolutament salvat des de la meua interpretació. Jo, del que he parlat sempre és de l'expressió «hàbits no democràtics» o «hàbits poc democràtics», i continuo reiterant-me en aquesta, i crec que aquest Diputat, com qualsevol Diputat, pot fer ús d'aquesta expressió quan ho consideri oportú, en aquesta Cambra.

I, a l'últim, President, només demanar una qüestió d'ordre: quan hi hagi un Diputat que, en lloc de fer l'explicació de vot només faci una rèplica a un Diputat que no pot fer la seva contrarèplica, jo pregaria a aquesta Presidència que, usant de la seva autoritat, recordés al Diputat que el temps d'explicació de vot és per a l'explicació del seu vot.

Gràcies.

(El Sr. Subirà i Claus demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)*: Molt breument, una qüestió d'ordre. Per fer constar la nostra protesta, perquè consti en acta la nostra protesta sobre el torn d'al·lusions que ha fet el Diputat senyor Armet, no respectant gens ni mica ni el text ni l'esperit de l'article 64.1 del nostre Reglament.

(El Sr. Vives demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Maties Vives... Ah, per explicació de vot, és? *(Remor de veus)* Ah, perdoni, és que ..., ara, permetin-me una observació: jo prego que l'explicació de vot sigui realment una explicació de vot, que no sigui un replanteig de la discussió general sobre la Llei; per tant, explicació de vot: indicació dels motius que han donat lloc a una presa de posició per cadascun dels Grups, de cap manera reobrir el debat.

El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES: Gràcies, senyor President. Bé, en aquesta moda que s'ha instaurat avui en el torn d'explicació de vot d'explicar els estats d'ànim de cadascú quan puja en aquesta tribuna, jo no dic que no hi pujo ni indignat ni expectant; hi pujo conscient, això sí, que en aquesta Cambra hi ha una majoria parlamentària que té la majoria absoluta. Però hi pujo conscient també que una Cambra legislativa no és només una màquina de fabricar lleis, sinó un lloc de debat polític —polític, no tècnic— sobre el sentir, les aspiracions, les voluntats, de parts importants del poble de Catalunya, que són les que ens han donat el vot, perquè avui estiguem asseguts en aquestes tribunes del Parlament de Catalunya. Per tant, conscient que hi ha una majoria absoluta també, però amb la voluntat ferma, en aquesta i en totes les lleis d'aquesta legislatura en què hagi d'intervenir —i seran totes per al nostre Grup—, de defensar aferissadament les posicions que creiem, d'acord amb el nostre

programa, amb el nostre sentir i amb el fet cultural que dóna base a la mateixa existència del PSU.

Explicació de vot. Nosaltres creiem que hi ha tres temes a tractar a l'hora de justificar les votacions que hem dut a terme: el fet impositiu en si, els aspectes tècnics del Projecte de Llei i aquells aspectes de la Llei amb contingut polític.

Reiterem que hem donat suport a la majoria dels articles d'aquesta Llei, en el sentit que compartim el fet impositiu en si, deixant clar —com hem pretès fer en la defensa de la primera de les nostres esmenes— que, des de la nostra concepció, hauria estat millor, més desitjable, més ajustat a les necessitats de Catalunya en aquest moment, que, prèviament a portar en aquest Parlament aquest Projecte de Llei, s'hagués discutit en el marc que ara, «a toro pasado», ens oferia el senyor Jaume Camps, o en el marc que s'hagués cregut més escaient, però, en definitiva, discutir aquest marc global impositiu a Catalunya, que ho repeteixo: no la imposició global a Catalunya, sinó el marc general d'imposició, cosa que, sens dubte, hauria permès d'avançar en aquest Projecte de Llei i en aquest tema i en d'altres, molt més ràpidament i amb moltes més cauteles i molt més tocant de peus a terra que el que es fa en aquest projecte de llei.

Segon tema —el creiem lligat a això que dèiem en aquest punt del fet impositiu en si— que no és bo que projectes de llei com aquest, o projectes de llei com el de taxes de la Generalitat, es portin en aquesta Cambra amb petició de tràmit d'urgència, i diem que no és bo, no tant perquè segurament ara quan ens portin el Pressupost, aquests temes ja hi apareixeran i serviran per equilibrar determinades despeses, i serviran per tapar determinats forats, sinó que no és bo perquè és bo que les lleis que tenen un contingut novell per a Catalunya com els fets impositius siguin ben discutides, ben mesurades, ben plantejades, i perdent tot el temps que faci falta en la seva redacció.

En aspectes tècnics no entrem; creiem que la Llei pot ser més o menys afortunada, però, en principi, cobreix l'objectiu que s'havia previst; hem votat que sí a la immensa major part d'aquests articles, i, finalment, fets polítics que per a nosaltres tenien transcendència: el tipus de gravamen i l'adscripció del total recaptat a tal o tal caràcter, a tal o tal finalitat. Nosaltres creiem que un tipus impositiu del 5%, que significaria per a l'any 85 aproximadament 4.000 milions de pessetes..., no compartim, de veritat, la resposta que se'ns ha donat, en el sentit que això és absolutament insuficient. Serviria, ai las, per aproximadament cobrir el mateix que l'any passat es va destinar al Fons d'Ocupació Comunitària, ara negat pel President Pujol. Entenem també, i hem votat en contra d'un paràgraf de l'article novè, —concretament el que feia referència al premi per cobrança—, que podrà establir reglamentàriament el Consell Executiu perquè aquest és un instrument clar que afavorirà sens dubte Catalunya a la concentració dels bingos, objectiu que nosaltres no compartim en aquest moment —compartim la resta de l'explicació de Jaume Camps, però no aquest punt en concret—, i és precisament per això que hem votat en contra d'aquest punt concret i específic.

I, finalment, jo voldria reiterar de nou que no fóra bo que obríssim ara i aquí una polèmica sobre si atribuir-li caràcter finalista o no atribuir-li amb un determinat tipus impositiu és progressiu o és regressiu. Jo comparteixo amb el senyor Jaume Camps que atribuir-li aquest caràcter és l'excepció en el marc

normatiu tributari en el conjunt de l'Estat, i, per tant, també de Catalunya. Ara, en un tema de la importància d'aquest per ser el primer a Catalunya, per la importància de les declaracions que acompanyaven la seva presentació en societat, per la mateixa voluntat explicitada i ara negada —entenem nosaltres— del Molt Honorable President de la Generalitat, hauria estat bo que, no des d'aquí, sinó deixant-ho a la discrecionalitat del Consell Executiu, se li hagués atribuït; si no, nosaltres, senyores i senyors Diputats, seguirem no amb els nostres malpensaments, sinó segurament amb la constatació del Projecte de Llei de Pressupostos, que no va destinat el total recaptat per allò que en principi semblava que hi havia d'anar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, molt breument per fixar la posició del Grup Popular respecte a la Llei de tributs sobre el bingo.

Bé, jo voldria dir molt breument —hi insisteixo— que el nostre Grup és l'únic que va presentar una esmena a la totalitat al projecte i que va defensar i argumentar aquesta esmena a la totalitat sobre la base de motius d'oportunitat, de motius de fons i de motius de regulació. Dintre el que nosaltres dèiem o qualificàvem com a motius d'oportunitat hi havia una qüestió que s'ha plantejat amb posterioritat davant el Parlament, i és el tema de si existia o no existia un cert compromís, explícit, respecte a no apujar la pressió fiscal a Catalunya.

Nosaltres entenem que sí, que aquest compromís es recull en un determinat programa electoral, que és reconfirmat davant el Ple del Parlament amb motiu del debat d'investidura, que hi havia una certa distància en les paraules emprades en un cas i en l'altre, i que això va motivar una intervenció del nostre Grup demanant a l'avui President de la Generalitat un aclariment. I la resposta va ser taxativa: «No, no posarem nous impostos».

És cert —s'ha dit davant aquest Ple—, que els fets són testaruts i, com a conseqüència —o són tossuts— ens trobem davant un problema. Cal fer-li cara, i avui tenim una primera llei que aprova el primer impost de la Generalitat de Catalunya. És un fet.

El segon problema que nosaltres plantejàvem és que això, evidentment, provocarà un cert efecte sobre el sector. El problema és avaluar quin efecte, quantificar l'efecte. Nosaltres pensem que no tenim elements a la mà —i, en certa manera, podem dir que una certa memòria tècnica sobre els efectes d'aquesta Llei en el sector hauria permès un millor examen de la qüestió—, però el que creiem que és absolutament incontestable és que provocarà un cert efecte al sector. L'impost neutral, l'impost que no produeix cap efecte sobre el sector no està inventat, encara, i, evidentment, el partit que ho faci crec que tindrà un bon punt al seu favor.

Tercer problema o tercer ordre de problemes. Nosaltres creiem que hi havia qüestions de regulació en el text del Projecte tramès pel Govern. Evidentment, estem satisfets del treball fet a la Comissió i volem dir-ho públicament: estem força satisfets d'aquest treball. Creiem que, en bona part, aquests problemes estan resolts i això és el que ens ha permès de votar a favor de la majoria, de la immensa majoria dels preceptes d'a-

questa Llei. Queden encara algunes qüestions plantejades. Queda la qüestió del premi de cobrament —evidentment, remesa al reglament—: haurem de veure com s'estructura. Queda el problema, que nosaltres entenem que pot ser important, respecte a la gestió del tribut del retimbratge dels efectes —no sabem que hi hagi una solució tècnica buscada—: haurem d'esperar el reglament per veure exactament això com es fa. Queden les qüestions que he plantejat abans respecte a l'article 10.

Bé, tot són matèries que es poden resoldre per reglament. Això explica, hi insisteixo, que el nostre Grup, mantenint aquestes objeccions en el terreny dels principis, hagi pogut donar un vot positiu a la immensa majoria dels preceptes de la norma. I vull fer aquí un exprés reconeixement que hem votat a favor d'una esmena del Partit Socialista Unificat perquè entenem que el caràcter finalista de l'impost —precisament perquè és l'excepció—, si es diu —si aquest és un impost afectat—, s'ha de reconèixer a nivell normatiu. Reconèixer el caràcter finalista, és a dir, l'excepció, estrictament per via de l'exposició de motius —avui preàmbul de la llei—, ens sembla que és insuficient. O no té caràcter finalista o, si el té, això només es pot fer a través del cos normatiu de la norma.

No és cert, normativament parlant, que avui l'impost sigui un impost afectat. No és cert. És evidentment cert que el Govern de la Generalitat pot afectar-lo i pot gastar-lo per a atencions de benestar social, però que quedi clar que el Parlament de Catalunya no ha aprovat avui un impost finalista: ha aprovat un impost de lliure disposició pel Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Elecció d'un Síndic de la Sindicatura de Comptes

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara ha quedat enllestit ja, doncs, aquest punt segon del nostre ordre del dia d'avui, i passem al punt tercer, que és l'elecció d'un Síndic de la Sindicatura de Comptes per substituir el que va dimitir, quan va dimitir el senyor Manuel Nonó. Prego al senyor Secretari Primer que doni lectura a l'article 20.1 de la Llei 6/84, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Els Síndics, en nombre de set, són designats pel Parlament mitjançant votació per majoria de les tres cinquenes parts, per un període de sis anys.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, tenint en compte que l'article 80 del Reglament preceptua que aquesta votació és secreta, procedirem a aquesta votació.

(Pausa.)

Prego als Il·lustres membres de la Cambra que es disposin a participar en la votació; per tant, seguin en els seus escons i tinguin preparades les paperetes de vot.

(Pausa.)

Bé, anem a començar. Prego als senyors Secretaris que, per torn, per meitats, vagin anomenant els Il·lustres membres d'aquesta Cambra, que s'acostaran a la Mesa per votar. Comencem, doncs. (La I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart criden les I. Sres. i Srs. Diputats, els quals disposen llur vot a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Tothom ha estat cridat a la votació? (Pausa.) Per tant, anem a procedir a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

Bé, hi ha un Diputat que s'ha permès una broma que em sembla que no està bé...

(Continua l'escrutini.)

Bé, el resultat de la votació ha estat: 111 vots a favor del senyor Ferran Termes i Anglès, 9 de blanc i 1 de nul. Total: 121.

Bé, cal dir-ho, està més que superat el quòrum necessari, i per tant queda elegit aquest senyor com a membre de la Sindicatura de Comptes, que amb això queda completa.

Com que per a la interpellació el temps que queda és molt just, suspendrem ara la sessió, i la reprendrem a un quart de cinc, o sigui, a les setze quinze.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i dotze minuts de dues del migdia.)

La sessió es reprèn a un quart i onze minuts de cinc de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

Suposo que tots els Il·lustres membres d'aquesta Cambra han rebut la llista de les preguntes que aniran a continuació de les tres interpellacions que tenim assenyalades. En el cas que no fos així prego que reclamin la llista per no haver-les de llegir i, d'aquesta manera, no fatigar l'atenció dels presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut

Bé, anem a entrar al punt quart de l'ordre del dia, que és dedicat a la interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, que formularà el Diputat I. Sr. Xavier Soto, del Grup Socialista del Parlament de Catalunya. Invito l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto a presentar la seva interpellació.

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, donant un cop d'ull a la composició d'aquest Parlament, una de les novetats més significatives de la nova composició d'aquesta legislatura és la presència de Diputats molt joves, alguns fins i tot de vint-i-un o de vint-i-dos anys. El nostre Grup parlamentari desitja que aquesta presència no fos merament protocol·lària ni d'imatge, sinó que serveixi perquè aquest Parlament tracti més sovint, i amb més profunditat, dels problemes, els anhels i les inquietuds dels joves del nostre país, i és amb aquest esperit que el nostre Grup ha presentat aquesta interpellació.

Com sens dubte sabran les senyores i els senyors Diputats, les Nacions Unides van convocar per al 1985 l'Any Internacional de la Joventut, sota el lema: «Pau, participació i desenvolupament» i a la vegada van convidar tots els governs a establir òrgans nacionals de coordinació per promoure els objectius de l'any. En aquest sentit, el Consell Executiu, pel Decret 143/1983, de 15 de desembre, va crear el Comitè Català de

l'Any Internacional de la Joventut.

Des del primer moment, els Socialistes vàrem lamentar la composició d'aquest Comitè, format per set representants de diferents Departaments del Consell Executiu, per quatre persones de reconeguda experiència i prestigi en el món juvenil, que eren nomenades pel President del Comitè, és a dir, pel Director General de la Joventut i per tan sols dos representants de les organitzacions juvenils mitjançant el Consell Nacional de la Joventut. Com ja els deia, ja en aquell moment els Socialistes vàrem lamentar també que no es preveïés la presència de cap representant o representants dels ajuntaments de Catalunya.

Però deixant al marge la composició d'aquest Comitè, composició de la qual el nostre Grup discrepa, el més sorprenent i preocupant és que en el dia d'avui, quan ja han transcorregut molts mesos, quasi un any, des de l'entrada en vigor del Decret, segons les nostres notícies el Comitè Català no s'ha reunit encara. És a dir, que no ha celebrat ni tan sols la seva reunió constituent. Fet molt més preocupant tenint en compte que som ja a les portes de l'any 85 i que, evidentment, funcions tan importants que ha de complir aquest Comitè, com són organitzar i impulsar un programa d'actuacions, constituir comissions de treball sobre temes específics o coordinar les actuacions dels organismes que porten a terme iniciatives en relació amb l'Any Internacional de la Joventut no han estat, per tant, ni tan sols endegades.

El fet mateix, senyores i senyors Diputats, és difícil d'admetre. Penseu tan sols en el treball que estan desenvolupant ja altres nacions europees en aquest tema, o, sense anar tan lluny, molts ajuntaments de Catalunya. Pensin que ja tenim sobre la taula recomanacions i propostes de les Nacions Unides sobre molts temes. Per no cansar-los citaré tan sols algunes d'aquestes iniciatives com són l'elaboració d'un projecte de declaració sobre els drets i les responsabilitats de la joventut, el llançament d'una campanya mundial contra la degradació del medi ambient, que inclou una campanya mundial de plantada d'arbres, o tot un plegat de propostes de les Nacions Unides sobre joves disminuïts, delinqüència juvenil o propostes en el camp de l'ensenyament i de la cultura i un llarg etcètera.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, quan les Nacions Unides i molts governs d'arreu del món estan en la fase clau del treball de preparació d'aquest Any, a Catalunya el Comitè Català de la Internacional de la Joventut, que hauria de ser l'organisme que porti a terme un gran nombre d'aquestes iniciatives, ni tan sols s'ha constituït. Jo temo que el Consell Executiu, en la seva resposta, no pugui resistir l'habitual temptació d'exigir-nos tot un seguit de reunions i iniciatives de la Direcció General de Joventut o del mateix Institut Català de Serveis a la Joventut. Suposo que em diran que s'han organitzat ja alguns seminaris; per cert, que tots dos han estat un fracàs evident; per cert, també, cap dels seminaris que s'han previst tracta específicament cap dels temes que són el lema d'aquest Any, com saben vostès: pau, participació i desenvolupament.

Senyores i senyors Diputats, l'Any Internacional de la Joventut és una bona oportunitat per reflexionar i posar en marxa programes i iniciatives que contribueixin a millorar la situació dels joves a Catalunya, molts dels quals viuen en una situació força preocupant i difícil. Els joves no es mereixen que els poders públics desaprofitin aquesta ocasió. És molta la cre-

dibilitat que els poders públics ens juguem en aquest tema. Per això interpel·lem el Consell Executiu i volem saber quins són els criteris del Consell respecte a la mateixa existència i composició del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, i saber quins són els propòsits d'actuació d'aquest Comitè.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller Macià Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat interpellant, senyor Soto, deia fa un moment que creu que el Consell Executiu en la seva resposta a la seva interpellació no podrà resistir la temptació de llegir tota una sèrie d'iniciatives o d'actuacions que s'estan endegant. Jo crec que, per altra banda, és el que ell demana en la seva pregunta concreta, perquè diu: «Existència, composició i propòsits d'actuació del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut.» Però, en definitiva, potser té raó en el sentit que llegirem una sèrie de coses que s'estan fent, i la resposta a la seva interpellació podria ser molt més concreta i breu dient-li que la sessió de composició d'aquest Comitè creat per decret el 15 de desembre passat i aparegut en el DOG del 18 de gener, la data de la composició de la sessió constitutiva d'aquest Comitè serà el 6 de novembre, el 6 del mes proper.

Amb això em sembla que donaria resposta a una de les qüestions que més inquieta el Diputat senyor Soto.

Ell mateix ha dit i ens ha recordat que el mes de desembre de 1979 l'Assemblea General de les Nacions Unides va designar el 1985 com a Any Internacional de la Joventut. El Comitè assessor, nomenat per la mateixa Assemblea General de les Nacions Unides, va definir un programa de mesures, d'objectius, que el Comitè fa seus, o ha de fer seus, i, a més, una metodologia de treball. Aquesta metodologia consistia a recomanar la creació de comitès nacionals de coordinació per a l'Any Internacional de la Joventut, així com de conferències intergovernamentals per contribuir a la preparació i execució d'un programa concret. Bé, com a conseqüència d'això, i adaptant-nos a la nostra Constitució, és a dir, a l'Estat de les autonomies, es va crear el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut.

El senyor Soto posa en qüestió, i diu que el seu partit ja ho va fer en el moment en què va sorgir el Decret, la composició d'aquest Comitè. Jo crec que un esdeveniment com el que comentem demana un organisme —aquest Comitè— que, estant al servei de les diverses iniciatives, coordini activitats, faciliti la interrelació, col·labori en la difusió de diverses realitzacions. És a dir, un organisme que, en definitiva, potenciï totes les iniciatives i hi col·labori. Això està en la línia de la recomanació de les Nacions Unides, i la composició del Comitè respon a la seva funció i al seu àmbit d'actuació. El seu àmbit d'actuació i els seus objectius són definits d'una manera molt concreta —que jo aquí no llegiré perquè el senyor Soto i molts Diputats o tots els Diputats coneixen de sobres— en l'esmentat Decret del 15 de desembre. Resumit molt breument: es tracta de difondre els objectius de l'Any Internacional de la Joventut, convidant tots els sectors socials, i molt especialment, evidentment, els joves; d'organitzar i d'impulsar un programa d'actuacions per tot l'any 85, Any Internacional de la Joventut; de constituir les comissions de treball que consideri necessàries per tal d'aconseguir els objectius de l'Any Internacional de la

Joventut; de recollir i potenciar iniciatives de tots els sectors socials sobre aquests objectius; de coordinar les actuacions dels organismes que puguin portar a terme diverses iniciatives, i d'avaluar les actuacions que es portin a terme.

Fins aquí un resum del que diu el mateix article segon del Decret.

La composició, que és un altre tema que qüestionava el senyor Soto, respon, crec, a aquesta funció i a l'àmbit d'actuació. Si el que ha de fer el Comitè és una tasca de promoció, interrelació, difusió i coordinació de les iniciatives pròpies i de les que puguin sorgir de les més diverses entitats i institucions de tot Catalunya, és obvi pensar que s'ha de mantenir en un nivell català, de tot Catalunya, i per això és evident que hi ha d'haver representants de la Generalitat —que el senyor Soto, per altra banda, no qüestiona—, que hi ha d'haver representants de la societat, a través de persones de reconeguda experiència i prestigi en el món juvenil, i dels mateixos joves, a través de membres del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Quant a la participació dels ens locals, que era un tema que el senyor Soto tractava d'una manera directa, crec que no s'ha d'oblidar que hi ha tota una sèrie de comissions de treball —que s'han de constituir, evidentment, després de la constitució o de la sessió constitutiva del Comitè—, comissions de treball previstes en el Decret i que han d'acollir membres d'altres estaments, grups, entitats i institucions d'àmbit territorial més reduït, com poden ser els ajuntaments. És aquí, doncs, on calen la presència i el treball de representants de l'Administració local. D'aquesta manera es manté el caràcter de l'àmbit que correspon al Comitè, que és l'àmbit de tot Catalunya, i s'evita, com tem o acusa el Diputat interpellant, que la coordinació es faci entre Administració local i Generalitat, reduïda a uns quants ajuntaments, sinó que realment en les comissions de treball es puguin integrar d'una manera clara representants de l'Administració local en el seu conjunt.

Respecte als propòsits d'actuació del Comitè, a més dels objectius generals i bàsics que formen part de l'article segon del Decret tantes vegades esmentat, cal dir que el Director General de Joventut, en una intervenció el passat dia 22 de setembre en la Segona Trobada de Regidors de Joventut convocada per la Diputació de Barcelona, i en la qual, si les meves notícies són correctes, era present el Diputat interpellant, va dir —i em sembla que aquesta llista d'actuacions és la llista a la qual es referia el senyor Soto—, va dir que des de la creació del Comitè per decret fins ara s'ha estat treballant en la confecció d'un seguit de propostes i de realitzacions que s'han de portar com a projecte de treball a la consideració del Comitè per tal que aquest concreti la seva actuació, cosa que es farà a partir de la seva constitució el dia 6 de novembre.

Formen part d'aquest projecte les següents actuacions: reflexió oberta sobre la realitat juvenil a desenrotllar en tres fases. Primera: debats monogràfics com a punt de partida d'elaboració de materials; segon: treball per grups de cinc a deu joves; tercera: reunió conclusiva per valorar les resolucions i propostes de les anteriors fases. Realització —és una altra activitat— d'una exposició itinerant que reculli la història del que ha estat el moviment juvenil català en aquest segle i que ajudi a recuperar la memòria del moviment juvenil i a emmarcar i situar les iniciatives actuals respecte a la història recent. Confecció d'un

butlletí mensual destinat a donar a conèixer els aspectes més significatius de la celebració de l'Any Internacional de la Joventut, destacar les diverses iniciatives, informar sobre publicacions.

Programa d'actuacions —un altre projecte, una altra actuació— musicals amb una dimensió juvenil, donada la coincidència entre l'Any Internacional de la Joventut i l'Any Europeu de la Música: publicacions, concessió de premis i ajudes per a la investigació sobre aspectes concrets de la problemàtica juvenil, ampliació de la infraestructura al servei dels joves, albergs, sales d'art juvenil, turisme juvenil, etcètera; mostres, concursos i certàmens artístics, cicles de cinema juvenil, camps de treball i d'altres activitats de vacances, col·laboracions i iniciatives internacionals, com el congrés de la UNESCO, que se celebrarà a Barcelona.

Pertoca, doncs, al Comitè, amb la representació, tal com és la seva composició, de la Generalitat, de persones de reconegut prestigi en el camp juvenil i d'organitzacions juvenils; pertoca, doncs, al Comitè assumir aquest projecte, o part d'aquest projecte, o generar noves perspectives, coses relativament ràpides de fer, o almenys que cal que siguin ràpides, perquè, efectivament, la constitució, el 6 de novembre —i en això haig d'estar forçosament d'acord amb el Diputat interpellant—, arriba tard. Arriba tard probablement perquè també el 18 de gener s'havia de designar aquest Comitè amb representants de la Generalitat quan estàvem a les portes d'unes eleccions que haurien pogut canviar, almenys teòricament, la composició del Govern.

Per tant, la feina s'ha avançat: del que es tracta és que es constitueixi aquest Comitè ja creat per decret, i que accepti o rebutgi les iniciatives que se li presentaran, i que n'aporti d'altres per donar a Catalunya tot el relleu que s'ha de donar a l'Any Internacional de la Joventut, i seguir així les directrius de les Nacions Unides i del seu Comitè Assessor.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'il·lustre senyor Diputat interpellant vol replicar? *(Pausa.)* El senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Tema per tema. Quant a l'existència del Comitè i la necessitat del Comitè, és una necessitat que ningú discuteix.

Quant al tema de la seva composició. Quant al tema de la seva composició, precisament per les funcions que el mateix Decret li atribueix, nosaltres hauríem desitjat que la representació de les organitzacions juvenils hi hagués estat més gran. Creiem que el fet que hi hagi set representants de diferents Departaments de la Generalitat, quatre persones de reconeguda experiència dins del món juvenil, però que són nomenades pel Director General de Joventut, i tan sols dos representants de les organitzacions juvenils, és una representació absolutament insuficient.

Quant a la presència dels ajuntaments. Jo crec que hauria estat també bo que aquesta presència s'hagués donat directament en aquest Comitè, a part que també hi pugui haver una presència important en alguna d'aquestes comissions específiques que s'han de realitzar. Però és que, senyor Macià Alavedra, del 18 de gener al 6 de novembre hi ha molt temps, massa temps, i el senyor Conseller m'ha plantejat que el motiu principal del retard ha estat la celebració de les eleccions al Parlament de Catalunya. Senyor Conseller, per a altres coses sembla que

no l'importa que hi hagi eleccions; per exemple, per modificar la política de subvencions a les organitzacions juvenils i canviar-la per una política de convenis. Això es fa un mes abans de les eleccions al Parlament de Catalunya. I estan a temps fins i tot de poder fer que les primeres ajudes econòmiques arribin pocs dies abans del 29 d'abril. Per a això sí que hi ha temps, hi hagi o no eleccions. I és que en aquest cas, si aquesta és la veritable raó, jo no sé si és més greu aquesta o la negligència, perquè demostra que no se sap destriar el que són temes que no poden estar en funció de qui governa un país. Jo li asseguro que es podien haver fet moltes coses: situar com a president del Comitè una persona de consens, consensuar les línies del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut amb els Grups parlamentaris. Joestic segur que si hagués estat qualsevol altre Grup parlamentari el que hagués guanyat les eleccions, aquest treball no l'hauria tirat per terra. Jo no sé quina raó és més greu, si la negligència o no saber destriar quins temes no es poden aturar per la celebració d'unes eleccions.

Quant als propòsits d'actuació, que suposo que són propòsits d'actuació de la Direcció General de Joventut, perquè, si el Comitè Català no s'ha reunit fins ara, difícilment pot tenir criteris d'actuació, i a mi això ja comença a preocupar-me perquè és la demostració que des de la Direcció General de la Joventut es vol coartar descaradament el funcionament del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut. I em preocupa perquè, a més a més, aquestes propostes, aquestes coses que ha llegit el senyor Conseller em fan preocupar. Crec que, davant l'Any Internacional de la Joventut, hi ha dues possibilitats: una, la de fer una política protocol·lària, d'imatge, merament folklòrica, o fer una política seriosa. Tots els actes que vostè ha plantejat em semblen importants, necessaris, però absolutament insuficients dintre d'aquest apartat d'actes d'imatge, d'actes protocol·laris. Per exemple, senyor Conseller, el tema de l'atur juvenil, que és el tema més preocupant, el que més preocupa els joves. És el tema també que és el principal eix de reflexió del programa de joventut del seu partit. Què farem d'això, l'Any Internacional de la Joventut? Les primeres notícies —aquest matí s'ha parlat d'aquest tema— no són precisament esperançadores.

En definitiva, Honorable Conseller, les informacions que ens ha donat no ens satisfan; escoltarem, de tota manera, la seva segona intervenció per veure si ens pot aclarir alguna cosa més, però em temo molt que el nostre Grup es veurà obligat a presentar una proposta de moció.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Sí, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo recullo de la intervenció del senyor Soto —a part de la seva crítica en el retard de la constitució del Comitè prevista en el Decret del 15 de desembre— una petició de més participació de la joventut, d'una banda, o de les organitzacions juvenils —que recordo que ja participen a través del Consell Nacional de la Joventut en la composició del Comitè, però que ell reclama que sigui més— i una participació també dels ens locals, bàsicament, suposo, dels ajuntaments.

Jo, el que he dit al senyor Diputat, i li ho reitero, és que

aquesta major participació de la joventut i de les seves organitzacions i dels ens locals es pot realitzar a través de les comissions de treball que s'han de crear i que contempla el mateix Decret, i això, efectivament, s'ha de fer.

Quant a allò que ell diu que els propòsits, dels quals jo he parlat, que li semblen insuficients i que segurament s'han d'ampliar, que eren propòsits d'actuació de la Direcció General de la Joventut, efectivament, així ho he dit, així ho he presentat: són propòsits d'actuació del Govern a través, bàsicament, de la Direcció General de la Joventut, que presentarà —i ho he dit— en el Comitè, en la sessió constitutiva o en les sessions que tindran lloc després, a partir del 6 de novembre, perquè el Comitè els accepti, però, en tot cas, és una feina avançada per la Direcció General de la Joventut que el Comitè pot fer seva, pot rebutjar o pot ampliar.

Efectivament, em sembla que amb això he contestat la pregunta del Diputat interpellant, i he intentat demostrar que, malgrat el retard evident, efectiu, en la constitució del Comitè, amb uns arguments que no han convençut el Diputat, però aquest retard es veu compensat per un treball que ja ha avançat la Direcció General de la Joventut, no com un treball que ja haurà de ser el treball que es faci, sinó que el Comitè pot acceptar, pot rebutjar, però, en gran part, com que el senyor Diputat interpellant ja ha reconegut que s'inscriu una part d'ell en un treball lògic en el qual hi haurà coincidències bàsiques, pot ser ja treball avançat que el Comitè faci seu, perquè s'iniciï, l'any 85, Any Internacional de la Joventut, amb tot un programa d'actuacions sense retard.

Em sembla que l'aportació que ha fet el senyor Soto d'incloure entre els temes de debat d'aquest any 1985, Any de la Joventut, el tema important de l'atur juvenil, efectivament, és un tema important a incloure, i pot ser objecte d'aquest debat obert —no se'n diu Congrés perquè el Congrés que es faci ha de sortir del mateix Consell Nacional—, durant tot l'any 85, que es pensa realitzar.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ajut a famílies amenaçades de desnonament

El Sr. PRESIDENT: El punt següent de l'ordre del dia és una nova interpellació, aquesta vegada Interpellació al Consell Executiu sobre l'ajut a famílies amenaçades de desnonament, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, del Grup Socialista del Parlament de Catalunya. El senyor Il·lustre Joan Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, hi ha a Catalunya un nombre cada dia més creixent de famílies en una situació veritablement dramàtica. Són famílies sense recursos els membres de les quals es troben sense ocupació i sense percebre cap subsidi d'atur. Han de lluitar quasi sense esperança per la subsistència diària.

En aquestes circumstàncies els és pràcticament impossible d'atendre el pagament de les rendes del seu habitatge; els rebuts pendents s'acumulen. L'amenaça de veure's un dia sense sostre creix i es fa més imminent cada dia. En aquesta situació angoixant aquests ciutadans, un cop esgotada tota altra via, adrecen la seva mirada, la seva demanda d'ajut a les institucions, en definitiva, a la societat.

Els darrers anys, aquestes peticions d'ajut han estat adreçades als serveis socials dels ajuntaments i a entitats privades, com Caritas i Acció Solidària contra l'Atur, els quals, amb molt bona voluntat però amb escassos recursos econòmics, han fet cara, com han pogut, a aquesta greu problemàtica social, però, com deia abans, els casos de famílies afectades es multipliquen, per causa fonamentalment de la persistent crisi econòmica. La situació descrita té avui un caràcter estructural. La demanda d'ajut desborda de molt la capacitat de resposta i d'atenció que poden dispensar els ajuntaments i les entitats privades. Pertoca, doncs, a la màxima institució del nostre autogovern, a la Generalitat, d'arbitrar una política suficient d'ajut per tal que aquestes famílies dissortades trobin una sortida digna a llur desesperada situació.

Cal dir, senyores i senyors Diputats, que el Consell Executiu té quelcom a fer en aquest sentit, mitjançant el Decret 504/82, del 29 de setembre de l'any 1982, es varen estipular uns determinats ajuts a les famílies amenaçades de desnonament, sempre, naturalment, que es reunissin unes condicions i requisits prèviament establerts. Però també cal assenyalar que per diversos motius, per diverses raons, els efectes positius reals de l'aplicació de l'esmentat Decret han estat poc significatius.

D'una banda, el fet que la partida pressupostària consignada l'any 1982 —dotze milions, ampliada l'any 1983 a vint-i-sis milions, segons em comunicà fa poc el senyor Bigatà— és clarament insuficient; d'altra banda, perquè s'exigeixen uns avals difícils d'aconseguir quan una persona es troba en aquestes condicions esmentades.

Tot això fa que, en la pràctica, aquesta disposició hagi estat d'una operativitat molt minsa i que, en conseqüència, la política endegada per tan lloable finalitat sigui purament simbòlica.

Crec —n'estic convençut— que el Consell Executiu, i, particularment, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que ha demostrat una certa sensibilitat per a aquest tema, s'hauran adonat de la necessitat de modificar la política d'ajuts a les famílies amenaçades de desnonament, per tal que aquí, a Catalunya, es tuteli convenientment el dret constitucional a un habitatge digne que té tot ciutadà.

Per tant, seria bo que el Consell Executiu pogués informar-nos de les qüestions següents: si es té un coneixement exacte de la dimensió del problema, si es pensa augmentar, d'acord amb les necessitats mínimes actuals, el fons d'ajut per a l'exercici de 1985; si es creu en la necessitat que els ajuts concedits ho siguin a fons perdut, si s'està d'acord amb la conveniència d'agilitar els tràmits de concessió, si es tenen previstes altres tipus de mesures que millorin substancialment l'actual política d'ajuts.

És en aquest sentit, senyores i senyors Diputats, que formulo al Consell Executiu la interpellació següent: Quina política pensa seguir el Consell Executiu, i quines disposicions adoptarà en la qüestió relativa a l'ajut a les famílies, que, trobant-se en una situació econòmica extrema, estiguin amenaçades de desnonament per falta de pagament de les rendes del seu habitatge?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller, senyor Xavier Bigatà, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, coincidim amb l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart en les conseqüències de la greu crisi econòmica que està patint el nostre país, i, en tot cas, qualsevol esforç que fem tots plegats és positiu per alleugerir aquesta greu situació en què es troben alguns dels nostres conciutadans que tenen aquesta mancança en un moment determinat de poder fer front al pagament del lloguer dels seus habitatges.

Vostè ha dit molt bé que el Consell Executiu de la Generalitat, a finals de l'any 1982, sensible a aquesta problemàtica, va endegar una política dels resultats de la qual jo ara l'informaré a vostè i a tots els Il·lustres Diputats d'aquesta Cambra.

No va ser fet per un caprici, sinó que va ser fet ja inicialment —i després s'ha continuat— sota un estudi que va endegar la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge de la Conselleria en el primer semestre de l'any 82 per tenir, per copsar realment quina era la situació, sobretot a Barcelona, i a les poblacions de l'àrea metropolitana, en allò que feia referència a la situació d'aquestes famílies que es trobaven compromeses en aquestes situacions.

De fet, el Decret és una resposta a aquest inici d'aquest estudi —ho repeteixo— de finals de l'any 1982, i, com totes les senyores i tots els senyors Diputats saben, estableix que tots aquells que es trobin en una situació transitòria d'atur, tenen dret a acollir-se als beneficis d'aquest Decret. Beneficis que són aquells que permeten que per part de l'Administració es faci un préstec fins a nou mesos del lloguer que paguin, en funció de les poblacions i també de la quantitat del lloguer.

Com que tots els Il·lustres senyors Diputats estem davant d'una interpellació que, en tot cas, el que pregunta és la política del Govern i no detallar el que ja diu un Decret i altres dades estadístiques, jo li respondré des de la mateixa perspectiva política que vostè m'ha fet la interpellació.

Aquest ajut és un ajut que es fa efectiu un cop s'ha sol·licitat en els serveis territorials, es demana a l'ajuntament de la població corresponent, a través dels seus serveis socials, que ens diguin si realment aquesta persona, aquest llogater que ha demanat la subvenció, realment no hi ha ningú més a la seva família que tingui un ingrés, o bé cap altre tipus d'ingrés familiar, i, en tot cas, tenen dret, sempre —ho repeteixo— que es trobi en una situació transitòria d'atur. Perquè jo voldria recordar a la Cambra que, en tot cas, hi ha els ajuts no periòdics, les subvencions a fons perdut que la Conselleria de Sanitat, a través de la Direcció General de Serveis Socials, també dona per als casos que realment no es poden acollir a aquest Decret.

Jo només li voldria dir que els Serveis Socials de la Conselleria de Sanitat, l'any 83, van fer una despesa de deu milions de pessetes, beneficiant 140 famílies de Barcelona i de l'àrea, que és on es produeixen realment aquests casos compromesos; per tant, hi ha un tipus d'ajut a fons perdut, a través de Serveis Socials, a part dels que l'esforç —i ens consta a tots plegats— que estan fent molts ajuntaments de Catalunya per fer cara també a aquesta problemàtica, però hi ha els ajuts no periòdics a través dels Serveis Socials de la Conselleria de Sanitat.

Pel que fa referència al Decret i a la seva aplicació, vostè ha parlat d'insuficiència; d'acord. Davant d'un fet com aquest que estem, tot és poc. En tot cas, jo també voldria recordar que els diners que, a través de la Conselleria, es destinen a aquest

tipus d'actuació són diners que no tenen un ingrés a través de la valoració de les transferències, ni a través de subvencions finalistes del Pressupost de l'Estat i que, per tant, surten d'actuacions o de redistribució del mateix Pressupost de la Conselleria. Vostè em diu: «És insuficient». Sempre serà insuficient, perquè aquest és un fet que en aquest moment és difícil de pal·liar. L'estem estudiant, i, en tot cas, jo li explicaré quines són les orientacions —a continuació d'aquesta sensibilitat inicial, d'aquest Decret, com vostè ha reconegut—, quins són els objectius que, en funció de les nostres possibilitats pressupostàries, podem anar endegant.

Vostè ha parlat d'insuficiència. Jo ja li he explicat que en això estarem d'acord: sempre, possiblement, serà insuficient. Ara, parlem de l'eficàcia. Jo crec... jo puc donar unes dades als Il·lustres senyors Diputats precisament de l'aplicació del Decret, que aquí és on realment es veu si la mesura és una mesura adient a la pròpia realitat, en aquest cas, a la realitat del país. L'any 83 van entrar 494 peticions, de les quals es van concedir 331 per un import total de més de 20 milions de pessetes. En el pressupost del 83 hi ha consignada la quantitat de 26.220.000. D'aquestes 494 peticions —ho repeteixo—, 331 van ser atorgades i abonades, i 163 d'aquestes van ser rebutjades per una sèrie de motius de què, en tot cas, no els faré esment. Si l'Il·lustre Diputat ho vol, els hi faré arribar.

També li puc dir —i aquest és un fet d'un incís—, que de les 331 peticions, 17 de les 331, un cop concedits els ajuts, no es van presentar a retirar-los. Per tant, l'aplicació del Decret del 83 és una aplicació que dona resposta a una realitat. I també li vull dir que la distribució que es produeix en els diferents ajuntaments de l'àrea i de Barcelona ultrapassa els 22 o 23 ajuntaments de poblacions de la gent que ha sol·licitat, en aquest cas, dels llogaters, aquest tipus d'ajut.

Per tant, hi ha un coneixement territorial que aquest ajut pot ser efectiu, i li dic que pot ser efectiu perquè resulta que l'any 84 —i aquí ja torno a dir-li que vol dir que en la realitat i el Decret té una eficàcia—, en aquests moments, estem a 800 peticions. 800 peticions, i hem prorrogat la mateixa quantitat de l'any 83 en el pressupost prorrogat del 84, de 26 milions de pessetes. En tot cas, el que també li puc dir és que haurem de nodrir aquest fons en el sentit de les seves pròpies necessitats. En tot cas, l'any 83 per manca de peticions, ja li he dit que algunes d'elles no es van retirar l'any 84 ultrapassa la quantitat de 26 milions, però amb la incorporació del sobrant del 83 podem fer cara a la totalitat de les peticions, que ultrapassen els 34 milions de pessetes. En tot cas, això li demostra que hi ha hagut un total de 1.215 —entre el 83 i el 84— sol·licituds; se n'han concedit 331 l'any 83 i més de 700 que estan en tràmit, de les quals més de la meitat ja s'han abonat els ajuts corresponents.

Els ajuntaments, l'any 84, ja són 32, les poblacions, perquè, ho repeteixo, sempre hi ha l'informe dels serveis socials de l'ajuntament respectiu, i, en tot cas, vostè ha parlat de la tramitació, el que diu quant a la normativa de l'aval. Diu que «qualsevol familiar, a qui no es demana ni treball ni béns de present, avalu l'interessat que demana l'ajut per al lloguer». I també els municipis, les corporacions locals poden fer aquest aval a favor d'un seu conciutadà. I ho han fet. Hi ha municipis, com els de Montcada, Sant Pere de Ribes, Santa Margarida de Montbui, que han avalat aquella persona que no tenia un familiar o un

conegut que els pogués, realment, donar aquest ajut.

De fet, vostès saben que és un préstec, un préstec que es dona fins a nou mesos de lloguer i que es torna quatre anys després del dia —sense interès— en què se'n fa el lliurament. Crec que, amb aquestes dades, l'Il·lustre senyor Diputat pot veure, per una banda, que realment el Decret va respondre a una realitat; que, el Decret, malgrat que pugui semblar que la seva normativa és feixuga en el sentit de la tramitació, respon a una realitat, i la mateixa realitat, en aquest cas, del país, se l'ha feta seva, perquè del 83, en què es va iniciar, al 84, realment veiem que hi ha una progressió; una progressió quant a la petició, que també és preocupant pel fet que vol dir que continua la situació de crisi i la situació de perill, per a moltes famílies, de desnonament dels seus habitatges.

En tot cas, el que nosaltres hem fet és aquesta previsió del 83, eixamplada al 84, i també, en aquests moments, per saber la realitat, perquè un dels problemes que hi ha —i vostè n'ha fet esment en una de les seves preguntes— és saber la realitat. Nosaltres hem continuat aquell estudi inicial de l'any 82, i en aquests moments s'està fent a totes les poblacions de l'àrea. Ja tenim part de l'any 83. S'està fent a través dels jutjats de districte de Badalona, Barcelona, Esplugues, Viladecans, el Prat de Llobregat, Sant Adrià, Cornellà, l'Hospitalet, Santa Coloma i d'altres poblacions, s'està mirant per quines motivacions es produeixen els desnonaments. Perquè, per exemple, li podria dir que el segon semestre del 82 i gener-maig del 83, a l'Hospitalet, d'un total de 108 demandes de desnonament d'habitatges en aquest període, van acabar amb llançament 34, i, d'aquestes 34, 22 allegaven problemes econòmics. Vol dir que no tot el total dels desnonaments que entren, de les peticions de desnonament que entren en un jutjat de districte, realment tenen la mateixa problemàtica.

Nosaltres, al que anem és a adaptar una realitat, a través d'aquest estudi fet en els jutjats de districte i, en tot cas, poder-hi donar resposta —repeteix— a través del pressupost i, indiscutiblement, segons quines siguin les limitacions que puguem tenir per fer cara a això.

I també hem endegat un altre tipus de política —i amb això acabo, Il·lustre senyor Diputat—, que és una política que estem fent, també, substitutiva, perquè jo voldria dir que aquesta legislació, aquesta normativa, és nova, perquè a la resta de l'Estat no s'ha fet, fins en aquest moment, i que ens consti, alguna cosa d'aquest tipus. Sí que també voldríem, malgrat les dificultats des d'un punt de vista pressupostari, endegar una política —que ho hem començat a fer a Terrassa, a Viladecans, a Olesa, a Barcelona, a Reus i a alguna altra població de Catalunya—, en col·laboració amb els ajuntaments, d'habitatges de promoció pública, de lloguer, perquè les corporacions locals, els ajuntaments puguin fer cara a algunes d'aquestes necessitats, que tinguin, realment urgents, d'emergència social dels seus conciutadans.

Aquesta és una política que hem endegat. Pot ser una política modesta però, en tot cas, hi ha la preocupació de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge de la Conselleria per fer cara a aquesta realitat social del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat interpellant vol fer ús del seu torn de rèplica? *(Pausa.)* L'Il·lustre senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo la informació de l'Honorable senyor Conseller i, ja que ell ha donat una sèrie de dades —jo he pres nota de moltes d'elles—, jo també en donaré algunes que, a primera vista, semblen una mica contradictòries amb les dades que ens ha proporcionat el senyor Conseller.

Per exemple, jo dispo de les dades d'un informe molt complet que ha fet l'àrea de Serveis Socials de l'Ajuntament de Santa Coloma, que jo suposo que vostè deu tenir al seu poder. Naturalment, no els el llegiré, perquè és un informe molt dens, però sí que hi ha una sèrie de dades que jo crec que són molt significatives i que, d'alguna manera, marquen la tendència i l'orientació d'aquest problema.

Per exemple, en els jutjats de Santa Coloma, l'any 1982 varen poder ser aturats el 60% dels casos, però l'any 1983, sols el 48,5%. Això vol dir que molts casos, més que no pas en proporció a l'any 1982, no van poder ser resolts l'any 83. I això indica, naturalment, un agreujament del problema. Ara bé, casos tractats —i en això sí que coincidiria, aquesta dada, una mica amb les dades que ens ha estat donant el senyor Conseller: l'any 82 es van tractar 49 casos a Santa Coloma, però el 83, 137. O sigui, que aquí hi ha un augment i un agreujament del problema, com crec que els dos hem indicat. Quantia del que es deu: bé, 2.945.439 pessetes l'any 82 i 9.337.257 pessetes l'any 83, però això, només per a Santa Coloma.

Llavors, aquest informe acaba amb una sèrie de conclusions, i, pel que fa referència a l'ajut de la Generalitat, acaba dient el següent: «Es qualifica aquest informe...», o sigui, aquest informe qualifica l'ajut de la Generalitat de lent i totalment insuficient, i dóna unes dades bastant significatives per avalar aquesta tesi.

Aquesta afirmació queda palesada pel fet, força significatiu, que l'any 82 el 48,5% dels sol·licitants totals s'adreçés a la Generalitat, mentre que l'any següent només ho fes el 27,3. Això vol dir que no sortia bé adreçar-se a la Generalitat l'any 82; això es va saber, i, llavors, moltes famílies ja no s'adreçaven a la Generalitat perquè sabien que aquesta gestió podia ser molt lenta i que potser l'ajut els arribava quan ells ja eren al carrer.

Una altra dada significativa és que la Generalitat ha concedit el 18% del total d'ajuts, de tots, mentre que, per exemple, una entitat privada com Acció Solidària Contra l'Atur, va concedir, en el mateix període de temps, el 28,3. Si fem comparances, veurem que la Generalitat, en aquest sentit, i almenys pel que fa referència a Santa Coloma, no ha estat a l'altura de les circumstàncies o a la que les circumstàncies requerien.

Nosaltres ens hem informat en altres municipis. Bé, jo no dispo d'informes tan complets com aquest, d'altres municipis, però sí que, per les informacions soltes que ens han anat donant, anaven també en la direcció de l'informe complet de Santa Coloma.

Jo voldria dir que tots els ajuts que vostè ha dit que també es vehiculen a través de Serveis Socials..., vull dir, sobre això, dues coses: la primera que aquests ajuts, segons la informació de què jo dispo, són encara més lents: arriben al cap d'un any, i llavors ja són molt poc efectius per solucionar aquest problema. Això és una de les coses. I, l'altra, és que crec que un ajut que vagi determinat a ajudar les famílies que estan amenaçades de desnonament ha de tenir un sol vehicle i ha de ser un sol fons, i jo crec que llavors seria molt bona política que tots

els ajuts diferents que es poguessin donar per a aquestes famílies es vehiculessin a través d'un sol Departament i d'una sola partida pressupostària, perquè no hi haguessin ambigüitats en aquest sentit.

Vostè parla del finançament. Bé, jo no entraré ara en assumptes de finançament, perquè en els debats econòmics això surt bastant, però el que jo sí que dic és que s'estan gastant, per exemple, 400 milions en cartells, s'està, per exemple, poblant Catalunya, també, de cartells anunciadors de projectes, i jo crec que treure alguns diners d'aquestes partides per donar-les a un fet tan lloable, en direcció a solucionar un problema tan greu com aquest, jo crec que estaria bastant bé. Per tant, de diners, senyor Conseller, se'n poden trobar. No fa gaire —ho vaig llegir ahir a la premsa— vostès han trobat 150 milions per ajudar el Liceu. Jo trobo això molt bé, però vull dir que han trobat aquests 150 milions. Per tant, poden trobar també diners per a aquest tema.

Quant a la resta de l'Estat, bé, vostè s'hi ha referit molt de passada, però és que sempre s'hi refereixen, vostès. Sigui de passada o sigui amb més incidència. Jo hi vull dir una cosa, en això. Miri, jo estic molt orgullós de ser Diputat del Parlament de Catalunya i crec que vostè també ho està de ser un Conseller del Govern de Catalunya, i tota aquesta Cambra ho està també de ser Diputats, expressió de la voluntat del nostre poble, i crec que la nostra missió, la primera, és preocupar-nos de les coses que succeeixen aquí, a Catalunya, i si a la resta de l'Estat no s'ha endegat encara cap política referent a aquest tema i nosaltres som els primers, doncs, benvingut sigui. Tant de bo en moltes altres coses puguem ser els pioners i els primers!

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, d'acord amb l'Illustre senyor Diputat que nosaltres siguem els pioners a Catalunya, però també és bo que els altres ens ajudin a poder continuar amb un fet que jo crec que recau dintre del que en podríem dir el concepte més ampli i més clar de solidaritat, perquè, és clar, vostè em demana i em diu —i no confonguem el que són els ajuts a través dels Serveis Socials d'ajudes no periòdiques, en tot cas, amb aquest ajut que s'ha fet, que es fa, que s'està fent a través de la Direcció General de la Conselleria—, vostè em diu: «Endavant, perquè nosaltres aquí hem començat a fer una política.» Jo també li voldria dir a vostè, també: «Endavant, perquè vostè també pot ajudar, i ens pot ajudar», i jo li diré com: miri, jo no li he volgut fer esment de la problemàtica financera, perquè sempre en parlem, però és una realitat que tenim i tampoc la podem oblidar. Jo també li podria dir que jo faré tots els màxims esforços possibles, dintre de la Conselleria, per paliar aquest problema, aquest greu problema que tenim en el nostre país i també en altres llocs de l'Estat espanyol.

I també li dic que, en tot cas, en aquest moment s'estan fent uns estudis seriosos, perquè vostè i jo també tinguem les dades al dia, les dades al dia a través del jutjat de districte per saber quina és la veritable realitat al nostre país d'aquest problema.

Però vostè també em pot ajudar, i em pot ajudar a través dels seus companys en el Grup Socialista a Madrid, perquè, és clar,

en aquests moments també estan en els pressupostos generals de l'Estat. Jo, a vostè, també li podria dir que aquests ajuts dels lloguers no es corresponen amb l'ingrés de les valoracions dels serveis traspassats, no ens vénen per cap tipus de subvenció finalista, no poden anar pel fons de compensació interterritorial i, en tot cas, tampoc no hi poden anar perquè no és una nova inversió, en tot cas una subvenció. Jo, l'única cosa que li demano, és que, en tot cas —el programa, el programa polític de vostès, que l'any 82 tenia present això—, fem una complementarietat i una col·laboració i que en els pressupostos generals de l'Estat també hi hagi aquells ajuts que ens puguin venir per ajudar a paliar. Li dic això perquè arreu d'Europa, en molts països, a través de l'assegurança d'atur s'assegura una part dels possibles desnonaments dels que es troben en una difícil situació, o es fa un programa especial per a aquesta situació. Jo li dic: nosaltres primer, el altres que segueixin, vostè també pot ajudar, perquè, realment, el que vostè i jo i tots els Il·lustres Diputats d'aquesta Cambra volem és que aquests problemes, que podem ajudar a paliar, entre vostès i nosaltres ho puguem fer.

I, finalment, només li volia dir una cosa: els cartells. Un cop adjudicades per concurs subhasta les obres corresponents, és obligació. I aquesta no és una normativa de la Generalitat, aquesta és una normativa traspassada: és obligació del contractista. En tot cas, si abans no es feia, tot això que s'estalviaven; nosaltres els obliguem a fer-ho.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre construcció de noves presons

El Sr. PRESIDENT: Entrem ara en el següent punt de l'ordre del dia, una altra interpellació que formularà sobre construcció de noves presons el mateix Diputat I. Sr. Joan Oliart, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. L'Il·lustre senyor Joan Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, a partir de la publicació del Reial Decret 3482/83, el 20 de febrer d'enguany, la Generalitat assumeix totes les funcions de direcció, organització i inspecció sobre les institucions i serveis penitenciaris. Es pot afirmar que aquesta ha estat la competència menys desitjada pel Consell Executiu. Durant els quatre anys de la passada legislatura, mai no l'he sentida reclamar, almenys amb la força i l'aparell propagandístic amb què en reclamaven d'altres.

Sigui com sigui, el cert és que, a partir del mes de febrer, del bon o del mal govern de les presons catalanes, n'és l'exclusiu i únic responsable el Consell Executiu de la Generalitat. Cal dir d'entrada que en aquests set mesos transcorreguts les presons catalanes, i sobretot pel que fa a la presó Model de Barcelona, han estat notícia quasi quotidiana, i no precisament a causa de fets positius. No donaré el llistat complet de tots els conflictes produïts, entre altres raons perquè no dispenso del temps suficient i també perquè no abrigo la perversa intenció d'aclaparar les senyores i els senyors Diputats amb el pes d'una relació tan extensa i tan feixuga. Però sí que esmentaré tot allò de més destacable, per tal de fer-nos una idea del que ha estat la gestió del Consell Executiu al llarg d'aquest període.

El motí protagonitzat pel Vaquilla va ser el primer incident important que va haver d'afrontar la nova administració. Els resultats no pogueren ser més desastrosos. Es va subministrar droga als amotinats sense que avui, encara, no s'hagi esbrinat per ordre de qui. Jo em pregunto: per ordre de qui podia ser, si no d'una autoritat dependent del Departament de Justícia de la Generalitat? En qualsevol dels casos era i és la seva única i exclusiva responsabilitat. Però és que a més a més es va permetre la màxima publicitat a les exigències dels rebels, deixant entrar, fins i tot, les càmeres de televisió. Aquesta actitud passiva de plegar-se a les exigències dels interns amotinats, a més d'assentar un precedent perillós —recordo que pocs dies després es va iniciar un motí d'iguals característiques i amb les mateixes exigències a la Carabanchel de Madrid—, a més d'assentar un mal precedent va posar en entredit la nostra capacitat de govern davant la resta de l'Estat.

El 8 de maig —i esmento la data perquè és important recordar-la— és decretat pel Jutge de vigilància penitenciària, senyor Doñate, el tancament de la secció de traumatologia, per estar en condicions antihigièniques, molt per sota dels mínims requerits, segons resava el mateix informe. Això és molt greu i indica incúria, deixadesa i negligència. Però més greu és encara que en un informe del 5 de setembre el Jutge de vigilància afirmi que encara no ha rebut la certificació pertinent per autoritzar la utilització d'aquesta secció. És a dir, que al cap de cinc mesos la dependència continuava clausurada, perquè ningú no s'havia preocupat de condicionar-la com calia. Fins i tot el senyor Xavier Hernández, Director general de serveis penitenciaris i rehabilitació, va declarar: «que aquest és un servei molt utilitzat a la Model, per causa de les agressions i autolesions que succeeixen, una darrera l'altra,» —cito textualment.

A meitat de juliol, assassinat des de l'exterior Raimon Bacarizzi, famós gàngster mafiós. Això també planteja preguntes difícils de contestar. És que no es prenen mesures de seguretat amb interns d'aquesta classe? Tres o quatre dies més tard, evasió de sis interns perillosos, a punta de pistola, els quals feixen un guàrdia civil i escapen a bala neta i a ple sol, com si fossin els germans Dalton en una seqüència del Far West americà.

Més preguntes se susciten. Com van entrar les armes? Perquè tenien càrrecs de confiança alguns d'aquests mafiosos escapats? Perquè podien reunir-se i circular, alguns d'ells, dins de les dependències de la Model lliurement? Aquestes i d'altres, senyores i senyors Diputats, són preguntes que encara estan esperant resposta.

Posteriorment, ja en el mes de setembre, un altre motí important va tenir lloc, amb segrestament de funcionaris i entrada de la força pública a l'interior de la presó. A mitja setembre tots vàrem poder llegir una notícia a tota plana i a grans titulars que deia: «Tota una galeria amenaçada per cinc presos de la Model». En una roda de premsa posterior, el senyor Xavier Hernández, Director General de serveis penitenciaris i rehabilitació —i en aquest cas recalco això de la rehabilitació—, amb evident contradicció amb el nom i les funcions del seu Departament, va dir: «Es planteja demanar la col·laboració de la resta de l'Estat; si cal, enviar presos catalans fora de Catalunya. Aquesta redistribució en aquests moments ens beneficiaria a tots». Cal preguntar-nos i preguntar al senyor Bassols a qui beneficiaria aquesta mesura? Als interns i als seus familiars? Segur que no.

No crec que aquesta sigui la millor manera de treballar per a la rehabilitació i la reinserció social de l'intern.

A més del que ja he referit, hi ha hagut tot un seguit de baralles, autolesions, petits motins, màfies que trafiquen fins i tot amb els matalassos, abusos sexuals, protecció d'uns presos envers altres presos i un llarg etcètera inacabable.

Una part d'aquesta situació ha estat anunciada per l'informe ja esmentat del jutge de vigilància. Al senyor Bassols, Conseller de Justícia, l'únic que se li va ocórrer va ser dir que lamentava la filtració. Pel que es veu l'únic que interessa és que la roba bruta es renti a casa i ben en secret.

Per finalitzar aquest llarg capítol de la Model, recordar dues notícies aparegudes als mitjans de comunicació els darrers dies. La primera fa referència a dos interns contagiats d'una greu malaltia per les rates. L'altra, la denúncia d'un advocat que no va poder comunicar amb un intern.

Tot això configura la Model com un centre sinistre a l'altura d'una presó turca. No hi ha dubte, senyores i senyors Diputats, que l'express de mitjanit passa per la presó Model de Barcelona.

No m'he referit fins ara a la droga, perquè considero que el tema és mereixedor d'un comentari a part. Com malauradament és ben conegut, la droga circula lliurement a la Model. Es considera que la tercera part dels interns en consumeix i que un nombre considerable presenten manifestacions de dependència psíquica o orgànica. També és sabut que la droga és causa primera i fonamental de la distorsió de la convivència interna. Doncs bé, no hi ha a la presó Model cap local aïllat de la resta on puguin ser tractats. I això és encara més xocant quan en el programa del partit que dona suport a l'actual Govern es diu que «una de les línies mestres de la seva política penitenciària és el tractament del drogaaddicte». *Cosas veredes...*

Quant a la circulació de la droga, tinc notícies que la situació no ha millorat. A desgrat del gos ensenyat i de la Policia Nacional que evita que es tirin les famoses pilotetes des de l'exterior, la droga continua entrant i circulant com sempre. Fins quan, senyor Bassols?

Bé, no vull carregar les tintes (*rialles en un sector de la Cambra*), encara que tot el que ha estat dit són fets verificables tots ells. És ben cert, senyores i senyors Diputats, que hi ha una situació heretada, però també és ben cert que la situació heretada no ha estat millorada, ans al contrari, i, per l'amplitud dels fets ocorreguts, aquesta situació més aviat ha empitjorat.

De qualsevol manera, la responsabilitat de la crítica situació penitenciària actual recau, sencera i exclusivament, sobre el Consell Executiu de la Generalitat, sobretot pel que hauria pogut fer i no va voler fer.

I dient això, senyores i senyors Diputats, entro de ple en el fons de la qüestió, que són les noves presons. Certament, senyores i senyors Diputats, que la solució de la presó Model i d'altres presons velles i obsoletes indignes d'un país civilitzat com el nostre sols es pot trobar construint nous centres penitenciaris. Però, i a desgrat de les promeses del senyor Pujol, fetes en el debat de política general de setembre de 1980, quan va prometre que es construirien presons petites, especialitzades i disperses, a desgrat d'aquelles paraules, res no es va fer en els quatre anys de legislatura. Dic malament, una cosa sí que es va fer, una única cosa, que va ser ofertar una finca situada a la Roca del Vallès, la denominada de Can Ribes, com la més idònia per construir-hi un mòdul penitenciar; encara que a

darrera hora, quan la finca havia estat adquirida pel Patrimoni Nacional de l'Estat, la Conselleria de Justícia es despenja dient que aquesta no era la millor finca. Pobre balanç és aquest de quatre anys de govern.

Si s'hagués dut a terme una política decidida i valenta d'ubicacions, ara tindríem ja designats els emplaçaments definitius i, possiblement, algun centre nou a punt d'entrega. Però no es va voler fer, a desgrat de les competències de la Generalitat en matèria d'ordenació del territori, a desgrat del Ministeri de Justícia, que clamava continuament dient: «*dadme más fincas que hay que construir más cárceles*» (*rialles*), a desgrat del pressupost, que era de set mil milions l'any 1982. Malgrat tot això, res no es va fer per la simple raó que mancava la voluntat de fer-ho.

I no s'ha volgut fer perquè aquest Govern ha considerat els temes de política penitenciària impopulars, perquè no ha tingut capacitat per dialogar amb els municipis afectats, perquè amb aquesta política tan seva de tenir cura només de la imatge ha obviat a tots els temes susceptibles de generar controvèrsies.

Senyor Conseller de Justícia, quan desapareixerà la Model? Quantes presons noves es necessiten per substituir les velles? Quan sabrem els nous emplaçaments? Quines gestions s'estan duent a terme en aquest sentit? És per obtenir respostes a aquestes preguntes i a les altres formulades sobre administració i bon govern dels centres traspasats —incloses les de la droga, que li adreço la següent interpellació. Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa al bon govern de centres existents i a la construcció de noves presons?

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Justícia té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, abans de contestar concretament els dos punts, a què es contreu la interpellació formulada pel senyor Oliart, crec que és obligat referir-me a alguna de les greus afirmacions que ha establert en la llarga i extensa exposició que ha precedit, concretament, la interpellació.

El senyor Oliart ha afirmat, primer, que la conflictivitat en els centres penitenciaris de Catalunya a partir del moment en què la Generalitat se'n va fer càrrec ha augmentat d'una manera extraordinària i molt especialment a la presó Model. Aquí s'ha produït, s'està produint, un fet curiós: la sensibilització ciutadana, possiblement a conseqüència de l'assumpció per la Generalitat de la gestió de les presons, s'ha incrementat extraordinàriament, s'ha afinat, per dir-ho així, i, d'aquest fet, se n'ha fet ressò igualment la premsa, que ha dedicat espais, jo diria inadequats, al tema penitenciar, i ha tret el problema de la seva estricta dimensió, del seu encaix natural, produint com a conseqüència una certa distorsió de l'opinió pública, fins al punt que molts catalans creuen avui —i entre ells, possiblement, alguns membres d'aquesta Cambra, i, sens dubte, el Diputat interpellant—, creuen de bona fe, que la conflictivitat a les presons de Catalunya, i especialment a la presó Model, s'ha incrementat en aquests últims temps.

Bé, jo crec que és el meu deure desfer aquesta creença errònia perquè no solament m'atreveixo a afirmar que això no és cert, i que la conflictivitat no ha augmentat, sinó que sostinc

que ha disminuït, no solament perquè la vida quotidiana dels nostres establiments penitenciaris, el ritme de vida hi ha millorat sensiblement, sinó perquè les incidències, i especialment les incidències greus, han minvat. Res més eloqüent que les xifres, xifres autèntiques extretes del diari i dels arxius de la presó Model. I així jo puc dir-vos, establint una comparació entre l'any 1983, en què administrava la Model el Govern central, la Dirección General de Instituciones Penitenciarias, i els vuit mesos —gairebé vuit mesos— d'administració del Departament de Justícia, que dona respecte a incidències greus els següents resultats —cal salvar, naturalment, la diferència entre l'any i els vuit mesos, incrementant en un terç les incidències del període nostre. L'any 1983 es van produir a la Model tres suïcidis, però dos en el nostre període. Van tenir lloc sis assassinats de reclusos, l'any 83, per un sol, i encara des de fora de la presó (*rialles*), l'any 1984. Es van produir dos incendis, de conseqüències greus, inclús en l'ordre econòmic, per cap en el període actual. Va haver-hi tres segrestaments de funcionaris per dos en el període actual. Es van produir dos amotinaments, per un amotinament ara. Hi va haver cinc evasions per una en el nostre període, amb un total de setze presos fugats el 1983 per sis el 1984. Aquestes dades constaten que en l'aspecte de suïcidis i segrestaments es manté una constant, però que en totes les altres incidències greus —amotinaments, incendis, assassinats, fugats, etcètera— ha minvat la conflictivitat.

Ha fet també menció el senyor Oliart d'una sèrie de petits problemes dels quals la premsa va donant compte constantment, de petites agressions, d'autolesions, que no s'ha atrevit a detallar per raó del temps. Per la mateixa raó jo tampoc puc detallar aquestes incidències de l'any 1983, però com que s'ha dit sempre que és més il·lustrativa una imatge que mil paraules, jo puc ensenyar, tret del diari de la Model, les incidències, que van des d'agressió a un intern a agressió a un funcionari amb baralla, etcètera, que van produir-se l'any 1983, i que ocupen cinc o sis pàgines.

I hi ha hagut encara —la limitació del temps m'obliga a referir-me només a les qüestions més importants plantejades pel Diputat interpellant—, hi ha hagut una altra referència a l'amotinament del 13 d'abril i a la suposada entrega de droga a *El Vaquilla*. Senyor Oliart, per favor, el que vostè acaba d'afirmar és gravíssim; vostè ha sostingut aquí que va ser autoritzada droga i que, per tant, es va donar droga. En primer lloc, aquest fet, per a vostè sense precedents, si per cas el té, el té el dia 6 de juny de 1983, quan la Generalitat no s'havia fet encara càrrec de les presons. I consti que jo no afirmo més que *El Vaquilla* va produir un motí, va segrestar tres funcionaris i va reclamar droga. Aquí acaben les meves afirmacions. Però entre aquest fet i el del 13 d'abril del 84 hi ha un absolut paral·lelisme. I jo puc afirmar en aquesta Cambra que ningú degudament autoritzat pel Departament de Justícia ni per la nostra Direcció General de Serveis Penitenciaris i de rehabilitació hauria autoritzat l'entrega de la droga. Si aquesta va ser o no va ser entregada —i el fet que no es desmentís en aquell moment obeïa a raons òbvies d'evitar determinada perillositat i determinat risc—, no ha estat demostrat, i jo puc assegurar a la Cambra que en els expedients disciplinaris i administratius que s'han seguit des de la nostra Direcció General no s'ha aprovat l'entrega de droga. I això, que podria semblar manejat per nosaltres mateixos, té

una altra resposta. Com és sabut, s'instrueixen uns procediments d'ordre penal per un jutjat d'instrucció de Barcelona en relació amb aquests fets, del mateix segrest i de la possible entrega de droga, i en aquestes altures, després dels mesos que han transcorregut, no hi ha ni indicis de l'entrega de droga, perquè, en altre cas, hem d'esperar que el competentíssim jutge que està tramitant la instrucció d'aquesta causa hauria acordat ja el processament d'algú, i aquest processament no s'ha produït.

No puc, perquè em faltaria temps per contestar concretament els punts de la interpellació, estendre'm en més comentaris, però aquests crec que són, i ho han de ser, degudament meditats.

Respecte a les preguntes concretes a què es contrau la interpellació, he de dir a l'interpellant, a l'il·lustre senyor Oliart, que el govern de les nostres presons es mou en tres grans directrius, en aquests moments, ara, que potser després les prioritats hauran de canviar-se. En primer lloc, ens preocupa el tema de l'increment de la seguretat de les nostres presons, que hem heretat, i les hem heretat, senyor Oliart, sense menjadors, sense aïllament per als drogaaddictes, sense cap condició. I aquest increment de la seguretat que ens preocupa s'està traduint en una política de realitzacions actual, de manera que en aquests moments, per exemple, a la presó Model s'estan realitzant obres d'estricta seguretat que importen 58 milions de pessetes. A Tarragona, per citar un altre exemple, s'estan canviant, i també representa un pressupost important, totes les reixes de la presó, i s'estan aïllant els terrats de la zona ocupada pels reclusos.

Un altre aspecte, també relacionat amb la seguretat, és el nombre de funcionaris. Tots sabem la penúria, la relació pres/funcionari, com és de deficient a Catalunya. Estem negociant amb l'Administració central el restabliment d'una distribució més equitativa de funcionaris, i, a més a més, la Generalitat de Catalunya ha organitzat uns cursets de funcionaris interins, dels quals ja han estat seleccionats cinquanta, que entraran en servei d'un moment a l'altre, interins per cobrir vacants, naturalment.

Una de les altres grans directrius que presideix la nostra política és la millora de les condicions de vida dels reclusos. I en aquest sentit ens preocupa bàsicament el problema de la sanitat. S'estan realitzant obres molt importants a la infermeria, entre les quals es construeix avui dia una unitat especial per a drogaaddictes; s'està augmentant la plantilla sanitària; s'estan realitzant altres instal·lacions de major benestar, que no tenen a veure estrictament amb el problema sanitari; s'han ultimat ja deu sales per a comunicació íntima; s'ha triplicat el nombre de locutoris; s'estan realitzant a Tarragona..., em refereixo més concretament a la Model, però això no vol dir que els altres establiments penitenciaris de Catalunya no siguin també degudament atesos, com, per exemple, les obres en ordre a l'alimentació i cuines que s'estan realitzant a Tarragona. I sí, la preocupació de la droga hi és i existeix, i l'ús de la droga dintre de la Model ha descendit notablement, i hem d'atribuir-ho, com és lògic, a la presència d'aquest gos antidroga i a la vigilància externa, que, amb caràcter permanent i a petició nostra, està portant a cap la policia nacional.

I l'última línia o directriu d'actuació és precisament la política de rehabilitació. Aquesta, que ha de tenir un dia un caràcter

prioritari, que avui no podem donar-li perquè els problemes de seguretat són més peremptoris, s'ha traduït, per exemple, en el fet que els deu funcionaris transferits exclusivament dedicats al tema de la rehabilitació han passat en vuit mesos a ser trenta-tres, la qual cosa representa més que triplicar-los, a càrrec, naturalment, dels pressupostos de la Generalitat, perquè les transferències de crèdits eren purament per aquests deu funcionaris transferits. Ha augmentat, i aquesta és una de les nostres grans preocupacions també en ordre a la reinserció del pres, el treball penitenciari, i avui dia podem dir que en aquests vuit mesos s'ha incrementat en un 132%.

Respecte a l'altre punt en què es contrau la interpellació, que és la política de noves construccions, he de dir que l'any 1983, per tant molt abans que ens fossin transferides les competències en matèria penitenciària, el Consell Executiu de la Generalitat va presentar a aquesta Cambra, preparat pel Departament de Justícia, un pla indicatiu de construccions, que avui, i amb petits retocs, fruit de l'experiència d'aquests mesos d'exercir aquestes competències, és encara vigent. I el Departament de Justícia, d'aquest pla indicatiu en què s'assenyalaven sis nivells de construccions, que anaven des de les més urgents fins a les que ens podien portar a una situació òptima, ha escollit com a meta el nivell cinquè, perquè aquest nivell cinquè, un cop assolit, ens permetrà l'acompliment de tres objectius importants. El primer, que tots els presos catalans, amb residència a Catalunya, puguin complir a Catalunya. El segon, el tancament de la presó Model i de la presó de preventius de Girona, que són els dos establiments més disfuncionals de Catalunya. I el tercer, una autèntica política autonòmica en matèria penitenciària perquè disposarem de totes les categories, de totes les classes o gammes d'establiments penitenciaris.

I això significa —i no tinc més temps, però ho enumero amb un ordre de prioritats de com s'ha de construir—, això significa l'acabament de la segona fase de la Trinitat, que es produirà aquest mateix mes, gairebé m'atreviria a dir aquesta mateixa setmana; l'ampliació de la presó de dones de Wad-Ras, ocupant un actual centre de menors; la construcció de les presons de la Roca, Barcelona-2 i Barcelona-3, tres presons de preventius, que han d'estar a la perifèria de Barcelona i que comporten el tancament de la Model; la construcció d'un pavelló o d'un hospital penitenciar; dos centres de compliment de penes, un per a adults i un de joves; un centre de règim obert a Barcelona; una presó a Girona per a preventius; un centre de règim tancat per a tot Catalunya, i l'hospital psiquiàtric. Això significa una inversió, en xifres rodones, de 12.000 milions de pessetes. Les inversions que té previstes l'Estat a Catalunya en aquesta matèria penitenciària fins al 1987 són de l'ordre de 4.000 milions llargs. Crido l'atenció...

El Sr. PRESIDENT: Honorable senyor Conseller, és molt interessant —no cal dir-ho—, la seva exposició, i justificada, però és que ha ultrapassat de molt el temps que era assignat.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Acabo dient, doncs, que hi ha una problema de finançament; l'Estat en cobreix una part, estem negociant l'increment d'aquesta part de l'Estat, la resta haurà d'anar —si és que s'admet— a càrrec del Fons de Compensació Interterritorial, que fins avui no s'ha fet càrrec d'aquest tipus d'equipaments, i la resta l'haurà de sufragar la Generalitat de Catalunya, superant, i d'acord, incardinat en el problema del finançament de les autonomies, que ha estat ja

àmpliament debatut en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat Il·lustre senyor Oliart vol fer ús de la paraula novament? *(Pausa.)*

El Sr. OLIART: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el primer que he de dir és que a mi em passa el mateix problema que al senyor Conseller, i és que el tema de política penitenciària és tan extens, tan ampli i tan conflictiu que, en el decurs d'una simple interpellació, és molt difícil de posar les coses amb claredat.

Jo penso que si la tònica dels mesos subsegüents en el tema de política penitenciària, el Consell Executiu segueix la tònica que hem vist fins ara, crec que cap al mes de febrer o de març serà bo que el nostre Grup demani un debat general sobre política penitenciària, perquè crec que serà molt convenient per aclarir a l'opinió pública catalana quin és l'estat de política penitenciària que es duu a terme.

Respecte a les respostes que m'ha donat el senyor Conseller —i jo li agraeixo moltes d'elles—, la primera cosa que m'ha sobtat és la referència que ha fet que la conflictivitat resulta que està ressaltada més per la premsa. Jo opino que no es pot culpar la premsa del que està succeint a la Model; la premsa, en tots els seus aspectes, l'únic que fa és reflectir el que ocorre; llavors, la premsa no és responsable del que passa. La premsa té l'obligació de donar a conèixer aquestes coses.

El senyor Conseller, acte seguit, ha parlat que la conflictivitat ha tingut un descens, i ha donat una sèrie de dades que són, jo crec, molt difícils de poder contrastar perquè no són dades, moltes d'elles, homogènies entre si, i moltes de les coses que ocorren en una presó o en una dependència penitenciària són molt difícils de quantificar. Per exemple, el tema de les malalties que es van encomanar per culpa de les rates; per exemple, el tema de les condicions higièniques. Com es pot quantificar això? Com es donen aquestes dades?

Però vostè ens ha donat unes dades; jo també en donaré unes altres perquè aquestes altres dades que jo vaig a donar ara, vostè no les ha dit. Sí les ha dit després, una mica de passada, referint-se al tema dels funcionaris.

Però, miri, el nombre d'interns en els diferents centres era de 2.837 el 31 de desembre de l'any 82, i, en el moment del traspàs, solament de 1.864. És a dir que vostès —si es pot dir d'aquesta manera— van heretar 870 interns menys que durant l'any 1983. Concretament a la Model, el nombre d'interns era de 1.967, quan vostè sap que ara és molt menor, i quan vostè va rebre la Model només n'hi havia nou-cents i escaig.

En data 17 d'octubre del 83, es va inaugurar el nou establiment de dones a Wad-Ras; octubre del 83. En data del 30 de desembre del 83, el Centre de Joves de la Trinitat —primera fase—, dins d'aquell pla d'urgència per donar solució a la Model. I en data 11 de gener de 1984 es va inaugurar el nou establiment de Lleida-2.

Aquest increment de places que es va produir amb el lliurament d'aquests tres centres va significar 631 noves places. Això, naturalment, afecta la gestió que vostès hagin pogut tenir durant aquest any 1984 perquè han disposat de molts més mitjans. Però, després, quant al tema dels funcionaris, vostès es queixen que no en tenen, i joestic d'acord que en falten, però, malgrat tot, resulta que, a partir del Reial Decret de Tras-

passos, el nombre de funcionaris transferits s'ha vist incrementat en els termes següents, en un total de 153, i donaré detallada tota la relació: cossos d'ajudants, escala masculina, 50; cossos d'ajudants, escala femenina, 7; cossos especials, escala masculina, 28; cossos especials, escala femenina, 50; professors d'EGB, 6; ATS, 5; facultatius, 5; cos tècnic, 7; mestres de taller, 4; assistents socials, 11; contractats laborals, 25. És clar que vostès han disposat de molts més mitjans dels que es van disposar durant l'any 1983.

Després vostè ha parlat del tema de la droga. Vostè diu que ara hi ha molt menys ús de la droga. Vostè diu que des que hi ha la policia —i s'ha dit que evita que es tirin aquestes famoses pilotetes a les quals he fet jo referència abans, i jo recordo molt bé que vostè, en moltes declaracions que ha fet a la premsa, vostè sempre deia que el vehicle d'entrada a la presó Model de la droga era precisament aquest, des de l'exterior amb les pilotetes—, jo li llegiré una circular del 12 de setembre, una circular interna de la presó Model —jo suposo que vostè la deu tenir, ja que és el Cap del Departament de Justícia i té aquesta competència. És ordre de la Direcció de la Model als caps de serveis de les galeries, i diu així: «Por la presente se pone en conocimiento de los funcionarios internos de este centro que se han detectado tres casos de drogadicotos con infección por hongos *candida*, que afecta a la piel, huesos, tumoraciones torácicas, que pueden afectar al ojo, produciendo ceguera. Este cuadro clínico está relacionado con el consumo de heroína marrón. Las personas que presentan algunos de estos síntomas, que acudan a la enfermería para que pueda realizarse el diagnóstico y tratamiento adecuados.»

Això —hi ha els segells i les firmes del Director de la presó— indica que, durant el mes de setembre, un mes i escaig després de la vigilància externa de la policia nacional, que va començar cap a mitjan agost, vull dir que la droga continuava circulant a la presó Model de Barcelona. És un fet, i no és, evidentment, una opinió.

Llavors, jo crec que, el tema de la conflictivitat, ha quedat ben palès que és un tema molt relatiu, i que vostè està en el seu dret de dir que ha disminuït, però que, la veritat, a mi personalment no m'ha convençut. Jo crec que els mesos que vénen ens diran si realment la política que vostès estan duent a terme en aquest moment és eficaç i que realment aquesta conflictivitat disminueix però, fins ara, jo li asseguro que, des del punt de vista del lector, des del punt de vista del ciutadà de Catalunya que llegeix els diaris, evidentment, la conflictivitat de la presó Model de Barcelona no ha disminuït, ans al contrari, ha augmentat.

Vostè m'ha parlat del pla de construccions; jo he pres nota de moltes d'aquestes coses, i servirà molt bé per fer seguiment. Però jo li recordo, sobre el tema de les construccions i de la política duta a terme, que el Parlament, el Parlament de Catalunya, el 7 d'abril de 1983, en una moció que va aprovar majoritàriament —lògicament, si es va aprovar, encara que vostès, naturalment, van votar en contra d'un parell dels seus punts—, en el primer punt es diu: «El Parlament acorda constatar la passivitat del Consell Executiu en matèria de política penitenciària, particularment pel que fa referència a les localitzacions dels nous centres penitenciaris.»

Això era el 7 d'abril de 1983, en què només es coneixia una finca que vostès estiguessin ofertant amb les condicions neces-

sàries perquè el Ministeri de Justícia acceptés, i era la finca de Can Ribas, de la Roca.

Bé, ha passat ja un any i mig d'aquesta data i continua havent-hi el mateix: una sola finca. Perquè vostè em parla de projectes, i jo li ho accepto. Però del que es tracta en aquest moment ja, després de tant de temps, no és tant de projectes, sinó de realitzacions. En aquest mateix s'hauria de saber ja concretament on són, on aniran les presons, quantes se'n necessitaran, però començar-les, començar-les d'una vegada perquè ara resulta que, un any després que vostès deien que la finca de Can Ribas de la Roca del Vallès era la més adequada, encara no s'ha començat cap presó a la Roca del Vallès. Perquè vostès en l'últim moment, van dir que estaven a favor de dues finques alternatives que l'Ajuntament de la Roca del Vallès estava oferint; d'acord. Una de les mocions que també es va aprovar en aquest Parlament era que vostès negociessin i es posessin d'acord amb els municipis, però vostè en una pregunta que jo vaig fer al final de la passada legislatura en aquest Parlament, vostè va dir que el tema d'oferir les dues finques alternatives noves, de cap manera retardaria la construcció de la presó de la Roca del Vallès. Si, al cap d'un any resulta que encara no s'ha començat aquesta presó, si això no és retardar, jo no sé si és per aquests motius o per uns altres, però, indubtablement, en aquest moment, encara no s'ha començat cap presó i així estem.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustre senyor Diputat, li prego que abregui perquè ha ultrapassat de molt el temps que tenia assignat.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies per la seva benevolència, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, procuraré contestar, per cenyir-me al temps, molt concretament els nous temes que ha suscitat la rèplica del senyor Oliart.

Primer, que quedi ben clar que jo no culpo la premsa, ni he dit que la premsa sigui la responsable dels fets que ocorren a les penitenciaris. Dic, simplement, que la premsa hi presta major atenció de la que hi prestava abans, fruit, possiblement, d'aquesta sensibilització que ocasiona el fet que diem que ara les presons són nostres, i, per això, el ciutadà també se sent més preocupat pel tema, fins al punt que el mateix senyor Oliart ha dit que les dades que jo donava —jo asseguro l'autenticitat d'aquestes dades— no es compaginaven amb la impressió que extreu el lector de la premsa, la persona que llegeix els diaris. Res més. Ha dit també que el nombre de presos havia disminuït quan ens vam fer càrrec de les competències i que, per tant, això ens permetia treballar amb més tranquil·litat, amb més facilitats.

Això només és cert molt a mitges. Jo puc dir-li, per exemple, puc dir a la Cambra, que a la presó Model la mitjana de presos de l'any 1983, la conflictivitat del qual període ja he expressat, va ser de 1.480 presos, la mitjana de l'any, i que en els vuit mesos d'administració per part de la Generalitat és de 1.293. Això significa una reducció de 190 o 193 presos, que no té importància quan s'ha depassat ja la xifra de l'ocupació màxima prevista per l'establiment, sobretot si es té en compte que aquesta disminució numèrica comporta un augment quantita-

tiu de la perillositat, perquè els presos que van sortir eren els presos més innocus, i hi van quedar els més perillosos, i, sobre-tot a conseqüència que han començat a operar les màfies internacionals a Espanya —i concretament a Catalunya—, s'ha donat la circumstància que es produís a la Model l'acumulació de grans «capos» de la màfia, amb gran quantitat de mitjans econòmics, amb complicitat en la mateixa ciutat, fins al punt de donar-se, per exemple, el cas que simultàniament s'hi han trobat un Vilariño, un Vaccarizzi, un Abato, un Scarnatto, i això, evidentment, ha augmentat enormement el problema i l'ha fet molt més difícil que si, en lloc d'aquests grans mafiosos, hi hagués hagut aquells que van sortir per reducció del temps de la presó preventiva.

Ha parlat també de malalties —aquí hi ha hagut una amalgama de coses. D'infecciosos, suposadament per les rates, i difícilment per les rates de la Model, potser de les de casa seva, a través dels aliments que els han enviat, s'han donat només quatre casos, i encara en malalties que representen una llarga incubació, de manera que no sabem en quin moment les van contreure. Jo puc assegurar-li que es compleixen estrictament els reglaments de desratització de la presó Model.

S'ha dit que disposem també de més presons, de més locals. Bé, Lleida-2 no pot ser totalment utilitzada perquè no podem posar-la en el seu ple rendiment per falta de funcionaris, i el mateix ens està passant amb la presó de la Trinitat. El centre, el tema dels funcionaris, de la relació —i tinc les estadístiques a disposició de la Cambra— pres-funcionari ha disminuït a Catalunya i ha disminuït perquè el senyor Oliart en les dades que dona no té en compte, per exemple, el nombre de vacants, i, a més a més, he de dir-li que en el mes de juliol d'enguany van ser substituïts 187 funcionaris del cos d'ajudants per altres tants —el nombre no va baixar— que acabaven de sortir de l'Escola Judicial.

El tema de la droga. Jo no he dit que no entri droga a la Model; no sóc tan il·lús ni tan mentider. He dit, simplement, que havia minvat, i això ho mantinc. I això ho mantinc, que ha minvat i que, realment, la major part de la droga entrava per via aèria, però no tota, perquè, si no, seria absurd, perquè en el cos que representen els gossos antidrogues estem assajant aquesta experiència com a mitjà d'evitar la introducció a través dels reixats. Però, evidentment, ha disminuït.

A l'últim, parla de la finca i de la presó de la Roca, la finca de la Roca i la presó de la Roca. Aquesta és una inversió que l'Estat no ha transferit, com no ha transferit els crèdits per a noves presons —i per això he dit abans que l'Estat té projectat d'invertir 4.300 o 4.400 milions en els tres propers anys—, i no ens ha transferit, per tant, tampoc, la inversió de la Roca, i aquesta és una competència —m'interessa deixar-ho molt clar—, que està exercint l'Estat. I, quant a les presons que hem de fer nosaltres, he llegit les que estan projectades i que ens permetrien complir aquells tres grans objectius que també he assenyalat. Però he de dir-li que, no obstant tots els problemes de finançament, de finançament, que afecten tota la nostra política autonòmica, no solament la de les penitenciaris, jo puc traslladar a la Cambra l'esperança —l'esperança, però molt, molt fonamentada— que, dintre del 1985, es porti a cap l'ampliació de la presó de dones del carrer Wad-Ras, s'iniciï la construcció de l'hospital penitenciari i la presó per a preventius de Barcelona-3, que en el seu acabament comportaria, un cop cul-

minada, el tancament de la Model, a part de la construcció de la presó de la Roca i de Barcelona-2, de què es farà càrrec l'Estat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

Preguntes amb resposta oral

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la retransmissió per TV3
del partit de futbol Barcelona-Metz*

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat aquest punt de l'ordre del dia. Anem a entrar en el punt darrer de la sessió plenària d'avui, que són les preguntes amb resposta oral. Aquestes són tres, com hauran vist els Il·lustres senyors membres d'aquesta Cambra en el full repartit, i la primera correspon al Diputat Il·lustre senyor Emili Casals, del Grup Popular, al qual invito a fer ús de la paraula. *(Pausa.)*

Prego als qui faran ús d'aquest dret a pregunta que limitin el seu temps al que mana el Reglament. Gràcies, senyors Diputats.

El Sr. CASALS I PARRAL: Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, senyors Consellers, aquesta pregunta que he portat avui aquí al Parlament es refereix a un fet puntual, com és la prohibició de retransmetre en directe per televisió, pel canal 3 de televisió, el partit entre el Barcelona i el Metz. És aquest un fet que ha indignat profundament els ciutadans de Catalunya. El responsable d'aquesta prohibició, el Director General de Ràdio-televisió, senyor Calviño, s'empara —segons ens diu repetidament— en la llei, però han de tenir en compte que la Llei que li permet de fer efectiva aquesta prohibició li permetia igualment fer efectiva l'autorització. I, per tant, davant d'un dilema prohibició/autorització, va triar la prohibició.

Això, que va ser qualificat per l'Ambaixador d'Espanya a França com d'una bestiesa, jo crec que no és una bestiesa, sinó que és un fet important, i com a tal fet important, és la causa d'aquesta indignació del poble català. TV3 —es va dir aquí, en dies passats, en aquesta mateixa tribuna— estava en una situació que no era legal, que no era il·legal, però que era alegal, concepte una mica difícil d'entendre.

Què és el que es va prohibir? Es va prohibir al poble català poder veure en directe un partit de futbol i condemnar-lo a veure'l en diferit, limitant, per tant, el seu temps de descans, provocant-li que l'endemà aquelles persones tinguessin un més difícilts rendiment laboral i, qui sap, qui sap!, si provocant, essent la causa de més de quatre accidents laborals dels que es van produir aquell dia. *(Rialles.)*

En el fons constitueix aquesta mesura una cosa que també va dir aquí l'Honorable senyor President, que és una contribució a fer efectiu el rosec constant de l'autonomia. Es va voler demostrar que, qui mana, mana, amb defecte dels poders autonòmics.

Hi ha també un missatge subliminar de caire polític, adreçat al poble català, dient-li: «Això no us passaria si manés un altre Govern a la Generalitat; això no us passaria si, poble català, haguessiu votat d'una altra manera; això no us passaria si el mateix color a la Generalitat que a la Moncloa fossin els ma-

teixos i, per tant, hi hauria un altre tipus d'enteniment». «Això no us passaria», va dir recentment, fa molt pocs dies, el senyor Calviño a Tarragona, «si haguessin acceptat la meua proposta d'entregar-me TV3, que jo hauria governat i hauria administrat». I aquest missatge no és una bestiesa, aquest missatge és una greu intervenció política que han fet des del Govern central.

I dic «des del Govern central» perquè no s'ha d'atribuir al senyor Calviño la responsabilitat: s'ha d'atribuir la responsabilitat a qui sosté el senyor Calviño, que no és altre que el President del Govern, que no va voler intervenir en aquest cas. Hi ha un últim punt que em preocupa, i és que en un Estat com l'Estat espanyol el senyor Director General d'una societat anònima —perquè, en definitiva, per molt estatal que sigui, Televisió Espanyola és una societat anònima— pugui intervenir davant una ambaixada estrangera, pugui fer que aquell ambaixador exigeixi del seu Govern que imposi l'incompliment d'un contracte a la televisió del seu país, i que això es faci efectiu, saltant-se el Ministeri d'Assumptes Exteriors. Això no passa ni als països del tercer món, i això ho han viscut aquí, aquests últims dies, amb aquest fet, que pot semblar anecdòtic, però que, en el fons, és molt més que anecdòtic i per això és molt natural que la fina sensibilitat del poble català l'hagi acusat com el va acusar al seu moment.

Per tant, vaig creure que era convenient que el poble català tingués coneixement, amb aquesta veu aquí, amb llum i taquígrafs, de què és el que havia succeït, què és el que havia fet la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per aconseguir impedir que es portés a terme aquesta prohibició, què és el que havia fet el Consell Executiu per donar suport a aquesta gestió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i aquesta és la raó de la meua pregunta, que no els repeteixo perquè tots vostès la coneixen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Consell Executiu, en nom d'ell, l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. En contestar la pregunta del Diputat senyor Emili Casals, haig de recordar que, d'acord amb l'article 2.2 de la Llei de 30 de maig del 83, que crea la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, les funcions que corresponen a la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de la gestió dels serveis públics de radiodifusió i de televisió, s'exerceixen a través de la Corporació que acabo d'esmentar.

Ja vaig manifestar això mateix contestant una pregunta poc abans de l'estiu, sobre el director o els directors generals de la Corporació Catalana, i vull recordar que es tracta d'un organisme autònom, que no té relació de dependència respecte al Consell Executiu, ja que el seu Consell d'Administració és nomenat directament pel Parlament, i respon davant d'una comissió de control parlamentari, que em sembla que encara no s'ha reunit i que és la que ha de veure aquests temes —Comissió a la qual es refereix l'article 20 de la Llei de creació de l'ens.

Les competències del Consell Executiu vénen determinades de manera expressa i puntual per la Llei i es refereixen a temes que no tenen res a veure amb la gestió de l'ens. No obstant això, em sembla que la pregunta del senyor Casals té un contingut polític i que interessa al poble de Catalunya, i per donar re-

sposta concreta a la qüestió que planteja hem sol·licitat —el Consell Executiu ha sol·licitat— informació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que l'ha facilitada i que jo transmetré ara al Parlament de Catalunya i al Diputat que fa la pregunta. Em limitaré a donar compte dels fets molt concrets, amb poques valoracions, perquè em sembla que els fets parlen per ells mateixos. Fets que, molts d'ells, per altra banda, són ja coneguts a través dels mitjans de comunicació.

En data 19 de setembre TV3 va arribar amb TF1 —televisió francesa— a un acord de col·laboració, mitjançant el qual TF1 cedia les imatges del partit Metz-Barcelona i eren transportades per la xarxa d'enllaços francesos TFL fins a la xarxa de TV3, per tal de fer possible la visió, el visionat d'aquest partit en directe pels telespectadors catalans.

Aquesta retransmissió es portava a terme amb els permisos de la Federació Catalana de Futbol, del Metz, del Futbol Club Barcelona i de l'AEF. Quaranta-vuit hores abans de la retransmissió, per contacte telefònic, els responsables de la televisió francesa, les persones amb les quals s'havia arribat a l'acord, van comunicar que no podien complir l'acord perquè havien rebut ordres superiors del Ministeri corresponent francès de no retransmetre el partit, a causa d'influències polítiques que venien de Madrid. Aquesta és la comunicació telefònica que es va rebre.

Més endavant, en un altre contacte telefònic van concretar que la gestió s'havia realitzat a l'ambaixada francesa a Madrid —repeteix: l'ambaixada francesa a Madrid. Les gestions que immediatament va fer la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió foren les següents: contactes telefònics immediats amb el senyor Francisco Virseda, que és el Director General de Medios de Comunicación del Estado, sense cap mena de resposta concreta; telegrama dirigit al President del Govern, el senyor Felipe González, pel Consell de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió —pel Consell—, i que diu, en llegiré un paràgraf, literalment: «Según nos informan desde Francia, sólo cabría una positiva solución con una intervención gubernamental española. Atentamente, este Consejo de Administración le ruega que intervenga acerca de las instancias adecuadas, teniendo en cuenta que el encuentro tiene lugar mañana; de lo contrario, nuestros equipos técnicos no sólo quedan colapsados en Francia, sino que —lo que aún es más lamentable— quedaría defraudada la expectación existente en nuestra opinión pública. Agradeciendo de antemano su interés, le saludamos respetuosamente», etcètera.

Aquest telegrama va ésser contestat al senyor Carles Sentís, President del Consell d'Administració actual de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb el contingut següent: «El Gobierno no ha tenido conocimiento alguno sobre las dificultades que haya podido encontrar la Corporación Catalana de Radio y Televisión cerca de las sociedades públicas francesas, TDF i TFL.

»El Gobierno no tiene atribuciones en las relaciones de entidades de comunicación que puedan acordar colaboración de servicios; ha causado sorpresa i malestar que TV3 atribuya, según algunos medios de comunicación, al Gobierno una intervención para obstaculizar el desarrollo de las actividades de la Corporación Catalana.

»Por imperativo de la verdad, debe quedar absolutamente clara la falsedad de tales imputaciones al Gobierno. Atenta-

mente, etcètera.

De la lectura del punt 2 d'aquest telegrama es dedueix que l'acord entre les dues televisions era perfectament lícit, perquè diu que: «El Gobierno no tiene atribuciones en las relaciones de entidades de comunicación que puedan acordar colaboración de servicios». Aquest és un fet que té la seva importància. S'ha de significar, també, les declaracions del Director General de RTVE, el senyor José Maria Calviño, i que el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va contestar de la manera següent. Diu: «Per a millor coneixement de l'opinió pública, em veig en l'obligació de contestar les declaracions del senyor Calviño, Director General de Ràdio Televisió Espanyola en la roda de premsa celebrada en el dia d'ahir, en els punts en què fa referència a TV3.» Havia dit el senyor Calviño: «Nos hemos visto sorprendidos por la pretensión de TV3 de utilizar formas irregulares en el orden nacional e internacional para llevar a cabo la retransmisión de este partido.» I afegeix: «la actitud de no cumplimiento de las leyes que sus representantes en el Parlamento del Estado negociaron, como es la Ley del tercer canal, y que ahora sistemáticamente resulte incumplida en sus actividades y en sus actitudes.» Diu el Director general de la Corporació Catalana: «No és forma irregular que TV3 i TF1, de França, acordin les retransmissions dels partits Metz-Barça i Barça-Metz fent servir les seves pròpies xarxes.» La Llei de tercers canals no estableix que TV3 hagi de comunicar ni hagi de demanar permís per retransmetre aquests partits de futbol a Ràdio-televisió Espanyola i és perfectament lícit l'acord dut a terme entre les dues televisions, tal com deia la nota de la Presidència del Govern i que he subratllat abans: «El Gobierno no tiene atribuciones de entidades de comunicación que puedan acordar la colaboración de servicios».

El senyor Calviño argumentava que TV3 pretenia utilitzar els circuits de l'UER. Això no és cert. L'UER té llogats permanentment uns circuits que gestiona la xarxa francesa. L'acord entre la TF1, de França, i TV3 consistia a utilitzar uns circuits propis, els francesos, i els de TV3, aliens a l'UER, tal com es va fer en la retransmissió, que va portar a terme l'Euskal Telebista, d'un partit amistós Barça-Bilbao.

El senyor Calviño parla de la prioritat que li dona la Llei dels tercers canals per retransmetre encontres d'àmbit internacional. Aquesta prioritat no vol dir exclusivitat, ja que les televisions autonòmiques poden retransmetre els encontres en la llengua pròpia de cada Comunitat —això és el que diu la Llei de tercers canals. A més, Ràdio-Televisió Espanyola en cap moment es va interessar per donar aquest partit, per retransmetre aquest partit. Tampoc l'UER podia tenir cap exclusiva sobre un encontre pel qual no havia manifestat absolutament cap interès.

Creiem que el senyor Calviño hauria d'acceptar que els tercers canals són un fet i hauria de posar en pràctica, de debò, la política de col·laboració i de bona disposició que tan sovint preconitza.

TV3 expressa la seva bona disposició a la col·laboració, en benefici de tots els ciutadans, com en aquest cas en què ha quedat palès que hi havia a Catalunya interès general, com ha dit el senyor Diputat que feia la pregunta, per veure aquest partit. Hauria estat la cosa més natural del món que s'hagués pogut veure sense un conflicte inútil i estèril.

Quant al Govern, quant a l'Administració central, creiem que seria bo, tal com, per altra banda, deia una resolució d'a-

quest Parlament, després del debat de política general, que vam tenir a finals de setembre, que posés tots els mitjans per tal d'evitar situacions com la produïda i prenguéssin consciència de la necessitat de completar, al més aviat possible, el marc jurídic per evitar aquestes qualificacions estranyes, com deia el senyor Casals, d'alegalitat per fer que TV3 pugui funcionar amb plena normalitat després d'un any d'existència i després de molts mesos de petició de legalització.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casals vol fer ús del seu dret de repreguntar?

El Sr. CASALS I PARRAL: Des del mateix escó. No he de repreguntar res. Moltes gràcies, senyor Conseller; i simplement dir que és trist constatar que el primer èxit diplomàtic complert que hàgim tingut en aquest país hagi estat aconseguir aquesta prohibició.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller no vol dir res més? (*El Sr. Clotas demana per parlar*). Digui, digui...

El Sr. CLOTAS: Per una qüestió d'ordre en virtut dels articles 64 i 66 del Reglament, per fer una precisió sobre una contradicció esmentada per l'Honorable senyor Conseller en la seva intervenció relativa que li semblava —i crec que és una desinformació preocupant del titular dels temes de televisió— que no s'havia reunit encara la Comissió de control de Ràdio-televisió d'aquest Parlament. Jo li recordaré que es va constituir abans del període de vacances legislatives d'aquesta Cambra i una segona vegada, reunió el dia 4 d'aquest mes al matí. Per tant, aquesta desinformació pot quedar coberta amb aquesta informació que jo avui li dono. Precisant, així mateix, que quan el senyor Conseller deia que en la pregunta que el meu Grup i jo mateix vaig formular sobre la dimissió d'un director general adjudicava aquesta responsabilitat a la Comissió de control, en aquell moment ens dirigíem a una facultat de l'Executiu. Efectivament, per a aquesta segona pregunta era més convenient la Comissió de control. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo prego al senyor Clotas que tingui en compte que la seva intervenció no és regular i que només la benevolència de la Presidència l'ha acceptada, perquè això dona lloc, desencadena tot un altre debat, i això, evidentment, no és previsible. El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Sí, senyor President, per expressar per segona vegada en aquest Ple, i molt enèrgicament, la meua protesta per l'ús abusiu de la lletra i l'esperit de l'article 64 del Reglament.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Jo, senyor President, únicament per dir que la conclusió de les paraules del senyor Clotas és que aquest tema hauria estat un tema de la Comissió de control parlamentari, com ell mateix ha reconegut. Ell ho acaba de dir.

Jo el que volia dir és que aquí es tracta d'actuacions d'un ens autònom, d'un organisme autònom de la Generalitat —que precisament per controlar-lo s'ha creat una comissió parlamentària—, i que la Comissió parlamentària ha d'actuar en el control de l'actuació, de la gestió d'aquest ens autònom. I que quan el Consell Executiu té preguntes o té interpellacions sobre aquesta actuació, el que farà és demanar la informació a

la Direcció General o al Consell d'Administració d'aquest ens autònom i limitar-se a retransmetre-la al Parlament. Però el que em sembla que seria molt més eficaç és que això es fes a través d'un mecanisme previst en la mateixa Llei de constitució i de creació de l'ens autònom, que preveu que hi haurà un Consell d'Administració designat pel Parlament i, al mateix temps, una Comissió parlamentària de control de l'actuació de l'ens autònom de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El que jo volia significar és que em sembla que, aquests temes, s'ha de reunir la Comissió parlamentària per tractar-los sense entrar en detalls sobre si s'havia reunit o no. Em sembla que aquest és un fet que té poca importància davant la funció que ha de realitzar i que ha de venir a través de la Comissió parlamentària molt més que a través de preguntes i d'interpellacions.

De tota manera, vull dir al senyor Diputat que el Consell Executiu està perfectament disposat a contestar totes les preguntes i interpellacions, però amb la modalitat, repeteixo, de demanar la informació als òrgans de direcció de la Corporació. *(El Sr. Clotas demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: No continuï insistint a intervenir. Té altres mitjans per fer ús del seu dret d'intervenció en un tema com aquest, però no en aquesta sessió. *(El Sr. Clotas demana per parlar.)* No, no. Li prego, senyor Clotas, que no faci ús de la paraula.

El Sr. CLOTAS: Per disciplina, per tant, no faré ús de la paraula. Utilitzaré...

El Sr. PRESIDENT: No, no; perdó. Això ja ha estat excessiu. Ens hem desviat enormement del que s'havia previst en l'ordre del dia. Ho hem fet per benevolència, però això no pot continuar indefinidament. El senyor Diputat que té demanat fer la següent pregunta, que és el senyor Víctor Torres, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre traducció simultània català-castellà
en els actes oficials*

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria, d'entrada dir que no voldria que ningú pogués veure en les meves paraules ni el més mínim desig d'ofendre ningú, ni d'entaular una polèmica. Algú podrà pensar que es tracta d'un fet localitzat, eminentment sectorial, i que potser podríem estalviar a la Cambra de prestar-hi cinc minuts d'atenció, però jo crec que no és així. Jo crec que és un petit problema però que porta en ell una substantivitat que li pot donar una amplada, una extensió i una profunditat.

Els fets són els següents. El dia 22 del mes passat es va procedir, a la ciutat de Lleida, a la solemne cerimònia d'inauguració de la Fira de Sant Miquel, que com vostès saben és un certamen agro-pecuari, del qual els lleidatans, i els catalans, estem molt orgullosos. És la trenta edició d'aquest certamen i cada any podem constatar amb alegria un nou increment i una nova ampliació de les seves exposicions.

Generalment, aquest certamen, la cerimònia d'inauguració, era presidida els anys passats per una personalitat eminent del Govern espanyol, i gairebé sempre un ministre, de tal manera que, per consideració a l'origen i a la parla del president de torn, la llengua predominant en aquesta solemne sessió in-

augural era la llengua castellana. Jo personalment crec que no és un motiu suficient, però si almenys no hi havia un motiu, almenys hi havia un pretext.

El 22 de setembre, al nostre modest judici, ja no hi havia ni motiu ni pretext. Per què? Primera, perquè les tretze o catorze persones que presidien aquest acte solemne eren o bé catalanoparlants o bé catalanointenedors. Allí hi havia el President de la Diputació de Lleida, hi havia el Delegat del Govern, hi havia el Governador civil de Lleida —valencià, catalanoparlant—, hi havia el Delegat dels serveis de la Generalitat, senyor Oronich, hi havia una quantitat de personalitats, totes elles perfectament capaces de manejar i d'entendre la nostra parla.

Segon, en aquella sala, on hi devia haver, a tot estirar, 150 persones, el públic estava compost de persones pertanyents als sindicats agraris, a les cambres agràries; allí hi havia tots els Consellers municipals de l'Ajuntament de Lleida; allí hi havia una munió d'alcaldes del Segrià; allí hi havia els parlamentaris lleidatans, a Madrid i a Catalunya; allí hi havia expositors, la major part d'ells catalans i alguns de la franja de la Ribagorça; hi havia algun curios lleidatà escadusser que havia vingut a aquella cerimònia per atzar. És a dir, que a tot estirar —a Lleida ens coneixem pràcticament tots—, hi podia haver una dotzena escassa de persones que hagués tingut alguna dificultat per entendre el nostre idioma.

Tercer punt, aquella cerimònia era presidida per l'Excel·lentíssim Ministre de Sanitat, senyor Ernest Lluch, català, com tots vostès saben.

Aleshores, si no hi havia motiu i si no hi havia pretext, per què es va procedir a una marginació evident de la llengua catalana? Perquè els tres discursos que es varen pronunciar, el del President de la Cambra de Comerç de Lleida, l'Alcalde de Lleida i el senyor Ministre, a part d'alguns mots introductoris i protocol·laris en català, tota la substantivitat dels tres discursos van ser en llengua castellana. Aleshores, jo els asseguro, senyores i senyors Diputats, que vaig sortir profundament entristit d'aquella cerimònia. Aquí no es tracta de dramatitzar les coses, no es tracta de buscar responsabilitats, perquè no n'hi ha. Aquí no es tracta de fer de fiscals acusadors, aquí es tracta, únicament, de doldre's que no sapiguem aprofitar totes les ocasions que tenim al nostre abast per tal d'estimular la promoció i la normalització del nostre idioma. Si nosaltres, els que tenim la possibilitat d'utilitzar-lo en tota circumstància, si nosaltres no tenim el coratge de no fer cap concessió inútil —perquè allí es tractava, evidentment, d'una concessió inútil—, aleshores, evidentment, el procés de normalització del nostre idioma serà inacabable.

Per tant, jo vaig pensar que valia la pena que expliqués a ses senyories que el que es va esdevenir a Lleida el 22 de setembre és un fet menor, però al meu judici altament revelador. I com que calia donar una forma parlamentària a aquesta informació, m'he permès de suggerir al Consell Executiu si no seria potser l'hora que contempléssim la possibilitat de fer com es fa en altres països i en altres horitzons, que hi ha un sistema d'auriculars avui dia facilíssim d'aplicar i d'un cost modestíssim, i que aquelles persones que encara no posseeixen un domini suficient del nostre idioma i de la nostra parla, oficial i pròpia de Catalunya, que poguessin escoltar una traducció simultània.

Aquest és el motiu de la meva pregunta, que no té cap més

abast que el d'expressar a la Cambra el sentiment de tristesa d'un Diputat que el dia 22 de setembre va assistir a la Fira de Sant Miquel de Lleida a una manifestació d'un evident provincialisme.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Honorable Conseller de Comerç i Turisme té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Francesc Sanuy): Senyor President, senyores i senyors Diputats, vull agrair a l'illustre Diputat senyor Víctor Torres d'haver informat la Cambra d'aquest fet que, com ell mateix admetia, reconeixia, és sortosament un fet episòdic. En termes generals, em fa l'efecte que podem dir amb una certa satisfacció, insuficient, que la normalització lingüística, que és una de les prioritats absolutes del nostre Govern, s'ha palesat en l'àmbit de les fires, en retolació, en senyalització, en molts aspectes; en quatre anys s'han fet evidents progressos.

I té raó l'illustre Diputat quan diu que com més solemnes són els actes més important és que la llengua pròpia i oficial de Catalunya hi tingui i ocupi el lloc que li correspon. I, evidentment, en un any d'activitat de Lleida segurament l'acte de més solemnitat, l'acte més destacat de la vida social lleidatana, és la inauguració de la Fira de Sant Miquel. En això som particularment sensibles, tant si és la visita del Papa com si és la inauguració del Mundial de Futbol, sempre a més gran solemnitat més interès a veure el tractament que la nostra llengua té en l'organització dels actes.

Bé, sobre això, en matèria de fires, no hi ha normes escrites. Hi ha, però, allò que en diríem el *tacitus consensus populi* i *longa consuetudine inveterata*, és a dir, hi ha unes normes no escrites que tenen dues vessants. Pel que fa a les fires d'àmbit comarcal o supracomarcal, avui a Catalunya tots els actes que se celebren es fan exclusivament en català, es fan únicament en català. Però, en canvi, hi ha algunes manifestacions firals, i sortosament la Fira de Lleida és d'aquestes, els grans salons de Barcelona també, que tenen un abast i una projecció que va més enllà del que podríem anomenar la fira del campanar. No són fires per a expositors catalans, no són fires exclusivament reservades a visitants o a compradors catalans, són fires sortosament obertes com a plataforma de projecció de les nostres exportacions, i, per tant, aquesta norma no escrita ha consistit sempre —i el senyor Víctor Torres fa tres anys hi era present, quan el Ministre d'Indústria del Govern central presidia la inauguració i a mi em tocava fer un discurs—..., aquesta norma no escrita diu que cal fer el que vam fer aquella vegada, que la meitat dels discursos es fan en català i les paraules de cortesia adreçades als visitants, als expositors que vénen de la resta d'Espanya es fan en castellà. Jo lamento que en el cas de Lleida aquest bilingüisme no hagi estat del cas, però, en fi, voldria fer ressaltar que la nostra filosofia de fer que les fires no es tanquin sobre elles mateixes, sinó que estiguin absolutament obertes, no vol dir en absolut que la llengua de Catalunya no hi hagi de tenir el lloc que li pertoca.

Bé, jo no sé si la solució, senyor Víctor Torres, és la instal·lació d'aparells de megafonia o la instal·lació de traducció simultània. Això estem, naturalment, disposats a fer-ho. En el projecte d'ajuts a la Fira de Sant Miquel, que són de 120 milions de pessetes en tres anys, hi entren elements tan sumptuaris o tan sumptuosos com ara, per exemple, l'aire condicionat a les

oficines. Em sembla, per tant, que la política lingüística és més important que la temperatura ambient, i, en conseqüència, naturalment, això estem disposats a fer-ho. Però em temo que és un problema més aviat de sensibilitat de les persones i de les institucions, i jo vull confiar que en successives edicions retornem al que havien estat els hàbits i els costums de fa tres anys.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Víctor Torres vol tornar a intervenir?

El Sr. TORRES: Des de l'escó, per agrair molt sincerament al Conseller les seves paraules, i dir-li que hem pres molt bona nota del seu oferiment, que em sembla perfectament normal, perquè, havent estat una manifestació abundantament i generosament subvencionada per la Generalitat, és normal que la Generalitat, que té com a missió de fer complir, entre totes les altres, la Llei de normalització lingüística..., el senyor Conseller recorda perfectament que en el preàmbul de la Llei de normalització lingüística hi ha un apartat que diu que aquesta Llei es proposa acabar la inferioritat de la nostra parla, amb la situació de desigualtat, etcètera. I l'article 25 diu que la Generalitat de Catalunya ha de vetllar perquè la nostra parla, el nostre idioma, sigui respectat i promogut en tota classe de manifestacions mercantils, culturals, esportives i de qualsevol altra mena.

Per tant, crec que la bona disposició que ha demostrat el Conseller és de natura a donar-nos satisfacció, només ara ens cal esperar i desitjar que la sensibilitat que ell ha demostrat sigui compartida per altres persones sense les quals aquest bon propòsit quedaria sense complir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol afegir alguna cosa? *(Pausa.)*

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques
sobre el Pla d'Actuació Urbanística*

La darrera pregunta, que és la que ha de formular l'illustre Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya senyor Rafael Ribó.

Senyor Rafael Ribó, té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Senyor President, molt especialment intentaré ser molt fidel a l'acord que preguérem a la Junta de Portaveus de fer de les preguntes un instrument molt puntual de treball parlamentari i no cansar-nos mútuament amb qüestions que tenen una altra vehiculació parlamentària o política.

Els mitjans de comunicació dels darrers dies han donat bastant atenció a la suspensió de l'anomenat PAU, el Pla d'Actuació Urbanística de la Corporació Metropolitana, a la proposta de suspensió, millor dit, i a la decisió que queda en mans ara del Conseller de Política Territorial de la Generalitat sobre una qüestió que afecta una part de terreny molt important de l'entorn de la megalòpoli de Barcelona i tots els ajuntaments del seu voltant, que afecta una quantitat d'interessos socials, d'expectatives de qualitat de vida i que afecta —i aquí està el punt central de la meua pregunta, senyor Conseller— la responsabilitat democràtica de vint-i-set ajuntaments i d'una corporació.

Hi ha un desacord entre vostès i el PAU, i els que l'elaboren i els que l'aproven, sobre un de quatre punts, el que afecta la quantitat de sòl programat previst. Nosaltres ens temem —d'aquí la pregunta— que la proposta que a vostè se li ha traslladat —i vostè en certa manera és també corresponsable per ser membre de la Comissió— mostra, vist des de fora —per això ve la pregunta—, una desconfiança envers els ajuntaments —vint-i-set—, no pas petits, no pas menyspreables pel seu pes no solament de població, sinó d'incidència en la vida de Catalunya, i la Corporació Metropolitana. Una desconfiança per si ells són o no són capaços de planificar el creixement urbà, de fer front al que els amoïna —i a nosaltres també—, al que seria un desgavell quant a la superpoblació i quant al desequilibri territorial. Tenint en compte que, tal com es proposava en l'extrem que sembla que es vol suspendre —però, d'això ja ens n'informarà vostè—, l'Administració municipal es reservava la possibilitat de jutjar la conveniència d'actuar i d'obrar en conseqüència, no hi havia una prohibició taxativa; per tant, era una capacitat discrecional.

És per tot això que nosaltres li preguntem, senyor Conseller, si pensa iniciar un procés de diàleg que possibiliti l'aprovació del PAU, el Pla d'Actuació Urbanística, respectant els criteris globals que varen informar la seva elaboració i posterior aprovació, tant per la Corporació com pels vint-i-set municipis, tenint en compte que això no s'ha fet en quatre o cinc dies, com sí la proposta de suspensió, sinó en mesos i mesos d'elaboració i de discussió.

El Sr. PRESIDENT: Agraeixo l'illustre Diputat que hagi exposat la seva pregunta amb tanta economia de temps, i prego els nostres il·lustres col·legues que en preguin exemple.

El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, jo procuraré també, seguint la norma de la Junta de Portaveus, de donar una resposta breu i política al plantejament que fa l'illustre senyor Diputat, senyor Ribó.

Miri, jo no voldria entrar aquí..., crec que la responsabilitat democràtica la tenim tots, aquí no es tracta de discutir això ni hi ha cap tipus de desconfiança en la capacitat de gestió dels ajuntaments. Vostè sap, i saben alguns dels il·lustres Diputats, que jo tinc una formació municipalista, jo he estat cinc anys en un ajuntament; per tant, em conec el que és l'Administració municipal i, per tant, sempre tinc un gran respecte per la gestió i l'administració municipals.

Vostè ara aquí planteja un problema i diu —i permeti'm que comenci pel final—, vostè diu: «diàleg». Jo, és el que vaig dir en sortir de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya. Jo ara, fent un incís, voldria dir que la Comissió d'Urbanisme de Catalunya és l'organisme assessor col·laborador de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques i que, en tot cas, no és un organisme vinculant, sinó que emet un dictamen a efectes del que està regulat per un decret que jo voldria dir aquí que és de l'any 79. Per tant, hi ha també un respecte en aquest sentit, un respecte institucional i de responsabilitat democràtica també, de totes les representacions de les corporacions locals, dels ajuntaments, de les mateixes institucions del país i dels col·legis professionals que estan representats en aquest organisme assessor. Jo hi vaig assistir, i com que hi vaig assistir puc dir

realment com va anar aquest debat.

Miri, de fet, el que allà es va produir entre els Consells i també entre la representació, que hi era present, de la Corporació Metropolitana de Barcelona era el que feia referència de l'oportunitat avui d'aquest programa d'actuació urbanística per un fet. Vostè sap, perquè ho sap, pels seus companys del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que es va iniciar l'any 79 o 80, i aquest era un programa 80-84, 84-88, que s'ha presentat el 84, i el que s'ha fet és dir: «Bé, com que ja han passat quatre anys, de l'obligació que teníem des de l'aprovació del Pla General Metropolità, el que fem ara és passar-ho a l'any 1992.» I el debat que ha provocat dintre de la mateixa Comissió aquesta polèmica pública..., perquè no hi ha una decisió, que quedi clar, hi ha una oferta de diàleg, que jo la vaig fer, i els mitjans de comunicació ho van dir, que jo no prendria cap determinació sense consultar, en aquest cas, les situacions afectades, en aquest cas la Corporació Metropolitana de Barcelona com a representant dels vint-i-set municipis de què vostè ha fet esment. Per tant, uns estudis referits al 79-80..., i això es nota, senyor Ribó, al cap de quatre anys, i la prova d'aquest debat que es va produir en el si de la mateixa Comissió d'Urbanisme de Catalunya és que la mateixa representació de la Corporació Metropolitana va fer abstenció del punt que en podríem dir conflictiu, abstenció perquè es va produir una capacitat de diàleg, i jo mateix allà mateix —i que consta en acta, i vostès podran veure l'acta— vaig parlar i vaig acceptar aquest diàleg i flexibilitzar aquesta posició en funció d'una programació, ho repeteixo, feta 80-84, 84-88, que, com que han passat quatre anys des que es va fer, s'ha passat a 92, i, per tant, n'hem de parlar. I no parlem tant de programació o desprogramació, sinó del fet de la mateixa dinàmica que dintre del sistema urbà de Barcelona i de l'àrea metropolitana es produeix en el transcurs dels anys. Dinàmica que és producte del mateix envelliment del parc d'habitatges, de la mateixa dinàmica de la població, no perquè vingui població de fora, sinó de la mateixa dinàmica de la mateixa població que viu a l'àrea metropolitana.

Per tant, jo li vull dir això, perquè, a més, hi ha un altre contrasentit acceptat també en el debat que es va produir; no va ser discussió, va ser debat.

Miri, jo, com a Conseller, rebo —i aquí hi ha ajuntaments que vostè coneix pels seus mateixos companys de partit— que em demanen sòl industrial a Cornellà, Rubí, Molins de Rei; d'altres, com l'Hospitalet i Sant Cugat del Vallès. Sòl residencial a Pallegà, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern, Molins de Rei, Badalona, Ripollet, Gavà, Montcada i Sant Cugat del Vallès. Això en el programa, aquestes peticions dels ajuntaments, no són prescrites ni quantificades. Per què? Perquè estem a l'any 83-84, i el programa està fet en la perspectiva 79-80. Per tant, es produeix una situació paradoxal perquè, d'una banda, es demana l'aprovació dient que això està acceptat per tots els vint-i-set municipis —que jo m'ho crec perquè s'hi va treballar al seu dia—, i, d'altra banda, rebem peticions que no es quantifiquen ni es contempen en el programa d'actuació urbanística que es proposa.

Per tant, en el moment de la reunió, dels quatre punts —vostè ho ha dit molt bé—, tres —la representació de la Corporació Metropolitana els va acceptar favorablement—, no es voten en la Comissió, van ser-hi d'acord; l'altre va fer abstenció precisament per obrir aquesta capacitat de diàleg que vostè

em demana i que jo vaig oferir des del primer moment.

Per tant, el diàleg es produïa des del moment que se suspenia, perquè, si no hi havia decisió, per silenci administratiu s'aprova el programa d'actuació urbanística, i si es denegava no hi havia capacitat de diàleg. L'única possibilitat era la suspensió, i d'aquí al 9 de desembre obrir aquest diàleg, diàleg que jo, avui i fa pocs dies —dos dies— que he tramès una carta al President de la Corporació Metropolitana, demanant-li parlar precisament d'aquest tema en funció, no de les contradiccions jo diria d'una nova situació que es produeix en el moment que un programa, fet amb perspectiva 79-80 per a l'any 88, es trasllada a l'any 92, i aquest és el problema, no n'hi ha d'altre.

Per tant, no hi ha aquí cap discussió de responsabilitat democràtica de ningú i no hi ha cap desconfiança en ningú ni en la gestió dels ajuntaments de l'àrea metropolitana. Aquí, del que es tracta, senyor Ribó...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Conseller, està ultrapassant el seu temps.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Si em permet, i acabo, del que es tracta és que un programa que tenia un horitzó de l'any 88, tots ple-gats, Corporació i Conselleria, el tramitem contemplant-lo fins a l'any 92, que és el que es proposa.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat interrogant vol fer ús del seu dret a rèplica?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor Conseller, si hi hagués una decisió ferma i tancada sobre el tema, jo no li hauria fet una pregunta, hauríem anat a un altre mecanisme parlamentari. Encara que vostè gaudeixi d'una majoria absoluta —jo, com li deia aquest matí en termes més irònics—, nosaltres, d'una minoria absoluta o quasi absoluta.

Jo li diria que si vostè arriba a suspendre aquesta qüestió, sap perfectament —i diguem-ho aquí en veu alta, com ja s'ha dit— que queda en vigor el Pla General Metropolità, que vol dir un increment d'edificació. I vostè i jo podem parlar en termes parlamentaris, que és el que ens pertoca. Però no podem parlar —encara que també cal tenir-ho en compte— en termes de llicències, construccions, situacions *de facto* que poden —i després m'hi referiré— donar-nos una hipoteca per a Catalunya com fa molts anys no teníem, i ens n'hem preservat gràcies als ajuntaments democràtics.

El senyor Director General d'Urbanisme de la Generalitat, senyor Conseller, en declaracions sobre aquest tema, diu que cal revisar-ho per —senyor Conseller— dos motius. Bé, el senyor Director General d'Urbanisme de la Generalitat ens diu que cal revisar-ho per dos motius: per la crisi del sector de la construcció i l'atur... —i a mi m'hauria agradat que també hagués sortit el Conseller de Treball a parlar de l'atur o tot el Govern com a col·lectiu—, i ens diu també que és perquè no està ben calculada la taxa de nupcialitat —que això, com vostè sabrà, és un tema que ja sabem que Convergència i Unió..., el President de la Generalitat és partidari de famílies de tres fills i d'anar ampliant i anar fent créixer Catalunya—, però és un tema força aleatori, de moment, i que poden haver moltes discussions sobre el grau d'aquesta taxa.

Nosaltres li volem dir que si vostè han pres aquesta decisió —com està dient— per guanyar temps, benvinguda sigui si és

amb un compromís de diàleg. No és diàleg, senyor Conseller, una política de fets consumats, i menys quan darrere hi podem veure —perquè també sabem des d'ajuntaments i des de la corporació que hi són— fantasmes, per dir-ho eufemísticament, d'especulació, que malauradament, d'ençà el 29 d'abril del 84, es pensen que es poden cobrar algunes factures a una coalició guanyadora i es disposen a actuar a altres zones del territori, com tindrem ocasió de parlar-ne al llarg d'aquest curs parlamentari.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Bé, senyor Ribó, no desviem el tema, no busquem fantasmes ni cortines de fum. Parlem del tema; per això estem aquí, i per això vostè m'ha fet la pregunta. En tot cas, un altre dia tindrem ocasió, vostè i jo, de parlar d'altres coses. Parlem d'aquest tema.

Diàleg —jo seré molt breu, senyor President, per concretar— Corporació Metropolitana-Generalitat de Catalunya. Miri, aquest programa s'ha estat fent, i la primera trava que va tenir la Direcció General d'Urbanisme va ser al mes de maig d'enguany. Es va formar la ponència tècnica amb la representació de la Corporació Metropolitana; al mes de juliol havia d'anar la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, i es va ajornar fins al mes d'octubre per poder estudiar-ho la Direcció General amb la Ponència tècnica, en la qual hi ha representació de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya. Per tant, perquè hi hagi diàleg hi ha d'haver dues parts, i l'altra també l'ha de voler, senyor Ribó.

El diàleg es va encetar, vostè ha dit —i ho diu molt bé— que hem tardat —imagini's, vam començar l'any 79-80 i fins a l'any 84, al mes de maig, no comença el diàleg, el diàleg per la Corporació—, i en tot cas, nosaltres el que fem és estudiar i que la Comissió d'Urbanisme de Catalunya dictamini —no resol, fa un informe. Un tema.

L'altre. Miri, la ciutat de Barcelona, entre el 70 i el 81, no va créixer en població. Jo li dic això per una cosa que ha dit vostè —i amb això acabaré. No va arribar el seu creixement a 5.000 habitants, del 70 al 81. No obstant això, es van construir en aquell període 155.000 habitatges —un terç del seu parc—, i encara hi van restar 130.000 persones que van haver de sortir per anar a viure a un altre lloc. Això només per la mateixa dinàmica del canvi del sistema, del millorament de l'habitatge, de la nova creació de tipus familiar. Vol dir que a Barcelona, la mitjana de 3,78 persones/habitatge de mitjana del 70, va passar al 3,06 el 81. L'àrea metropolitana és encara a l'entorn del 3,58, per tant, una previsió per a l'any 92 fa creure que la mateixa dinàmica dels mateixos que viuen a l'àrea de Barcelona i a la metropolitana pot crear aquesta dinàmica. D'això és del que es tracta. Parlem si realment amb la perspectiva, no 88, 92, es pot crear aquesta dinàmica, i no —voldria dir per acabar—, vostè ja sé que en una reunió de batlles del Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'una manera molt irònica, molt graciosa, va dir: «Escolti, aquí es tracta de saber si realment es casaran o no es casaran aquests 344.000 nois i noies que hi ha a l'informe en els propers vuit anys, i que, en tot cas, la Corporació Metropolitana a Barcelona els dona 5.965 habi-

tatges per viure, i nosaltres diem que en necessiten 17.000.» En tot cas, no sé si això es produeix, del que es tracta és que ens posem d'acord, senyor Ribó, i a mi em sembla que aquest diàleg i amb el tractament que n'hem fet, aquesta, en part —i amb això acabo—, és la situació.

En definitiva, i ara seriosament, diàleg per trobar realment —tal com ja vaig dir des del primer moment— una sortida, però una sortida que doni resposta a aquesta perspectiva, l'any 92, entre la Generalitat i la Corporació Metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem arribat a la fi del nostre programa d'avui. Hem esgotat l'ordre del dia. Dóno les gràcies als Il·lustres membres de la Cambra per la seva col·laboració i els adverteixo que seria bo que prenguessin nota, provisionalment, de la data del pròxim Ple, que probablement serà el dia 24 d'octubre a les deu del matí, però és a confirmar.

S'aixeca la sessió.

(Manquen sis minuts per a les set de la tarda.)